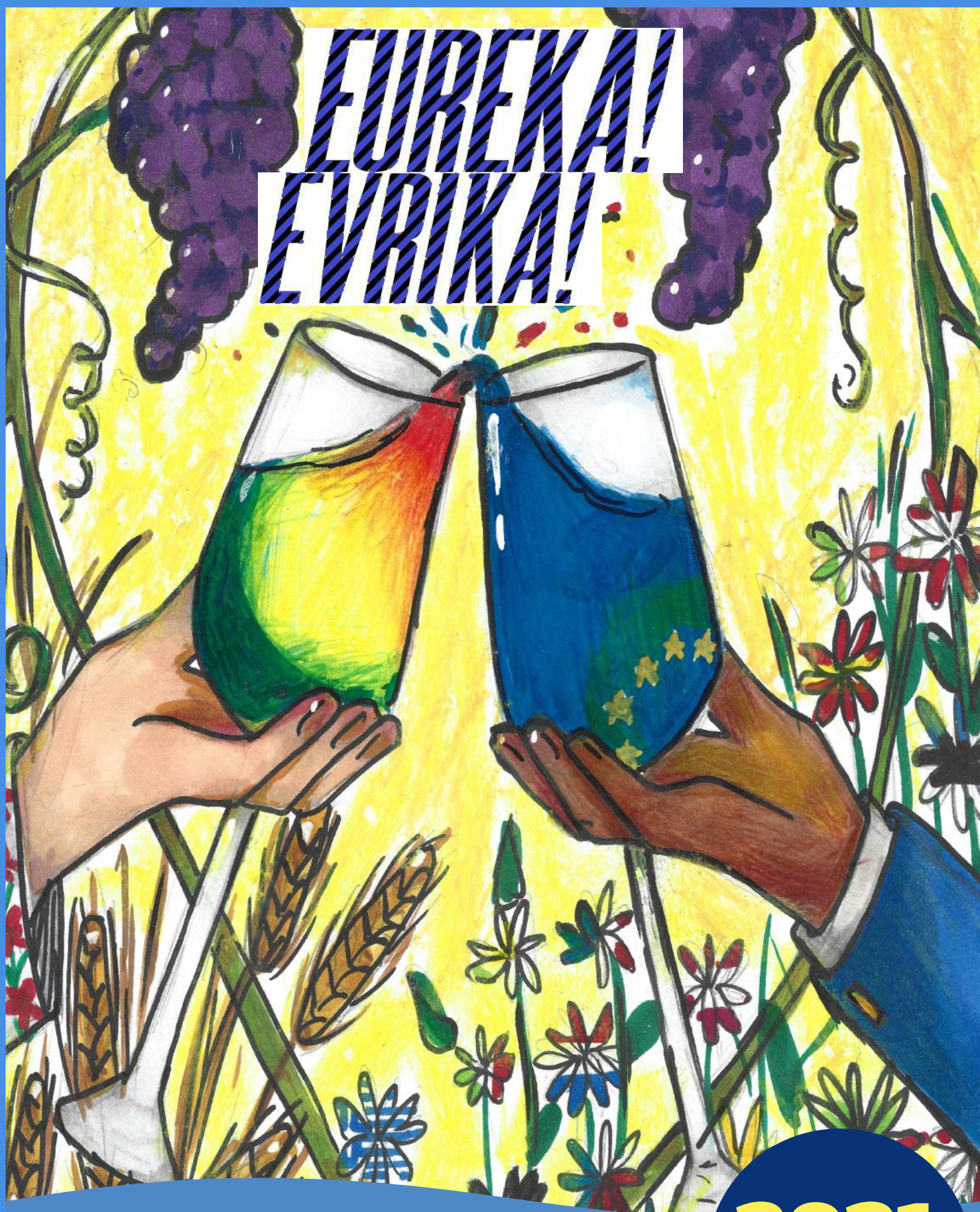

EUREKA! EVRIKA!

La rivista dei giovani europei
Revista tinerilor europeni

2021
N° 7

**"Scuola
Europea" di
Varese - Italia**

**Liceul "Mihai
Eminescu" din
Căușeni - Rep.
Moldova**

**Liceul
"Prometeu-
Protalent" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Liceul "Mihai
Eminescu"
din Călărași -
Romania**

**Liceul "Dante
Alighieri" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Liceul "Ion
Vatamanu" din
Strășeni - Rep.
Moldova**

**Liceul
"G. Asachi" din
Chișinău - Rep.
Moldova**

**Gimnasiul
"Ștefan cel Mare"
din Văleni - Rep.
Moldova**

La tua scuola vuole partecipare al progetto e far parte della redazione di Eureka? Hai dai 12 ai 18 anni e vuoi collaborare alla rivista scrivendo un articolo?

Școala ta dorește să participe la redactarea revistei Evrika? Ai vârsta cuprinsă între 12 și 18 ani și dorești să colaborezi la crearea revistei prin scrierea unui articol?

Does your school want to participate in the project and take part in the elaboration of the magazine? Are you between 12 and 18 years old and would you like to collaborate by writing an article?

Redazione/Redactori/Editing

Angela Lungu (Liceul "Prometeu-Protalent", Chișinău - Nadejda Iacob (Liceul "Ion Vatamanu", Strășeni) - Svetlana Sandu-Grosu (Liceul "G. Asachi", Chișinău) - Tatiana Midoni (Liceul "Mihai Eminescu", Căușeni) - Svetlana Platon (Liceul "Dante Alighieri", Chișinău) - Viorica Ciobanu (Gimnaziul "Ștefan cel Mare", Văleni) - Eugenia Ionița (Liceul "Mihai Eminescu", Călărași) - Olga Irimciuc (Scuola Europea, Varese)

Collaboratori/Colaboratori/Collaborators

Botnari Violeta, Lupu Zinaida, Melnic Tatiana, Croitoru Nelea, Dubencu Natalia, Cvasniuc Ana, Butuc Maria, Cechina Tatiana, Prodan Fedora, Amoașii Svetlana, Manea Victoria, Varzaru Ludmila, Daltă Viorica, Sbîrciog Olga, Chelban Veronica, Dinescu Andrea Mihaela, Felea Mihaela, Iordache Sabina, Militaru Luminița, Mincu Daniela, Tudone Mirela, Tudoran Adina, Caraman Tatiana, Macovei Ludmila, Țaran Marina, Cervini Giovanna, Szemecsko Erika

Correzione testo (inglese)/Corector (engleza)/English proofreading

Brigitte Landesmann

Grafica/Grafică/Graphics

Francesca Forte (Studentessa Università Insubria, Varese), Chiara Zaupa (Studentessa Università Insubria, Varese), Greta D'Agata (Studentessa Università Insubria, Varese)

Copertina/Coperta/Cover

Dobre Iustina (Studentessa Scuola "Ștefan cel Mare" - Valeni)

Progetto ad uso interno dell'Ass. Italia-Moldova OdV

L'Ass. Italia-Moldova non risponde della veridicità dei testi contenuti nella rivista.

eureka@italiamoldova.org

© Associazione Italia-Moldova OdV

SOMMARIO CUPRINS SUMMARY

- 02 EDITORIALE
EDITORIAL
EDITORIAL
- 05 IO ABITO QUI
EU LOCUIESC AICI
I LIVE HERE
- 11 LA PAGINA DEI RAGAZZI
PAGINA ADOLESCENȚILOR
THE YOUTH PAGE
- 20 L'EUROPA CHE VOGLIAMO !
EUROPA PE CARE DORIM !
L'EUROPE DE NOS RÊVES !
- 29 INTERVISTA CON ...
INTERVIU CU...
INTERVIEW WITH...
- 41 LA MIA SCUOLA
ȘCOALA MEA
MY SCHOOL
- 50 LA MIA VACANZA IDEALE
VACANȚA MEA IDEALĂ
MES VACANCES IDEALÉS
- 62 MUSICA, FILM, LIBRI, SPETTACOLI
MUZICĂ, FILME, CĂRȚI, SPECTACOLE
MUSIC, MOVIES, BOOKS, SHOWS
- 74 IL MIO AMICO A 4 ZAMPE... E NON SOLO
PRIETENUL MEU, ANIMAL DE COMPANIE
MY PET FIEND... AND NOT ONLY
- 80 HOBBY, TEMPO LIBERO
HOBBY, TIMP LIBER
LOISIR ET TEMPS LIBRE
- 83 TRADIZIONI EUROPEE
TRADIȚIILE EUROPENE
EUROPEAN TRADITIONS
- 89 ANDRA' TUTTO BENE
TOTUL VA FI BINE
EVERYTHING WILL BE OK
- 95 BENZI COLORATE
COMICS
COMICS
- 98 MATITA E PENNELLO
CREIONUL ȘI PENSULA
- 100 ULTIMA PAGINA
ULTIMA PAGINĂ
THE LAST PAGE

Editoriale

UNO, DUE, TRE...!

Siamo arrivati al terzo anno di vita della nostra rivista!

Il tempo sembra non sia mai trascorso ed i ricordi di questi anni di lavoro sono cristallizzati nella nostra memoria, conservando intatto l'entusiasmo e le motivazioni che ci hanno messo in cammino, con l'ambizioso obiettivo di consolidare una nuova comunità di giovani europei, partendo dalla sua periferia: dalla Repubblica Moldova. E proprio da questo Paese, dall'ottimismo e dalle aspirazioni delle sue nuove generazioni che siamo certi potrà nascere un futuro ed un'Europa migliore. Una nuova comunità fortemente radicata nelle proprie radici culturali e territoriali ma proiettata all'esterno, curiosa dell'altrui, interessata a conoscere ogni nuova prospettiva ed idea culturale, sociale ed umana, aperta al dialogo ed all'inclusione, desiderosa di sentirsi parte integrante di una nuova Europa!

Eureka vuole essere questo, una comunità di giovani esploratori e costruttori, perché solo esplorando il territorio attiguo, spesso ignoto o poco conosciuto, si avrà l'opportunità di scegliere la miglior metodologia e la tecnica più efficace per costruire una vera casa comune europea. Quest'Europa che spesso sentiamo distante e tecnocratica, deve invece trasformarsi in un contenitore di valori comuni, uno spazio umano entro cui far convivere armoniosamente lingue e culture diverse, tradizioni e costumi millenari, ambizioni e solidarietà, istituzioni nazionali e sentimenti comuni. Impossibile? Certamente no!

La nostra rivista vuole rappresentare un universo cosmopolita europeo, un veicolo di idee in cui far emergere anche differenti appartenenze culturali e linguistiche. Non a caso, quest'anno, alla famiglia di Eureka si è aggiunta anche un'altra scuola bilingue, il Liceo romeno-francese "G. Asachi" di Chișinău che insieme al Liceo "Dante Alighieri" (portavoce dell'italianità in Moldova), rappresentano splendidi esempi di duplice passione linguistica e culturale. Diamo quindi il benvenuto anche agli altri istituti scolastici che sono entrati a far parte della redazione di Eureka: Il Liceo "Ion Vatamanu" di Strășeni ed il Ginnasio "Ștefan cel Mare" di Valeni, entrambi della Repubblica Moldova. Sono così arrivate ad otto le scuole che partecipano al nostro progetto editoriale!

I protagonisti della rivista sono come sempre gli studenti che in gran numero vogliono contribuire alla realizzazione di Eureka. Anche quest'anno abbiamo riproposto un concorso di disegno dedicato ai giovani della Repubblica Moldova, sul tema dell'uropeismo e come per la scorsa edizione, i tre migliori lavori saranno destinati a colorare la copertina della rivista.

Avanti quindi con lo stesso passo... verso un traguardo stellare!

Gian Luca del Marco
Presidente Associazione Italia-Moldova

Editorial

UNU, DOI ȘI TREI...!

Am ajuns la al treilea an al revistei noastre!

Timpul pare să nu fi trecut niciodată și amintirile acestor ani de muncă rămân în memoria noastră, păstrând intacte entuziasmul și motivațiile care ne-au pus pe drumuri, cu scopul ambițios de a consolida o nouă comunitate de tineri europeni, pornind de la începutul ei : din Republica Moldova. Anume din această țară, din optimismul și aspirațiile noilor sale generații suntem siguri că se va naște un viitor și o Europă mai bună. O nouă comunitate, puternică, ancorată în propria cultură, tradiții, dar proiectată în afară, își manifestă curiozitatea față de ceilalți, interesată să cunoască fiecare nouă perspectivă și idee culturală, socială și umană, deschisă dialogului și incluziunii, dornică să se simtă parte integrantă a unei noi Europe !

Anume din acest considerent, Eureka vrea să fie o comunitate de tineri exploratori și constructori, pentru că doar explorând teritoriul adiacent, adesea necunoscut sau puțin cunoscut, vei avea ocazia să alegi cea mai bună metodologie și cea mai eficientă tehnică pentru a construi o adevărată casă comună europeană. Această Europă, pe care o simțim adesea îndepărtată și tehnologizată, trebuie să se transforme într-un cufăr cu valori comune, un spațiu uman în care să coexiste limbi și culturi diferite, tradiții și obiceiuri milenare, ambiții și solidaritate, instituții naționale și sentimente comune. Imposibil? Sigur, nu!

Revista noastră vrea să reprezinte un univers cosmopolit european, o mașină de idei în care să scoată la iveală multitudinea de idei culturale și lingvistice. Deloc surprinzător, în acest an, familiei Eureka i s-a adăugat o altă școală bilingvă, Liceul Româno-Francez „Gheorghe Asachi ”din Chișinău, care, împreună cu Liceul „Dante Alighieri” (purtător de cuvânt al italianității în Moldova), reprezintă exemple splendide ale unei duble pasiuni lingvistice și culturale. Salutăm, așadar, și celelalte școli care s-au alăturat redacției Eureka: liceul „Ion Vatamanu” din Strășeni și liceul „Ștefan cel Mare” din Văleni, ambele din Republica Moldova. Astfel au fost acceptate opt școli care deja participă la proiectul nostru editorial!

Protagonistii revistei sunt, ca întotdeauna, elevii care în număr mare doresc să participe la crearea Eureka. La fel, anul acesta am relansat un concurs de desen, pentru tinerii din Republica Moldova, la tema europenismului. Ca și ediția trecută, cele mai bune trei lucrări vor fi destinate să coloreze coperta revistei.

Așa că, îndemnăm să continuați cu același pas... spre un obiectiv stelar!

Gian Luca del Marco
Președinte al Asociației Italia-Moldova

Editorial

ONE, TWO, AND THREE...!

We have arrived in the third year of our magazine!

Time flew by and we are full of memories of those years of hard work. The initial enthusiasm and motivation are still unchanged, as well as our ambitious goal to build a new community of young Europeans, starting from the periphery, the Republic of Moldova. This country, with the optimism and aspirations of its new generation, assures us that a future and better Europe is possible. A new community, that is deeply rooted in its own cultural and territorial roots, but at the same time open to the outside world. It is curious and interested in getting to know new perspectives and other cultural and social ideas. It is open for dialogue and integration and wants to feel an integral part of a new Europe!

Eureka wants to be a community of young explorers and constructors, because only by exploring the adjacent territory, which is often unknown or little known, one gets the opportunity to choose the best methodology and the most effective technique to create a real common European home. This Europe that we often experience distant and technocratic, must instead be transformed into a space of common values, in which different languages and cultures, millennial traditions and customs, ambitions and solidarity, national institutions and common feelings can harmonically coexist. Impossible? Certainly not!

Our magazine wants to represent a cosmopolitan European universe, a think-tank that allows for different cultural and linguistic backgrounds. Not by chance, another bilingual school joined the Eureka family this year, the Romanian-French Lyceum "G. Asachi" in Chişinău, which together with the "Dante Alighieri" High School (the main voice of Italian culture in Moldova) represents a splendid example for both linguistic and cultural passion. We also welcome the other schools that have joined the editorial team of Eureka: the "Ion Vatamanu" high school in Straşeni and the "Ştefan cel Mare" high school in Valeni, both in the Republic of Moldova. Thus, there are already eight schools participating in our editorial project.

As always, the protagonists of the magazine are the numerous students, who want to participate in the realisation of Eureka. Also this year, we have launched a drawing competition for young people from the Republic of Moldova, on the topic of Europe. As in the previous edition, the best three works will appear on the cover of the magazine.

So, let's further proceed in this way... towards an outstanding goal!

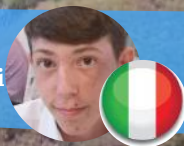
Gian Luca del Marco
President of Associazione Italia-Moldova

IO ABITO

QUI

Enache Adrian, classe X,
Liceo "M. Eminescu", Calarasi

ROMANIA:

LA FORTEZZA DI POENARI

La Romania è una terra speciale con una storia eccezionale che ha modellato e creato luoghi meravigliosi, territori leggendari abitati fin dai tempi antichi. Alte montagne, cascate impetuose, laghi, castelli solitari e foreste selvagge, il mare... tutto affascina ed intriga!

Ed in quanto nel nostro Paese la storia ed il mito vanno di pari passo, cominciamo il nostro viaggio partendo proprio da un mito legato alla figura leggendaria di Negru Voda che narra un aneddoto accaduto una volta, mentre esplorava un territorio a noi ancor oggi conosciuto grazie al testo di una famosa ballata popolare. Ci fermiamo alla Fortezza di Poenari, soprannominata la fortezza di Vlad Tepes, altra figura leggendaria della nostra storia.

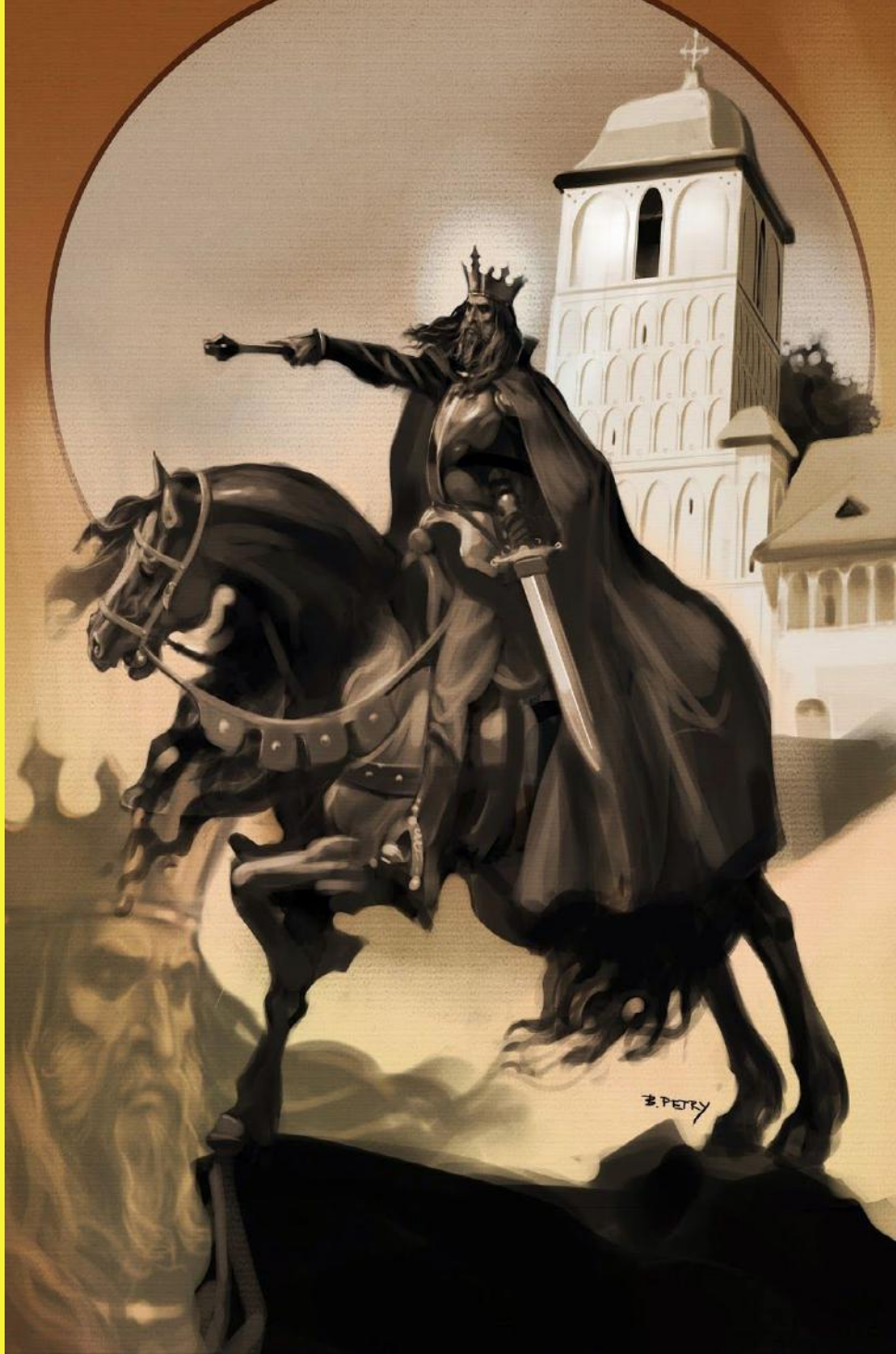
Ma chi sono questi eroi? Del primo, il Principe Negru Vodă, si narra che verso il 1290 "scese" dal suo feudo di Făgăraș, stabilendosi a Câmpulung Muscel, dove edificò la prima capitale della regione di Muntenia. La zona montuosa da dove proveniva il principe, spiega probabilmente il nome attribuito alla regione Muntenia, inconsueto per un territorio in cui predomina la pianura. Il secondo personaggio storico, Vlad l'Impalatore, conosciuto anche come Dracula, fu un sovrano della Valacchia nel 1448, dal 1456-1462 e 1476, che ispirò molte storie a causa della crudeltà con cui uccideva i suoi nemici.

La fortezza di Poenari si trova sulla cima della montagna che domina la gola di Argeș, vicino ad Arefu, nei pressi della diga di Vidraru. Costruita su un picco roccioso, circondata da ripidi pendii e dalle acque del fiume Argeș, la fortezza è accessibile al pubblico solo attraversando una stretta depressione che collega la roccia della fortezza all'adiacente montagna, ma soprattutto salendo i 1.480 gradini costruiti sulla cresta della collina. La fortezza è allungata ed ha cinque torri, quattro delle quali sono rotonde ed una prismatica. Una volta raggiunta la cima della montagna, le rovine ci rivelano una vista unica di selvaggia bellezza.

Le ricerche archeologiche hanno rivelato due periodi di costruzione del monumento storico; la prima fase costituisce il nucleo principale composto da una torre a pianta quadrata, costruita esclusivamente in pietra e risalente all'epoca di Negru Vodă. Successivamente, durante il regno di Vlad Țepeș, fu realizzata una grande fortificazione con torri semicircolari, costruita sia in pietra che in mattoni, nella quale fu inglobata la torre preesistente. La fortezza era considerata la residenza secondaria di Vlad Tepes e fu costruita come fortezza contro gli attacchi ottomani.

La ricca storia ed il mistero del luogo hanno anche generato una serie di leggende. Una di esse racconta che, inseguito dai turchi, Vlad Țepeș fuggì rifugiandosi in questa fortezza, non prima però di aver ferrato i suoi cavalli con i ferri all'indietro, confondendo così i suoi inseguitori. Secondo un'altra leggenda sulla fortezza di Poenari, sembra che i nobili del villaggio di Targoviste, spaventati dalla spietatezza di Vlad Tepeș, si riunirono in segreto e progettarono di catturarlo vivo per consegnarlo al sultano. Ma quando il sovrano venne a sapere del loro piano, rivolse la trappola per lui preparata contro gli intriganti. Così, il giorno di Pasqua, i cospiratori furono presi dagli uomini di Vlad Țepeș e portati a piedi nella gola di Argeș, dove fu mostrato loro un angolo di roccia in cui si potevano ancora vedere le rovine di antiche mura. Il sovrano ordinò loro di costruire una fortezza in quel luogo entro una settimana.

Un'altra leggenda racconta che questa fortezza era anche conosciuta come il "Fiume della Signora", perché in questo luogo Anastasia, consorte di Vlad Țepeș si suicidò a causa dei turchi. La moglie del sovrano, sentendo di non aver scampo dai soldati turchi, sarebbe salita sui bastioni, intenzionata a buttarsi nel vicino fiume Argeș ed urlò che avrebbe preferito morire piuttosto che diventare loro prigioniera. Sfortunatamente, il suo corpo si sfracellò sulle scogliera ed il luogo dove cadde si arrossò del sangue della giovane regina. Ancor oggi si possono vedere delle macchie rossastre su queste rocce.

Affascinante? Venite a visitare questi luoghi e sarete incantati non solo dalla maestosità del paesaggio, dalla diga di Vidraru, ma anche dal percorso, forse il più selvaggio attraverso le montagne: il Transfăgărășan! Vivrete sicuramente delle esperienze indimenticabili!

EU LOCUIESC

AICI

Enache Adrian, clasa a X-a,
Liceul „M. Eminescu”, Calarasi

ROMÂNIA: CETATEA POENARI

România este un tărâm aparte cu o istorie de excepție care și-a lăsat amprenta asupra locurilor sale minunate, un spațiu legendar locuit din cele mai vechi timpuri. Piscuri înalte, cascade involburate, lacuri, castele singuratice și păduri sălbatice, marea ... toate fascinează și intrigă!

Și pentru că în țara noastră istoria își dă mâna cu mitul, să ne începem călătoria, coborând din mit, precum legendarul Negru Vodă, explorând un spațiu fixat în memoria noastră printr-o baladă populară de excepție: „Pe Argeș în gios/, Pe un mal frumos ... Ne oprim la Cetatea Poenari, supranumită Cetatea lui Vlad Țepeș, o altă figură legendară a istoriei noastre.

Dar cine sunt aceste figuri legendare? Pe de o parte, despre Negru Vodă, se spune că în jurul anului 1290, ar fi „coborât” din Țara Făgărașului, așezându-se la Câmpulung Muscel, unde stabilește prima capitală a Țării Românești. Prin originea muntenă a acestui întemeietor se explică, probabil, numele de Muntenia, dat în mod tradițional unei țări a cărei formă predominantă de relief este câmpia. Pe de altă parte, Vlad Țepeș, cunoscut și sub denumirea de Dracula, a fost un domn al Țării Românești în anii 1448, 1456-1462 și 1476 și a inspirat foarte multe povești datorită cruzimii cu care își ucidea dușmanii.

Cetatea Poenari se află pe vârful muntelui ce domină Cheile Argeșului, lângă localitatea Arefu, în apropierea barajului de la Vidraru. Construită pe vârful stâncos, înconjurat de pante abrupte și de apa râului Argeș, cetatea este accesibilă publicului prin trecerea unei depresiuni înguste ce leagă stâncă cetății de muntele învecinat, dar mai ales prin urcarea celor 1480 de trepte zidite în coama dealului. Cetatea are o formă alungită, fiind înzestrată cu cinci turnuri, dintre care patru rotunde și unul prismatic. Odată atins vârful muntelui, ruinele lasă să se vadă o privescătoare unică, de o frumusețe sălbatică.

Cercetările arheologice au scos la iveală două etape de realizare a monumentului istoric; astfel prima fază a construcției este constituită dintr-un nucleu principal constând într-un turn pe un plan pătrat, construit exclusiv din piatră, datând din vremea lui Negru Vodă, ulterior, în timpul domniei lui Vlad Țepeș a fost realizată o fortificație de mari dimensiuni cu turnuri semi-circulare, realizată atât în piatră, cât și cu cărămidă, în care a fost cuprins turnul de piatră. Cetatea a fost considerată reședința secundară a lui Vlad Țepeș, fiind construită ca fortăreață împotriva atacurilor otomane.

Încărcătura de istorie și mister a spațiului a mai generat o serie de legende. Una dintre ele spune că, fiind urmărit de turci, Vlad Țepeș a scăpat refugiindu-se în această cetate, după ce a potcovit caii cu potcoavele invers, derutându-și astfel urmăritorii. Potrivit altei legende despre Cetatea Poenari, se pare că boierii din Târgoviște, speriați de asprimea domnitorului Vlad Țepeș, s-au adunat în taină și au plănuit să-l prindă pe acesta viu și să-l predea sultanului. Țepeș însă, aflându-le planul, a întors cursa pregătită lui, împotriva intrigărilor. Astfel, în ziua de Paști, boierii sunt luați de oamenii lui Vlad Țepeș și duși, pe jos, până la Cheile Argeșului unde le este arătat un colț de stâncă pe care se puteau zări încă ruinele unor ziduri. Aici domnitorul le poruncește ca, până în duminica Tomii, să fie construită cetatea.

O altă legendă ne spune că, această cetate mai era cunoscută drept „Râul Doamnei”, întrucât Anastasia s-ar fi sinucis din cauza turcilor. Soția domnitorului, simțind ca nu are nicio scăpare în fața soldaților turci, s-ar fi urcat pe meterezele din apropierea Râului Argeș și ar fi strigat că preferă să moară, decât să fie prizoniera lor. Din păcate, domnița s-a aruncat în prăpastie, iar locul în care trupul acesteia a căzut, s-a înroșit din cauza sângelui tinerei soții. Aceste stânci pătate de sânge mai pot fi zărite și astăzi.

Fascinant? Vino să vizitezi aceste locuri și vei fi încântat nu doar de măreția peisajului, de Barajul Vidraru, ci și de cel mai sălbatic, poate, traseu printre munți: Transfăgărășanului!
Cu siguranță vei avea experiențe de neuitat!

I LIVE **HERE**

Enache Adrian, class X,
"M. Eminescu" High School, Calarasi

ROMANIA: THE POENARI FORTRESS

Romania is a special land with an exceptional history that has left its mark on its wonderful places, a legendary region inhabited since ancient times. High peaks, swirling waterfalls, lakes, lonely castles and wild forests, the sea... such fascinating and intriguing places!

And because in our country history goes hand in hand with myth, where we find the legendary figure of Negru Vodă, let us start our journey by exploring a space engrained in our memory due to an exceptional popular ballad: "Pe Argeş în gios /Pe un mal frumos" ("Down the Arges/On a beautiful shore")... We stop at the Poenari Fortress, also known as the Fortress of Vlad Țepeș, another legendary figure of our history.

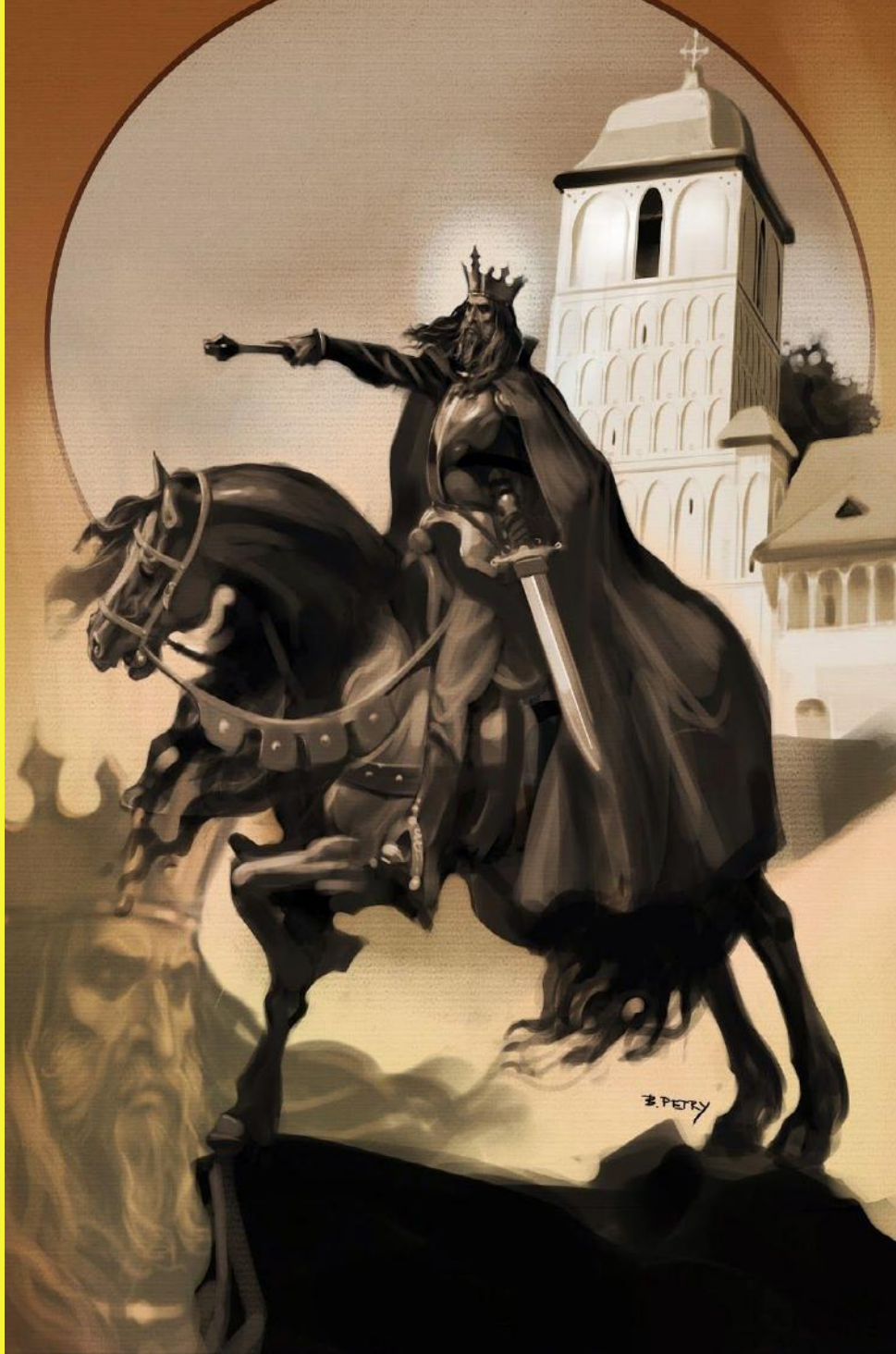
But who are these legendary figures? On the one hand, Negru Vodă is said to have "descended" around 1290 from Făgăraş County, settling in Câmpulung Muscel, where he established the first capital of Wallachia. The Muntenian origin of this founder is probably explained by the name of Muntenia, traditionally given to a country whose predominant landform is the plain. On the other hand, Vlad Țepeș or Vlad the Impaler, also known as Dracula, was a lord of Wallachia in 1448, 1456-1462 and 1476 and inspired many stories due to the cruelty with which he killed his enemies.

The Poenari Fortress is located on the top of the mountain that dominates the Argeş Gorges, near the Arefu village, in the vicinity of the Vidraru dam. Built on a rocky peak, surrounded by steep slopes and the waters of the river Argeş, the fortress is accessible to the public by crossing a narrow depression that connects the rock of the fortress to the neighboring mountain, but especially by climbing the 1480 steps built on the hilltop. The fortress has an elongated shape and five towers, of which four are round and one prismatic. Once you reach the top of the mountain, the ruins reveal an unique view of a wild beauty.

Archaeological research has revealed two stages in the construction of the historical monument; thus, the first phase of the construction consists of a core region having a tower on a square plane, built exclusively of stone, dating from the time of Negru Vodă. Later, during the reign of Vlad Țepeș, a large fortification with semi-circular towers was built, made of both stone and brick, in which the stone tower was included. The fortress was considered the secondary residence of Vlad Țepeș, having been built as a fortress against the Ottoman attacks.

The historical legacy and the mystery of this region generated another series of legends. One of them says that, being pursued by the Turks, Vlad Țepeș escaped by taking refuge in this fortress, after he shod his horses with horseshoes in reverse, thus confusing his pursuers. According to another legend about the Poenari Fortress, it seems that the boyars from Târgoviște, scared by the harshness of the ruler Vlad Țepeș, gathered in secret and planned to capture him alive and hand him over to the sultan. But Țepeș, finding out their plan, turned the tables against them. Thus, on Easter day, the boyars were caught by Vlad Țepeș's men and taken on foot to the Argeș Gorges where they were shown a rock on which the ruins of some walls could still be seen. Here the ruler ordered them to build the fortress by Saint Thomas' Sunday.

Another legend has it that this fortress was also known as the "Lady's River", as Anastasia committed suicide here because of the Turks. The ruler's wife, feeling that she had no escape in front of the Turkish soldiers, is said to have climbed the ramparts near the Argeș River and shouted that she would rather die than be their prisoner. Unfortunately, the young lady threw herself into the chasm, and at the place where her body fell, the rocks became red from the young wife's blood. These blood-stained rocks can still be seen today.

Fascinating? Come and visit these places and you will be delighted not only by the greatness of the landscape, by the Vidraru Dam, but also by perhaps the wildest route going through the mountains: Transfăgărășan! You will definitely have unforgettable experiences!

La pagina dei RAGAZZI

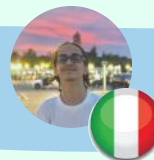
USCIAMO DAL NOSTRO COMFORT

Come esseri umani, siamo nati con l'istinto di adattamento. Così, quando nei tempi antichi l'uomo si sottometeva alle regole del gruppo, era accettato più facilmente da una tribù avendo in questo modo la possibilità di ricevere più cibo e di facilitare la sua sopravvivenza. Al giorno d'oggi, questo non è necessario: tutti hanno dei diritti e quindi anche un individuo maleducato od uno che ha delle idee diverse dagli altri, potrà comunque comprare del cibo al negozio, avere diritto all'istruzione, ecc. Tuttavia, questo istinto non è scomparso, ed è per questo che molte persone rimangono nella loro zona di comfort.

Se la zona di comfort fosse un campo, la sua intensità nell'adolescenza sarebbe considerata estremamente alta. Questo perché l'adolescenza è un periodo caratterizzato da una sottile influenza sulla giovane persona. In questo periodo è maggiore l'istinto di aggregazione e di assimilazione. La maggior parte di noi vuole avere molti amici, essere amato da tutti, avere molti like e molti followers. Queste cose sono normali e non sono completamente negative, anzi possono portare appagamento e gioia. Alcuni di questi sentimenti e dei desideri indotti dalla "zona di comfort", però, sono di breve durata ed hanno un fondamento instabile. Adattandoci così facilmente, la felicità ottenuta da dieci like si trasformerà rapidamente in delusione in quanto ne abbiamo ottenuti solo meno di 100. La soddisfazione di piacere a tutti si trasformerà in una mancanza di capacità di assumere le proprie decisioni, di formulare le proprie opinioni, o anche creare conflitti interni, perché non siamo stati onesti con noi stessi e non siamo stati consapevoli delle nostre vere convinzioni.

Personalmente, uscendo ripetutamente dalla mia "zona di comfort", sono diventato una persona più felice, un'esperienza che condivido con la maggior parte delle persone che hanno seguito il mio stesso esempio.

Lozovanu Marius-Cătălin, classe X,
Liceo "G. Asachi", Chișinău

Per prima cosa, ho cancellato i miei social media dove stavo perdendo ore. In questo modo ho potuto sbarazzarmi degli stimoli immediati ed ho smesso di sprecare il mio tempo. Proprio il tempo e la serenità che ho guadagnato li ho investiti per studiare, uscire con gli amici, provare cose nuove e partecipare a più eventi. Questi, a loro volta, mi hanno dato una ricchezza di argomenti di cui parlare che mi sono tornati utili nei rapporti interpersonali e mi hanno permesso di conoscere nuove persone. Essendo onesto con me stesso, mi sono liberato dalle relazioni tossiche e sono rimasto con tre amici veri, con i quali posso essere me stesso ed accettarmi così come sono.

Per uscire dalla nostra "zona di comfort" è importante essere consapevoli di alcune cose. La prima è che l'adolescenza è il momento in cui siamo più tentati di rimanere in questa condizione, ma è anche il momento in cui è più divertente e conveniente uscirne: da un lato il mondo ci vede ancora come bambini, per cui i nostri errori sono più spesso dimenticati, meno puniti e più delicatamente giudicati, dall'altro l'adolescenza è il

momento in cui abbiamo più opportunità. Allo stesso tempo è molto importante che ci si comporti in modo consapevole. Prima di agire, dobbiamo essere coscienti delle nostre scelte. In questo modo non agiremo d'impulso ed eviteremo di ritornare ad abitudini malsane. La terza cosa è che ci sarà sempre una forza che ci spingerà indietro, chiamata resistenza. Il suo segreto è che è molto più piccolo di quello che sembra e con ogni sua sconfitta diventerà sempre più piccolo. La quarta cosa è che il processo non è facile. Se siete abituati ad una vita sedentaria e se, motivati dalla lettura di questo articolo vorreste iniziare a seguirne una più attiva, è importante farlo gradualmente. I cambiamenti improvvisi saranno faticosi e quindi la tendenza a rinunciare aumenterà, in quel caso il ciclo si ripeterà.

Infine, voglio dire che non c'è un modo giusto o sbagliato di vivere. Se preferisci uno stile di vita sedentario, che è una cosa del tutto normale, e sei felice di vivere la tua vita in quel modo, non dovresti sentirti obbligato a seguire ciò che non vuoi. Questo articolo è stato creato con lo scopo di motivare coloro che si sentono stagnanti. Per loro, uscite dalla vostra "zona di comfort", provate quante più cose nuove potete e date forma ai vostri pensieri! In futuro sarete orgogliosi di voi stessi e ripenserete alla vostra adolescenza con piacere.

Pagina ADOLESCENȚILOR

SĂ IEȘIM DIN ZONA DE CONFORT

Ca ființe umane, avem din naștere instinctul de a ne conforma. Astfel, când era politicoasă sau accepta unele idei, omul se includea într-un trib și în așa mod avea mai multă mâncare, mai mari șanse de supraviețuire. În prezent, acest lucru nu este necesar: fiecare are drepturi, iar un individ nepolitic sau care va avea propria opinie oricum va putea cumpăra mâncare de la magazin, va avea dreptul la învățătură etc. Totuși, acest instinct nu a dispărut, motiv pentru care mulți oameni rămân în zona de confort.

Dacă zona de confort ar fi un câmp, intensitatea acestuia în adolescență ar fi considerată extrem de mare. Asta e datorită faptului că adolescența este o perioadă caracterizată prin influența ușoară asupra persoanei. Aici și intră în joc instinctul menționat mai sus. Majoritatea vrem să avem mulți prieteni, să fim iubiți de toți, să avem multe aprecieri și mulți urmăritori. Aceste lucruri sunt normale și nu sunt rele imediat, ba chiar pot aduce împlinire și bucurie. Astea fiind spuse, majoritatea sentimentelor și produșilor zonei de confort sunt de scurtă durată și au o bază putredă. Deoarece ne adaptăm foarte ușor, fericirea obținută de la zece aprecieri se va transforma repede în dezamăgire, căci avem mai puțin de o sută. Împlinirea că toți ne plac se va transforma în lipsa abilității de a lua propriile decizii, de a formula propriile opinii sau va duce la conflicte interne, pentru că nu suntem sinceri cu noi înșine și nu ne conștientizăm adevăratele credințe.

Personal, prin ieșirea repetată din zona de confort am devenit un om mai fericit, fapt care-l împărtășesc cu majoritatea oamenilor care au urmat același exemplu. Mai întâi, mi-am șters rețelele de socializare unde pierdeam ore în șir. Astfel am reușit să scap de stimulânți imediați și să economisesc timp.

Lozovanu Marius-Cătălin, clasa a X-a,
Liceul „G. Asachi”, Chișinău

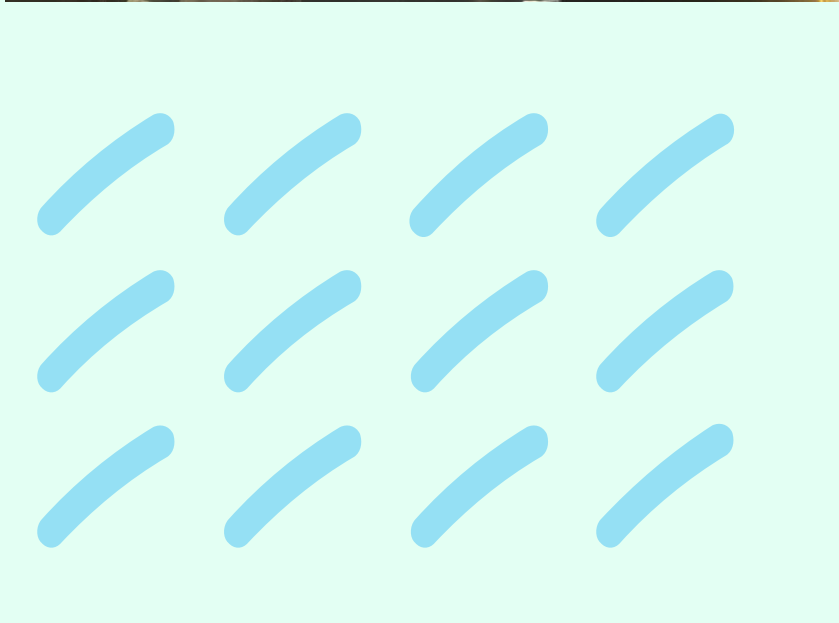
Timpul și motivația obținută i-am investit în învățătură, în ieșirile cu prietenii în oraș, în încercarea de lucruri noi și în participarea la mai multe evenimente. Acestea, la rândul lor, mi-au oferit un bagaj mare de subiecte de discuție, care mi-a fost folositor când socializam și care mi-a permis să-mi formez multe conexiuni. Fiind sincer cu mine, am scăpat de relații toxice și am rămas cu trei prieteni, alături de care pot fi eu însumi și să mă simt cel mai bine în pielea mea.

Ca să ieșim din zona de confort este important să conștientizăm unele lucruri. Primul este că adolescența e perioada când suntem cei mai tentați să rămănem în această zonă, dar este și perioada când este cel mai distractiv și convenabil să ieșim de acolo: pe de o parte lumea încă ne vede ca niște copii, motiv pentru care greșelile noastre sunt mai des uitate, mai puțin pedepsite și mai blând judecate, iar pe de altă parte, adolescența este perioada în care avem cele mai multe posibilități.

Totodată foarte important este că trebuie să facem orice lucru conștient. Înainte să acționăm, trebuie să conștientizăm alegerile. În așa mod nu vom acționa din impuls și vom evita revenirea la obiceiurile nesănătoase. Al treilea lucru este că mereu va fi o forță care ne va trage înapoi, numită rezistență. Secretul ei este că e mult mai mică decât pare și cu fiecare înfrângere a ei, ea va deveni din ce în ce mai neînsemnată. Al patrulea lucru este că procesul nu este ușor. Dacă sunteți obișnuiți cu o viață sedentară și sunteți motivați de acest articol să urmați una mai activă, este important să o faceți treptat. Schimbările bruște vor fi obositoare și prin urmare tendința de a renunța va crește, caz în care ciclul se va repeta.

În final, vreau să menționez că nu există un mod de viață corect sau greșit. Dacă preferați un mod de viață sedentar, care este un lucru complet normal, și sunteți fericiți trăind viața așa, nu trebuie să vă simțiți presați să urmați ceea ce nu doriți. Acest articol a fost creat cu scopul de a-i motiva pe cei care se simt stagnanți. Pentru aceștia, ieșiți din zona de confort, încercați cât mai multe lucruri noi și formați-vă propriile gânduri! În viitor veți fi mândri de voi înșivă și vă veți uita cu plăcere în urmă la anii din adolescență.

la page des ADOLESCENTS

SORTONS DE NOTRE ZONE DE CONFORT

En tant qu'êtres humains, depuis la naissance, nous avons l'instinct de nous conformer. Ainsi, lorsqu'il était poli ou lorsqu'il acceptait certaines idées, l'humain s'incluant dans une tribu et ainsi il avait plus de nourriture et plus de chances de survie. De nos jours, cela n'est plus nécessaire: tout le monde a des droits et un individu impoli ou qui a sa propre opinion pourra toujours acheter de la nourriture au magasin, avoir droit à l'éducation etc. Cependant, cet instinct n'a pas disparu, raison pour laquelle beaucoup de gens restent encore dans la zone de confort.

Si la zone de confort était un champ, son intensité à l'adolescence serait considérée comme extrêmement élevée. C'est grâce au fait que l'adolescence est une période caractérisée par une influence facile sur l'individu. C'est là que l'instinct mentionné ci-dessus entre en jeu. La plupart d'entre nous, nous voulons avoir beaucoup d'amis, être aimés de tous, avoir beaucoup de likes et d'abonnés. Ces choses sont normales et ne sont pas mauvaises immédiatement, certaines d'entre elles peuvent même apporter accomplissement et bonheur. Cela étant dit, la plupart des sentiments et des produits de la zone de confort sont de courte durée et ont une base putride. Parce qu'on s'adapte très facilement, le bonheur gagné à dix likes va vite se transformer en déception que l'on a moins d'une centaine. L'accomplissement que tout le monde nous aime se transformera en incapacité de prendre nos propres décisions, de formuler nos propres opinions ou conduira à des conflits internes parce que nous ne sommes pas honnêtes avec nous-mêmes et que nous ne reconnaissons pas nos propres croyances.

Personnellement, en quittant continuellement la zone de confort, je suis devenu une personne plus heureuse, fait que je partage avec la plupart des personnes qui ont suivi le même exemple. Tout d'abord, j'ai supprimé mes réseaux sociaux

Lozovanu Marius-Cătălin, class X,
"G. Asachi" High School, Chişinău

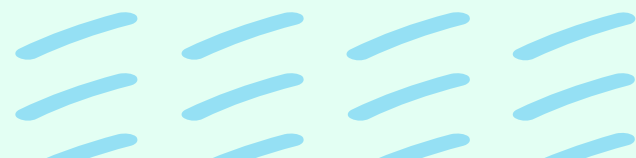
où je perdais des heures. De cette façon, j'ai réussi à me débarrasser des stimuli instantanés et à gagner du temps. J'ai ensuite investi ce temps et cette motivation à étudier, à sortir avec mes amis, à essayer de nouvelles choses et à participer à plus d'événements. Celles-ci m'ont alors offert un gros bagage de sujets de discussion qui m'ont été très utiles pour socialiser et qui m'ont permis de nouer beaucoup de liens. En étant honnête avec moi-même, je me suis débarrassé des relations toxiques et je suis resté avec trois amis, avec qui je peux être moi-même à tout moment et me sentir mieux dans ma peau.

Afin de sortir de notre zone de confort, il est important de reconnaître plusieurs choses. La première est que l'adolescence est la période où l'on est le plus tenté de rester dans cette zone, mais c'est aussi la période où il est le plus amusant et le plus pratique d'en sortir: d'une part les gens nous voient encore comme des enfants, raison pour laquelle nos erreurs sont plus facilement pardonnées, moins sévèrement punies et plus

doucement jugées, et d'autre part l'adolescence est la période où nous avons le plus de possibilités. La deuxième chose est que nous devons tout faire consciemment. Avant d'agir, nous devons être conscients des choix que nous faisons. De cette façon, nous n'agissons pas par impulsion et nous éviterons de revenir à des habitudes malsaines. La troisième chose est qu'il y aura toujours une force qui nous tirera en arrière, appelée la résistance. Le secret de la résistance est qu'elle est beaucoup plus petite qu'il n'y paraît et qu'à chaque victoire réussie contre elle, elle devient de plus en plus insignifiante. La quatrième chose est que le processus n'est pas facile. Si vous êtes habitué à un mode de vie plus sédentaire et si cet article vous motive à en suivre un plus actif, il est important de le faire progressivement. Les changements soudains seront fatigants et en conséquence la tendance à abandonner augmentera, cas dans lequel le cycle se répétera.

En fin de compte, je voudrais mentionner qu'il n'y a pas de mode de vie qui soit mauvais ou juste. Si vous préférez un mode de vie sédentaire, ce qui est tout à fait normal, et que vous êtes heureux de vivre ainsi, vous ne devriez pas vous sentir obligé de suivre quelque chose que vous ne voulez pas. Cet article a été fait dans le but de motiver ceux qui se sentent stagnants. Pour ces personnes, sortez de votre zone de confort, essayez autant de nouvelles choses que vous le pouvez et formulez vos propres pensées! À l'avenir, vous serez fiers de vous et vous reviendrez avec émotion sur vos années d'adolescence.

La pagina dei RAGAZZI

Paniş Giulia, classe X,
Liceo "M. Eminescu", Căuşeni

PROCRASTINAZIONE

"Ancora cinque minuti e comincerò a fare i compiti".

Penso che tutti siamo stati perseguitati da questa frase almeno una volta, soprattutto quando il cervello deve scegliere tra il telefono che crea dipendenza, gli amici che aspettano che tu ti faccia vivo e, naturalmente, i compiti scolastici per il giorno successivo. Da che parte andrai? Ma se dovessimo supporre che per ogni compito portato a termine riceverai un compenso, allora sono sicura che il telefono e gli amici diventeranno una cosa secondaria, perché un motivo eccitante si impossesserà di te e ti darà le ali per volare senza ritardare di cinque minuti qualsiasi decollo. So che è difficile affrontare le tentazioni, ma cerca di pensare come un re, ed allora non ti arrenderai mai, perché durante la battaglia il re continua a combattere, non vuole perdere le sue terre. Ed anche nel caso in cui il re sia consumato dalla paura del fallimento, egli non si arrenderà! Quindi difendi anche tu il tuo futuro, superando la zona di agiatezza per entrare in quella della crescita personale. Si tratta solo di una tua scelta: concentrati

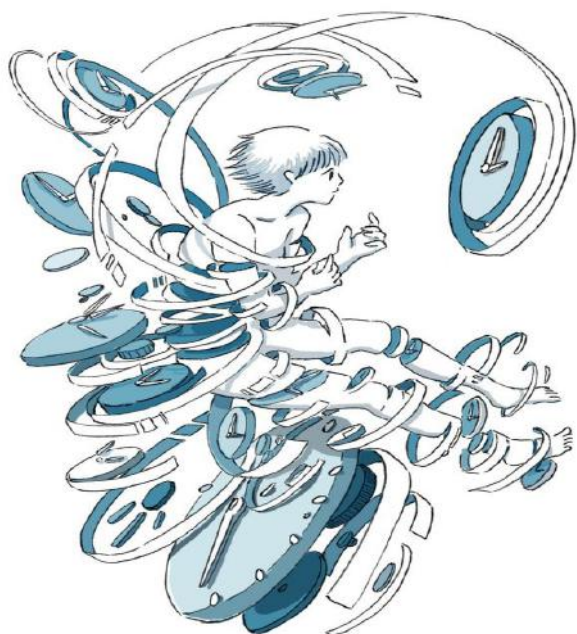

sugli ostacoli in modo da evitare delle distrazioni, oppure focalizza la tua attenzione sulla ricerca di una soluzione per poterla trovare più rapidamente. È naturale scegliere tra la moltitudine degli interessi, quelli che ci procurano un rapido piacere, quindi si potrebbe, come in un videogioco, iniziare con un livello facile per sentirsi appagati ed essere condizionati a passare poi a difficoltà maggiori.

Il passo successivo è trasformare la lotta in un'abitudine, fino a che quello sforzo continuo per finire i tuoi compiti diventi familiare alla tua coscienza e sia abbinato a qualcosa di facile. Più il nostro cervello diventa maestro nel risolvere i "problemi", più essi non saranno considerati tali. "E se fossi altamente motivato a svelare tutti gli enigmi dell'universo?" In questo caso, probabilmente vi imbatterete nella confusione, non sapendo quale puzzle risolvere per primo. L'opzione più efficace è iniziare con una singola attività, modificarla in un'abitudine ed alla fine non ci vorrà molta forza di volontà o sforzo per realizzarla.

Infine, sii un re o una regina fino in fondo, costruisci una strategia, proietta la battaglia molto avanti, anticipando i tuoi avversari. Questo ti aiuterà a irridere i tuoi nemici ed a controllarti, perché conoscerai già tutti i loro attacchi e le loro manovre difensive.

Spero che portiate la vostra corona con orgoglio sulla testa e che combattiate la PROCRASTINAZIONE con onore!

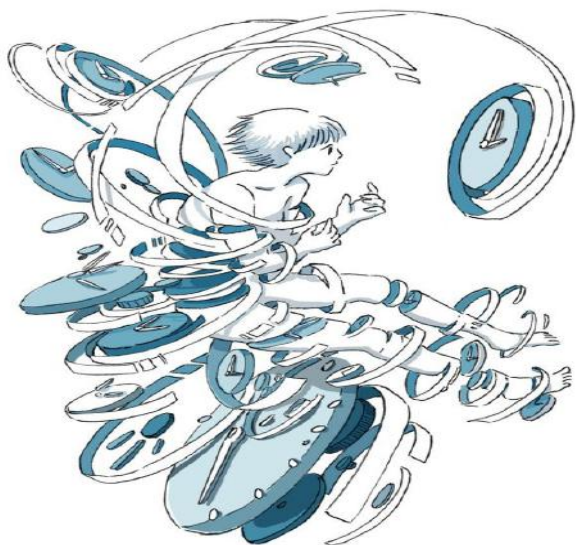

PROCRASTINARE

"Încă cinci minute și gata, încep să-mi fac temele". Cred că cu toți ne-am lăsat bântuiți de această frază măcar odată, în special atunci creierul este nevoit să aleagă între captivantul telefon, prieteni grozavi ce așteaptă să-ți faci apariția și desigur, sarcinile cu anumit termen limită. Tu în care direcție te vei îndrepta? ...Dar dacă am presupune că pentru orice sarcină îndeplinită vei primi ceva bani, atunci sunt sigură că telefonul și prieteni vor fi de domeniul trecutului, căci acum un motiv palpitant te stăpânește și îți oferă aripi să zbori fără a-ți amâna orice decolare cu câte cinci minute. Știu că e dificil să faci față tentațiilor, dar încearcă să gândești precum un rege, atunci niciodată nu vei renunța, pentru că în timpul bătăliei regele continuă să lupte, el nu vrea să-și piardă meleagurile. În pofida faptului că pe acest rege îl macină frica de eșec el nu se lasă câștigat.

Așadar, apără-ți și tu viitorul, pășind peste zona de confort spre zona dezvoltării. Este alegerea ta: să te concentrezi pe obstacole pentru a vedea doar obstacole sau să-ți focalizezi atenția pe un remediu, încât să-l găsești. Este firesc să alegem din amalgamul de ocupații pe acelea care ne aduc rapid plăcere, de aceea ai putea,

precum într-un joc video, să începi cu un nivel ușor, pentru a te simți împlinit și a fi condiționat să treci la o dificultate mai mare.

Următorul pas constă în a transforma lupta într-un obicei, până când acel efort continuu de a-ți finaliza sarcinile va deveni familiar conștientului tău și va fi egalat cu ceva ușor. Cu cât creierul nostru devine maestru la soluționarea "problemelor", cu atât acestea nu se vor mai numi probleme. "-Dar dacă sunt extrem de motivat/ă să dezleg toate enigmaticele universului? „ În acest caz, probabil te vei ciocni cu o confuzie, neștiind ce enigmă prima să o dezlegi. Opțiunea cea mai eficace este să începi cu o singură activitate, o modifici în obicei și într-un final nu va mai fi necesară multă voință, străduință de a o realiza.

În cele din urmă, fii un rege sau o regină până la capăt, construiește-ți o strategie, proiectează bătălia cu mult înainte, anticipându-ți adversarii. Acest lucru te va ajuta să le râzi în față și să te autocontrolezi, deoarece le vei cunoaște deja toate atacurile și manevrele de apărare.

Sper că porți cu mândrie coroana pe cap și lupți cu cinste împotriva PROCRASTINĂRII !

THE YOUNG page

Paniş Giulia, class X,
"M. Eminescu" High School, Căuşeni

PROCRASTINATE

"Five more minutes and I'm ready to do my homework." I think we have all been haunted by this phrase at least once, especially when the brain has to choose between the addictive phone, great friends and of course, tasks with a certain deadline. Which direction will you go? But if we assume that for any task you will receive some money, then I am sure that your phone and friends will be a thing of the past, because now a thrilling reason dominates you and gives you wings to fly without postponing any take-off every five minutes. I know it's hard to deal with temptations, but try to think like a king, then you will never give up, because during the battle the king continues to fight, he does not want to lose his land. Despite the fact that this king is crushed by the fear of failure, he does not allow himself to be won.

So, defend your future, stepping over the comfort zone towards the development zone. It is your choice: to focus on obstacles to see only obstacles or to focus your attention on a remedy so that you can find it. It is natural to choose from the amalgam of occupations those that bring us pleasure quickly, so you could, as in a

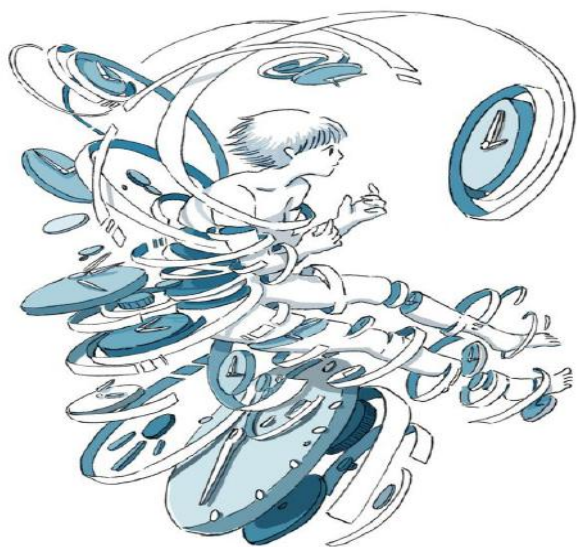

video game, start with an easy level, to feel fulfilled and be conditioned to move to a greater difficulty.

The next step is to turn the fight into a habit, until that continuous effort to finish the tasks will become familiar to your conscience and will be matched with something easy. The more our brains become masters at solving "problems," the more they will no longer be called problems. "-But what if I am extremely motivated to solve all the riddles of the universe? " In this case, you will probably run into confusion, not knowing what the first riddle to solve. The most effective option is to start with a single activity, change it in a habit and in the end it won't take much willpower, effort to do it.

Finally, be a king or a queen to the end, build a strategy, plan the battle well in advance, anticipating opponents ahead of time. This will help you laugh in front of them, and control yourself, because you will already know all the attacks and defense maneuvers.

I hope you proudly wear the crown on your head and fight honorably against PROCRASTINATION!

L'Europa che vogliamo

Cos'è l'Europa? Qual è il suo ruolo nella nostra vita? Sono sicuro che vi siete posti queste domande e certamente vi sarete dati anche delle risposte.

Mi chiamo Bogdan, sono un comune ragazzo di 16 anni della Repubblica Moldova e, come ogni adolescente europeo, sono propenso ad un cambiamento costruttivo, creativo e positivo.

Viviamo in un secolo di possibilità e di libertà, ma oltre alle opportunità siamo esposti a frequenti tensioni, soprattutto sociali. Promuovere e sostenere ogni individuo crea l'Europa che vogliamo. Noi, futuri specialisti del nostro Paese, siamo interessati ad ottenere borse di studio, programmi di scambio accademico ed opportunità di lavoro in qualsiasi altro Paese europeo, perché nell'Europa dei nostri sogni nessuno guarda al colore del passaporto. È l'Europa delle grandi opportunità, che formalizza l'equivalenza dei diplomi, che favorisce il trasferimento di competenze da un Paese all'altro ed incoraggia il lavoro a distanza e l'imprenditoria digitale. Queste opzioni aumenterebbero il numero di specialisti qualificati e, allo stesso tempo, ridurrebbero il numero dei disoccupati e di persone escluse dal mercato del lavoro per svariati motivi.

Viviamo in un mondo di movimenti di pace e di parità di diritti, ma siamo sempre esposti a rischi e discriminazioni. Desideriamo un'Europa serena e pacifica, un luogo dove sentirci al sicuro, senza aver paura di essere accettati così come siamo: dopo tutto, siamo tutti perfetti a modo nostro. Vogliamo un'Europa comune ed allargata, che non

si limitati ai confini attuali dell'Unione Europea e che non ci imponga di fare la fila allo sportello "cittadini extracomunitari" all'aeroporto, altrimenti questa è discriminazione.

Vogliamo essere accettati, con tutte le differenze che abbiamo, perché ci rendono unici e ci danno valore. L'Europa di domani è l'Europa che metterà fine alla crisi della migrazione e del terrorismo, rivalutando i suoi valori ed attuando programmi pacifici di dialogo interculturale ed interreligioso. Non c'è più spazio per i pregiudizi e per gli stereotipi culturali, per l'odio e l'esclusione. Siamo per l'unità nella diversità e vogliamo avere giovani ambasciatori di questa diversità nelle istituzioni europee che sono lontane dalla realtà che viviamo. In questo modo, potremmo pensare europeo ed agire locale.

Considerando queste riflessioni, mi sento ottimista e credo nel cambiamento! Sono sicuro che vivremo in un'Europa amica, dei giovani e delle culture multiple!

L'Unione europea nel futuro: le strade che dovranno scegliere i nostri leader

L'Unione Europea è composta da 27 Paesi membri, dei quali coordina la politica e l'economia.

In questo periodo, l'emergenza sanitaria è la principale preoccupazione europea, ma una volta superato questo periodo di crisi, cosa dovrebbe fare l'Unione Europea? Quali dovrebbero essere le sue principali priorità di sviluppo economico e politico? È difficile da dire, ma devono essere applicate le migliori scelte affinché l'Europa possa raggiungere condizioni ancora migliori di quelle di cui gode ora, prendendosi però anche cura delle sue risorse naturali, attualmente minacciate.

Una delle priorità che l'UE deve prendere in considerazione è il risparmio delle risorse energetiche esauribili. Questo era già un obiettivo dei parlamentari, ma oggi si insiste ancora di più sul fatto che il petrolio, il carbone, il gas naturale e l'uranio potrebbero scomparire in futuro, causando una spaventosa crisi per i nostri discendenti. Per evitare questa emergenza, l'Unione Europea deve prendere in considerazione l'utilizzo di fonti di energia rinnovabili come l'eolico e il solare, una soluzione è quella di installare più turbine eoliche e pannelli solari e di organizzare campagne per promuoverli, perché, se gli Stati membri sposassero questa causa, una crisi enorme potrebbe essere evitata e l'ambiente sarebbe salvaguardato.

In effetti, l'educazione è un argomento di enorme importanza, perché gli alunni e gli studenti sono coloro che controlleranno il mondo negli anni a venire, e più elevata sarà la qualità dell'educazione di oggi, più persone capaci gestiranno il mondo domani e saranno pronte a trovare soluzioni ai problemi futuri. È vero che l'educazione inizia in famiglia, ma deve essere migliorata e sostenuta a scuola. Nella vita contemporanea, la scuola soffre in seguito della crisi pandemica, ma una volta superata questa emergenza, i sistemi educativi europei dovrebbero essere migliorati, a partire dal cambiamento dei programmi per preparare gli studenti ai problemi di oggi e del futuro, fino alla digitalizzazione dell'istruzione, un tema di cui si discute da molto tempo ma che non sembra essere risolto dai governi. Credo che si dovrebbe costituire una piattaforma digitale multilingue, che potrebbe offrire lo stesso contenuto a tutti gli alunni europei, una piattaforma che potrebbe essere utilizzata nelle scuole di tutti gli Stati membri per uno sviluppo accademico armonioso.

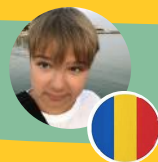
Un'altra priorità necessaria per l'UE è quella di aumentare il tasso delle esportazioni e diminuire la percentuale delle importazioni dei Paesi membri.

Questo aiuterebbe l'economia europea a prosperare.

Una soluzione a ciò sarebbe quella di finanziare i produttori europei, soprattutto gli agricoltori e gli allevatori, poiché spesso non guadagnano nulla, anzi sono in perdita, i loro sforzi sono vani e i prodotti finiscono nei mercati extra-UE o addirittura distrutti. Se l'UE finanziasse i produttori, questi sarebbero motivati a continuare il loro lavoro, anche se questo produrrebbe un guadagno inferiore rispetto alle aspettative. Un'altra soluzione sarebbe che l'UE offrisse una somma di denaro ai produttori in cambio della riduzione dei prezzi dei loro prodotti destinati al mercato comunitario in modo che sia incentivato l'acquisto dei beni generati sul territorio europeo e non di quelli importati da altri continenti a un prezzo più alto. In queste condizioni, grazie ai sussidi dell'UE, i produttori non registrerebbero delle perdite finanziarie.

Questi sono solo alcuni degli obiettivi che i leader europei dovrebbero perseguire dopo la fine della pandemia. Non vedo l'ora di vedere quali idee e soluzioni troveranno i leader europei per i problemi esistenti nel mondo e spero che abbiano davvero successo!

Europa pe care o dorim

Ce reprezintă Europa? Care este rolul ei în viața noastră? Sunt sigur că v-ați pus aceste întrebări și, cu siguranță, puteți răspunde ușor la ele.

Mă numesc Bogdan, sunt un adolescent obișnuit de 16 ani din Republica Moldova și, ca orice teenager european, sunt predispus spre schimbări: schimbări constructive, schimbări creative și schimbări pozitive.

Trăim într-un secol al posibilităților și al libertății, dar pe lângă oportunități suntem expuși tensiunilor, în special de natură socială. Promovarea și susținerea fiecărui individ creionează Europa pe care ne-o dorim. Noi, viitorii specialiști ai țării, suntem interesați de burse, de programe de schimb academic și de posibilități de angajare în orice țară europeană, fiindcă în Europa din visele noastre nimeni nu se uită la culoarea pașaportului. Este Europa marilor posibilități, care oficializează echivalarea diplomelor, susține transferul de competențe de la o țară la alta și încurajează lucrul la distanță și antreprenoriatul digital. Această opțiune ar spori numărul specialiștilor calificați și, în același timp, ar reduce numărul șomerilor și al persoanelor excluse, din anumite motive, din câmpul muncii.

Trăim într-o lume a mișcărilor pacifiste și a egalității în drepturi, dar suntem mereu expuși riscului și discriminării. Optăm pentru o Europă liniștită și pașnică, un spațiu în care ne-am simți în siguranță, în care nu am avea frici și am fi acceptați așa cum suntem: până la urmă, cu toții suntem perfecți în felul nostru.

Ne dorim o Europă comună, lărgită, care nu se va limita la Uniunea Europeană și care nu ne va impune să facem coadă la ghișeu „Cetățeni non UE” în aeroport ori e și aceasta o discriminare?

Ne dorim să fim acceptați, cu toate diferențele pe care le avem, fiindcă ele ne fac unici și ne dau valoare. Europa de mâine e Europa care va pune capăt crizei migrației și terorismului prin reevaluarea valorilor sale și prin implementarea de programe pașnice de dialog intercultural și interreligios. Nu mai este loc pentru prejudecăți și stereotipuri culturale, pentru ură și excludere. Suntem pentru unitate în diversitate și ne dorim să avem ambadori tineri ai acestei diversități în instituțiile europene care sunt departe de realitatea pe care o trăim. Astfel, am putea gândi la nivel european și acționa la nivel local.

În virtutea celor expuse, sunt optimist și cred în schimbare! Sunt sigur că vom trăi într-o Europă prietenoasă tinerilor și culturilor multiple!

Uniunea Europeană în viitor: drumurile care trebuie urmărite de conducători

Uniunea Europeană este formată din 27 de țări membre, de care se ocupă politic și economic. Într-adevăr, criza sanitară este principala preocupare a acesteia, cât și a țărilor membre, dar, după ce aceasta va fi învinsă, ce ar trebui Uniunea Europeană să realizeze? Care ar trebui să fie principalele ei priorități pentru o dezvoltare economică și politică? Este greu de spus, dar acestea trebuie să existe pentru ca Europa să profite de condiții și mai bune decât cele pe care le deține acum, dar să și aibă grijă de resursele naturale, care sunt în pericol.

Una dintre prioritățile de care UE trebuie să țină cont este economisirea resurselor epuizabile de energie. Aceasta era deja un scop pentru parlamentari, dar în zilele noastre se speculează că petrolul, cărbunele, gazele naturale și uraniul ar putea dispărea în viitor, astfel provocându-se o criză pentru urmașii noștri. Pentru ca această criză să fie evitată, Uniunea Europeană trebuie să aibă în vedere folosirea surselor nepuizabile de energie precum vântul și razele solare, o soluție fiind amplasarea mai multor eoliene și panouri solare, dar și organizarea de campanii care să le promoveze, fiindcă dacă țările membre se preocupă de această cauză, o criză imensă ar putea fi evitată, iar mediul înconjurător apărat.

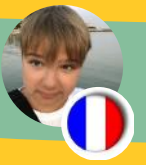
De altfel, educația este un subiect cu o importanță enormă, deoarece elevii și studenții sunt cei care vor controla lumea peste ani, iar cu cât aceasta este de o calitate superioară, cu atât lumea va fi condusă de niște oameni mai capabili și gata să găsească soluții pentru problemele viitoare. Este adevărat că educația pornește de acasă, dar ea trebuie îmbunătățită și susținută la școală. În viața contemporană, școlile au de suferit din cauza condițiilor sanitare, dar după încheierea ei, sistemele educaționale europene necesită îmbunătățire, pornind de la modificarea programelor, pentru a-i pregăti pe elevi pentru rezolvarea problemelor actuale dar și pentru viitor, ajungând până la digitalizarea educației, un subiect care este dezbătut de mult timp, dar care nu pare să fie rezolvat de guvernanți.

Consider că aceștia ar trebui să conducă dezvoltarea unei platforme multilingve, care să ofere aceleași conținuturi tuturor elevilor europeni, platformă care să poată fi folosită în școlile tuturor statelor membre pentru o dezvoltare academică armonioasă.

O altă prioritate necesară a UE este creșterea ratei de exporturi și scăderea ratei de importuri realizate de țările membre. Acest lucru ar ajuta la înflorirea economiei europene. O soluție pentru aceste cauze ar fi finanțarea producătorilor europeni, în principal a agricultorilor și a crescătorilor de animale, deoarece de multe ori aceștia nu au profit, ci înregistrează pierderi, eforturile lor fiind degeaba, iar produsele ajungând fie în afara UE, fie stricate. Dacă Uniunea ar finanța producători, ei ar fi motivați să-și continue activitatea, chiar dacă în mod normal ar fi demoralizați de rezultate, iar o altă soluție ar fi oferirea unei sume de bani de către UE pentru producători în schimbul reducerii produselor lor pentru cetățenii europeni, astfel fiind o alternativă mai bună cumpărarea mărfurilor din uniune decât cea a importării de pe alte continente la un preț mai mare, iar producătorii nu ies în pierdere, restul sumei de bani până la valoarea originală fiind decontată de Uniunea Europeană.

Acestea au fost doar câteva dintre scopurile pe care conducătorii europeni ar trebui să le aibă după încheierea pandemiei. Sunt nerăbdător să văd cu ce idei și soluții vor veni conducătorii europeni pentru problemele existente în lume și sper ca acestea să fie cu adevărat reușite!

L'Europe de nos rêves

Qu'est-ce que l'Europe ? Quel est son rôle dans nos vies ? Je suis sûr que vous vous êtes posé ces questions, et vous pouvez certainement y répondre facilement.

Je m'appelle Bogdan, je suis un adolescent de 16 ans originaire de la République de Moldova et, comme tout adolescent européen, je suis ouvert aux changements: changements constructifs, changements créatifs et changements positifs.

Nous vivons dans un siècle de possibilités multiples et de liberté, mais, en plus des opportunités, nous sommes exposés à des tensions, notamment de nature sociale. Le soutien et la promotion de chaque personne crayonne le visage de l'Europe de nos rêves. Nous, les futurs spécialistes du pays, sommes intéressés par les bourses, les programmes d'échange académique et les opportunités d'emploi dans n'importe quel pays européen, car dans l'Europe dont nous rêvons, personne ne regarde la couleur du passeport. C'est l'Europe des Grandes Opportunités, qui officialise l'équivalence des diplômes, soutient le transfert de compétences d'un pays à l'autre et encourage la formation à distance et l'entrepreneuriat numérique. Cette option augmenterait le nombre de spécialistes qualifiés et, en même temps, réduirait le nombre de chômeurs et de personnes exclues, pour une raison quelconque, du champ de travail.

Nous vivons dans un monde de mouvements pacifistes et d'égalité des droits, mais nous sommes toujours exposés au risque et à la discrimination.

Nous optons pour une Europe calme et apaisée, un espace où nous nous sentirions en sécurité, où nous n'aurions pas peur et où nous serions acceptés

tels que nous sommes: au final, nous sommes tous parfaits à notre manière.

Nous voulons une Europe commune, élargie, qui ne se limiterait pas à l'Union européenne et qui ne nous obligerait pas à faire la queue au guichet "Citoyens non-européens" à l'aéroport or c'est aussi une forme de discrimination.

Nous voulons être acceptés, avec toutes nos différences car elles nous rendent uniques et nous donnent de la valeur. L'Europe de demain est l'Europe qui mettra fin à la crise des migrations et du terrorisme, en réévaluant ses valeurs et en mettant en œuvre des programmes pacifiques de dialogue interculturel et interreligieux. Il n'y a pas de place pour les préjugés et les stéréotypes culturels, pour la haine et l'exclusion. Nous sommes pour l'unité dans la diversité et nous voulons avoir de jeunes ambassadeurs de cette diversité dans les institutions européennes qui sont, souvent, loin de la réalité que nous vivons.

En résumé, je suis optimiste et je crois au changement! Je suis sûr que nous vivons dans une Europe sensible aux jeunes et aux cultures multiples!

The European Union in the future: the ways the leaders should follow

The European Union is made up of 27 member countries for which it takes care politically and economically. The sanitary crisis is its main concern at the moment, just like it is for the other countries, but when this will come to an end, what objectives should the European Union have? Which should be its main priorities in order to grow economically and politically? It is hard to say, but they must exist for Europe to take advantage of even better conditions than it has now, but also to take care of natural resources, which are endangered. One of the priorities that the EU must take into account is saving exhaustible energy resources. This has already been a goal for the governors, but nowadays it is speculated that oil, coal, natural gas and uranium could disappear in the future, causing a crisis for our descendants. In order for this crisis to be avoided, the European Union should consider the use of sustainable energy sources such as wind and solar energy. A solution can be the addition of more wind and solar panels, together with the organization of campaigns to promote them, because if the member countries are concerned about this issue, a huge crisis could be avoided, and the environment protected.

Also, education is a subject of enormous importance, because students are those who will run the world in the future, and the better they are educated, the more capable and academically prepared future leaders will be. It is true that education starts at home, but it needs to be improved and supported at school. Currently, schools suffer because of the pandemic, but after it will come to an end, European educational systems need to be improved, starting with the change of contents. It has to prepare students for the current problems in the world, but also for the future, achieving the digitization of education, a topic that has been debated for a long time, but it does not seem to be solved by the governors. I believe that they should initiate the development of a multilingual platform, which provides the same content to all European students. This platform should be required to be used in schools of all Member States for improved intellectual development.

Another priority required for the EU is to increase the export rate and to decrease the import rate by member countries. A solution for these issues would be the funding of European producers, mainly farmers and stockbreeders, because they often do not make profits or even make losses. Their efforts are useless, and the products get either outside the EU or become spoiled. If the Union would finance producers, they would be motivated to continue their work, even if they are normally demoralized by results.

Another solution would be to subsidize producers in exchange for a lower price of their products for European citizens, so that the purchase of Union goods will become a better alternative to the import from other continents for a higher price. This way, producers do not lose time and efforts, and the difference in price to the original value will be settled by the European Union.

These are just a few of the objectives that European leaders should consider when the pandemic ends. I can't wait to see what ideas and solutions the European leaders will bring up for the existing problems in the world and I hope they will be truly successful.

Vilmos Benczúri campione di canottaggio

Di solito non abbiamo ospiti che vengono a trovarci durante le lezioni di ungherese, ma il 21 giugno 2021 è stato un giorno speciale alla Scuola Europea di Varese. Vilmos Benczúri era arrivato secondo ai campionati italiani di canottaggio appena una settimana prima.

Noi, Blanka Pekár e Csanád Kriston, avevamo un sacco di domande per lui. Eravamo molto nervose perché non avevamo mai intervistato nessuno prima d'ora. Tra quadri, mappe e biografie di scrittori famosi, il microfono era uno strano oggetto nella nostra aula.

B. P.: Quante volte ti alleni ogni settimana?

V. B.: Dipende per quale competizione mi sto preparando. Per questa gara, a volte sono andato ad allenarmi 8 volte a settimana. Ci allenavamo anche prima di andare a scuola, la mattina e tutti i pomeriggi, ed anche nei fine settimana.

Cs. K.: Eri nervoso prima della gara?

V. B.: La gara era divisa in due giorni. Il primo giorno era quello della mia categoria. In quel momento ero agitato. Il giorno dopo non avendo gareggiato, non c'era nulla per cui essere preoccupato.

B. P.: Ti sei mai annoiato del canottaggio?

V. B.: No, in inverno è meno emozionante perché non riusciamo ad andare molto fuori sul lago, ma in primavera ed in estate è davvero divertente.

Cs. K.: Dopo la gara c'è stata una cerimonia di premiazione?

V. B.: In un anno normale ci si sarebbe riuniti tutti e ci sarebbe stata una cerimonia, ma a causa del corona virus questo non è stato possibile. Quindi c'è stata solo una breve premiazione.

B. P.: Che preparazione occorre prima della gara? Dovevate essere presenti molto tempo prima?

V. B.: Abbiamo dovuto assemblare la barca qualche giorno prima della gara, poi l'abbiamo portata alla gara e ci siamo allenati un paio di volte. Prima della competizione dovevamo essere pronti due ore prima.

Cs. K.: Quante persone c'erano alla gara?

V. B.: Circa 1.000-2.000 persone hanno partecipato in tutto.

B. P.: Su quale lago si è svolta la gara?

V. B.: Sul lago di Varese, a Gavirate.

Cs. K.: C'erano spettatori?

V. B.: Normalmente ci sarebbero stati degli spettatori, ma questa volta si è permesso che entrassero solo gli allenatori e gli atleti. Tuttavia, la gara è stata trasmessa in streaming in diretta, così tutti hanno potuto vederla online.

B. P.: Hai gareggiato in una squadra o singolarmente?

V.B.: Ho gareggiato nel "due senza timone" (in cui due persone gareggiano sulla stessa barca), nel "quattro con timone" e nell'"otto con timone". Nell'otto e nel quattro c'è solo una persona che guida la barca.

Cs.K.: Hai dovuto gareggiare anche contro compagni di squadra?

V.B.: No, questa volta non eravamo in molti, e nell'otto timonato eravamo tutti in barca. Ma è successo che ho visto uno dei miei vecchi compagni di squadra che ora si allena in un altro club: l'ho visto gareggiare ed è stato abbastanza divertente.

B. P.: Qual è stato il vostro piazzamento?

V. B.: Nella gara della barca a due persone siamo arrivati secondi. Nella barca a otto persone, nella nostra categoria, siamo arrivati terzi. Ma nella categoria junior, dato che quasi tutti erano più grandi di noi di almeno due anni, non siamo arrivati in finale. Nella barca a quattro persone, con nostra grande sorpresa, siamo arrivati sesti e siamo entrati in finale.

Cs. K.: Avete ricevuto qualche regalo dopo la gara?

V. B.: No, ma dato che dovevamo indossare una maglietta con il logo di una catena di supermercati ad ogni gara (erano i nostri sponsor), alla fine me ne sono andato con circa cinque magliette.

P. B.: Quando si è svolta la gara?

V. B.: La settimana scorsa, con inizio il 10 giugno.

Cs. K.: Avete ricevuto delle medaglie?

V. B.: Sì, molto belle e grandi.

B. P.: Come ti alleni e come fai a destreggiarti con la scuola?

V. B.: Per fortuna riesco a concentrarmi sulle lezioni ed apprendo con molta facilità le cose, quindi non ho bisogno di studiare molto a casa. Succede, però, che a volte vado a letto abbastanza tardi dopo l'allenamento a causa dei compiti.

Cs. K.: I tuoi genitori ti hanno regalato qualcosa per il tuo successo sportivo?

V. B.: Beh, no, ma non mi aspettavo che lo facessero. Mi portano già a tutte le mie gare ed agli allenamenti, sacrificando molto del loro tempo, quindi penso che questo sia già un regalo sufficiente per me.

**GRAZIE VILMOS.
GRAZIE PER L'OPPORTUNITÀ.**

HO AVUTO L'OPPORTUNITÀ DI INCONTRARE UN'ATTRICE COMPLETA. HA FATTO TEATRO, CINEMA, RADIO, TELEVISIONE, HA PRESTATO LA SUA VOCE IN REPORTAGE TELEVISIVI, AUDIO-LIBRI, SPOT PUBBLICITARI.
SI CHIAMA GABRIELA BOBEȘ ED È DI CĂLĂRAȘI (ROMANIA).

INTERVISTA AD UN'ATTRICE COMPLETA

B. A-D: Inizio con una domanda banale, ma che incuriosisce sempre: cosa ti ha spinto a recitare?

G.B.: Nella vita di ogni persona c'è un momento in cui si innesca un desiderio, un sogno che può seguirti per tutta la vita. Anche per me non è stato diverso. Seppi che nel 1938, ad una stazione radio di New York, una voce impeccabile, con un'emozione appena controllata, annunciava con serietà che la gente doveva lasciare la città perché era iniziata l'invasione aliena. Ne era scaturito subito il panico generale, la gente aveva cominciato a buttare tutto quello che trovava nelle valigie ed era scesa in strada, terrorizzata, non sapendo da dove cominciare. La voce alla radio apparteneva a Orson Welles, che stava leggendo un copione radiofonico intitolato "La guerra dei mondi", brillantemente diretto dal protagonista stesso.

Questo è stato il motivo che ha fomentato la passione della mia vita. È interessante che l'evento davvero straordinario abbia determinato la mia ascesa a questa professione, facendomi diventare una delle principali voci al microfono.

Non sapendo come procedere per "usare" la mia voce, ero convinta che avrei dovuto frequentare la Facoltà di Recitazione. Così ho iniziato a studiare, approfondire, ricercare. Al primo tentativo non riuscii ad essere ammessa, ho pensato che forse mi sbagliavo, che magari avrei dovuto iscrivermi a Giurisprudenza, la facoltà che i miei genitori mi avevano consigliato. Ho lottato a lungo, ma sentivo che il mio desiderio era quello di diventare attrice. Quindi sono andata avanti, ma ben presto sono sopraggiunti altri ostacoli che mi hanno convinta a cambiare facoltà, iscrivendomi a Giurisprudenza. Sono andata a Iasi ed ho frequentato l'Università per un mese. Poi sono tornata a Bucarest, mi sono preparata con tenacia e sono stata ammessa.

B. A-D: Quando è stata la prima volta che sei salita su un palco? Come ti sei sentita in quel momento?

G.B.: All'Università, oltre a recitare, cantavo, ballavo e facevo acrobazie. C'era un'enorme sala nel seminterrato del Teatro Nazionale - era lì che avevo i miei attrezzi. Dopo ore di faticosi allenamenti (mi piaceva molto camminare con i trampoli, ma avevo sempre paura di precipitare) entravo a teatro e mi nascondevo dietro le quinte per guardare le prove. Beatrice Bleonț una volta mi ha visto e mi ha invitata a recitare in "Romeo e Giulietta".

Ero al settimo cielo. Quando sono salita sul palco, ero traboccante di energia e di felicità. Ogni volta che uscivo per ricevere gli applausi provavo sempre una grande emozione fino alle lacrime. Niente è paragonabile a quel tipo di emozione. L'energia che arriva dal pubblico, le luci, l'inchino della gratitudine... È come sognare...

B. A-D: Come ti sei sentita quando sei apparsa per la prima volta sui piccoli schermi? È stata una sfida? Quali ostacoli hai incontrato lungo il percorso?

G.B.: Sul piccolo schermo sono apparsa per la prima volta in uno sketch, insieme a Dem Rădulescu. Ero sopraffatta dall'essere con un attore eccezionale. La mia fortuna è stata che il ruolo è stato emozionante.

Ho iniziato la mia carriera, girando "Croci di Pietra" di Andrei Blaier, in questo ruolo sono apparsa sui grandi schermi. Quando c'era la prima di un film, era una festa. Il film era proiettato al "Patria", il più grande cinema di Bucarest (a quel tempo) e davanti al cinema c'era molta gente. Sono riuscita ad arrivare alla bacheca dove erano affisse grandi foto, con sequenze del film. Quando mi sono vista fotografata insieme ai grandi attori, stavo svenendo. Era come se stessi sognando.

Naturalmente sono seguite molte altre apparizioni, ho girato anche in Ungheria - lì ho avuto anche il ruolo principale, in una coproduzione internazionale con ungheresi, romeni, greci ed americani. Il film si chiamava "Where". È stata un'esperienza incredibile.

Facendo un salto nel tempo... siamo arrivati a Radio Romania, dove ho commentato un Torneo di Tennis, poi ho presentato uno spettacolo divertente, la domenica mattina, in cui si invitavano dei bambini, poi ho presentato "Matinal" - insieme a Gabriel Basarabescu, ed in seguito "La Radio del Sabato Sera" - insieme a Pompilius Onofrei, e nel frattempo mi è stato chiesto sempre di più di fare pubblicità.

Il sogno con la VOCE è diventato realtà! Ero la persona più felice sulla Terra!

B. A-D: Nel 2005 tu e Ionuț Popescu avete fondato la compagnia teatrale OKaua con sette studenti del Liceo "A. I. Cuza", cosa ti ha determinato a fare questo passo?

G.B.: Ho finito per dirigere una compagnia teatrale su richiesta di una professoressa. Ero diventata un'insegnante di recitazione ed insegnavo in una scuola privata. L'insegnante di psicologia del Liceo "A. I. Cuza" ha insistito che mi recassi da loro per incontrare alcuni studenti che stavano, con difficoltà, preparando una scenetta.

In un corso di recitazione è necessario avere due insegnanti. È così che funziona anche all'università. Quindi, insieme a Ionuț Popescu, con il quale insegnavo in quella scuola, arrivai al Liceo Cuza e gettai le basi della futura compagnia teatrale.

B. A-D: Come è nato il nome OKaua? Qual è la sua storia?

G.B.: Il nome è venuto naturalmente con la fondazione della Compagnia. Il principe Cuza stabilì un'unità di misura precisa che si chiamava "oca". Abbiamo deciso che il nostro standard doveva essere "la misura del buon senso, della qualità e della professionalità". E, per essere moderni, per essere "cool" per gli adolescenti, l'abbiamo scritta con la "k".

B. A-D: È difficile lavorare con i giovani? Cosa ti motiva a continuare?

G.B.: Con i giovani? Oooo! È una delle cose più belle! Non è difficile finché hai una vocazione e se guardi a loro e non attraverso di loro. E, inoltre, le performance che otteniamo, rappresentano la loro ed il nostro progresso.

B. A-D: Quali sono i maggiori successi della Compagnia?

GB: Oltre ai 171 premi ottenuti in concorsi nazionali ed internazionali, la presenza a due dei più grandi eventi teatrali del mondo che si svolge proprio qui in Romania, che sono anche brand culturali rumeni, significa per la Compagnia Okaua il livello massimo, non toccato da nessuna troupe simile nel Paese.

B. A-D: La Compagnia è attiva in questi tempi? In quali condizioni provate le recitazioni?

G.B.: Al tempo della quarantena, abbiamo sofferto l'uno senza l'altro. Parlavamo al telefono, comunicavamo con ZOOM... Ma non era certo come quando ci si incontra. Non avevo più l'energia, la gioia, il lavoro, i momenti di incontro, la tensione, le risate, lo stupore... Non appena ci fu permesso di uscire, ci incontrammo nel cortile della scuola. Dopo la chiusura delle scuole, facevamo le prove di recitazione nei parcheggi. Ho adattato tutto ad un altro spazio. Fuori non c'è l'intimità che ti offre una sala, dove hai un palcoscenico. Ma la felicità di essere di nuovo insieme, ovviamente anche con una mascherina, non si può descrivere. Sempre supportati da persone straordinarie, che apprezzano la nostra passione e i nostri sforzi.

B. A-D: Se potessi ricominciare tutto da capo, cambieresti qualcosa?

G.B.: Seguirei esattamente lo stesso percorso, ma con molta più attenzione ai dettagli ed agli incontri provvidenziali. A volte perdiamo cose importanti, credendo che la vita ce le potrà dare all'infinito.

Dopo questa conversazione, ho imparato che recitare significa non solo avere talento, ma anche che dietro al successo, vi è molto lavoro ed esercizio. Ho anche capito che una sconfitta non deve ostacolare l'obiettivo finale.

Benczúr Vilmos kenubajnokkal

A Varesei Európai Iskolában 2021. június 21-e különleges nap volt. Nem szokott hozzánk vendég jönni magyar órára. Benczúri Vilmos épp egy héttel azelőtt lett második az olasz evezős bajnokságon. Nekünk, Pekár Blankának és Kriston Csanádnak sok kérdésünk volt. Nagyon izgultunk, mert eddig még soha nem készítettünk interjút. Festmények, térképek és írói életrajzok között furcsa látvány volt a mikrofon.

K. Cs.: Ma Benczúr Vilmostal beszélünk, aki 4. osztályba jár és egy héttel ezelőtt evező versenyen volt.

P. B.: Kezdjük az első kérdéssel. Hányszor jársz edzésre hetente?

B. V.: Hát ez attól függ, hogy milyen versenyre készülünk. Például erre a versenyre volt, hogy hetente 8-szor volt edzés, tehát iskola előtt is edzettünk. De általában hétköznaponként délután, és szombaton és vasárnap is van edzés.

K. Cs.: A verseny előtt nagyon izgultál?

B. V.: Kétszer-két napra volt felosztva ez a verseny. Az első két nap a saját kategóriámban versenyeztem, tehát ott voltak elvárásaim magammal, hogy milyen eredményt szeretnék elérni, és ott igencsak izgultam. De a második nap, amikor egy kategóriával feljebb versenyeztünk, mivel csak azért voltunk ott, hogy tapasztalatot szerezzünk, csak élvezni tudtuk, ezért nem volt izgulás.

(P. B.: Nem unod-e az evezést?)

B. V.: Nem, nem. Télen van, amikor kevesebbszer tudunk kimenni a tóra, akkor kicsit kevésbé eseménydús, de nyáron meg tavasszal nagyon-nagyon élvezetes. Minden edzésen szinte mást csinálunk, és mivel kint vagyunk a természetben kiszámíthatatlan, hogy milyen lesz az időjárás, vagy volt, hogy vaddisznókkal talákoztunk a tó közepén, Úgyhogy mindig van valami, ami izgalmassá teszi.

K. Cs.: A verseny után volt éremkitüntetés?

B. V.: Hát mindig van egy ilyen ceremónia, de egy normális évben mindenki odamenne a pódiumra és odaadnák neki az érmet, de a pandémia miatt ez nem lehetséges, próbálják minimalizálni a hajócsapatok közötti kontaktust, ezért csak az első száll ki a hajóból az éremátadásra, de igen van, van egy ilyen kis ceremónia.

P. B. Milyen felkészülés volt a versenyhez, ott kellett-e lenni hamarabb?

B. V.: Mindig úgy van, hogy a hajókat szét kell szerelni, hogy oda tudjuk vinni a verseny helyszínére. Most úgy volt, hogy csütörtökön kezdődött a verseny és mi már hétfőn szétszereltük a hajókat. De mi itt voltunk a közelbe, nem messze a szokásos edzőhelyünktől, úgyhogy tudtunk a másik tavon is edzeni. Általában az van, hogy szétszereljük a hajókat otthon, és átvisszük a versenyhelyre, ahol összeszereljük és edzünk a versenypályán is, hogy megismerjük a helyet.

K. Cs. Körülbelül mennyien voltak összesen a versenyen?

(B. V.: Mindegyik nap úgy kb. 1500 ember vett részt, tehát elég sokan voltunk.

P. B.: Melyik tavon volt a verseny?

B. V.: Itt volt lent a Lago di Varese tavon.

K. Cs.: Voltak nézők?

B. V.: Általában lennének nézők, de most csak az edzőket meg a versenyzőket engedték be, de volt élő közvetítés, ezért meg lehetett nézni a versenyeket az interneten.

P. B.: Csapatba versenyeztetek vagy egyéniben?

B. V.: Szóval én eveztem a kormány nélküli kettesben, ahol ketten ülnek egy hajóban, meg egy kormányos négyesben, ahol hárman eveznek és egy meg kormányoz, meg még a kormányos nyolcasban, ahol heten eveznek egy pedig kormányoz.

K. Cs.: Kellett csapattársad ellen versenyezned?

B. V.: Nem, mert elég kevesen voltunk, de láttunk egy volt csapattársunkat evezni, ami elég vicces volt.

P. B.: Hanyadik lettél?

B. V.: A kettesben másodikok lettünk, a nyolcasban harmadikok, a négyesben pedig elég meglepően hatodikok, bejutva a döntőbe.

K. Cs.: A verseny után kaptál valami ajándékot?

B. V.: Nem, de mivel a Coop támogatta a versenyt, ezért Coop-os pólót kellett viselni verseny közben, szóval vagy hat pólóval mentem haza.

P. B.: Mikor volt a verseny?

B. V.: Tehát ez múlt héten csütörtöktől vasárnapig (2021. június 10-13.) tartott.

K. Cs.: Érmeket kaptatok?

B. V.: Igen, érmet azt kaptunk. Nagyon nagy és szép.

P. B.: Hogy tudsz még tanulni és edzeni is?

B. V.: Hát szerencsére iskolában tudok figyelni rendesen, ezért nem kell túl sokat tanulnom otthon, de sokszor van az, hogy későn megyek ágyba.

**KÖSZÖNJÜK VILMOS.
ÉN KÖSZÖNÖM A LEHETŐSÉGET!**

Am avut prilejul să întâlnesc o actriță completă. A făcut teatru, film, radio, televiziune, a pus voce pe reportaje de televiziune, audio-book-uri, reclame. Numele ei este Gabriela Bobeș și este din Călărași (Romania).

INTERVIU CU O ACTRIȚĂ COMPLETĂ

B.A.-D.: Am să încep cu o întrebare uzuală, însă care întotdeauna incită curiozitatea: ce te-a determinat să mergi pe drumul actoriei ?

G. B.: În viața fiecărui om există un moment în care se declanșează o dorință, un vis care te poate urmări apoi toată viața. Nici la mine nu a fost altfel. Am aflat că, în 1938, la un post de Radio din New York, o voce impecabilă, cu o emoție abia stăpânită, anunța clar că oamenii trebuie să părăsească orașul pentru că s-a declanșat invazia extraterestrelor. S-a creat imediat o panică generală, oamenii au început să-și arunce în valize tot ce au găsit la îndemână și au ieșit pe străzi, îngroziți, neștiind încotro s-o apuce. Vocea de la radio aparținea lui Orson Welles, care citea un scenariu radiofonic, care se chema „Razboiul Lumilor”, regizat genial chiar de către protagonist.

Acesta a fost momentul declanșator al pasiunii mele de o viață. Interesant e că întâmplarea cu adevărat extraordinară a determinat ascensiunea mea către meseria aceasta, ajungând una dintre principalele voci la microfon.

Neștiind cum să procedez pentru a ajunge să-mi folosesc vocea, am fost convinsă că ar trebui să urmez Facultatea de Actorie. Așa că m-am așezat pe învățat, pe studiat, pe căutat. După ce am picat prima oară, mi-am spus că poate greșeam, poate ar trebui să încerc la Drept, unde îmi spusese părinții mei că ar trebui să merg. M-am frământat îndelung, însă simțeam că dorința mea era să fac actorie. Asa că am dat din nou, am picat din nou, drept urmare, am cotit-o la Drept. Am intrat, la Iași. Am fost la facultate o lună. Apoi m-am întors la București, m-am pregătit cu cerbicie și am intrat.

B.A.-D.: Când te-ai urcat pentru prima dată pe scenă? Ce ai simțit în acea clipă?

G.B.: În facultate făceam, pe lângă actorie, canto, dans și cascadorie. Există o sală uriașă, în subsolul Teatrului Național,

acolo aveam aparatele. După orele de cascadorie (îmi plăcea tare mult să merg pe picioroange, în rest mă temeam să mă arunc prea tare) urcam în teatru și stăteam ascunsă în culise, asistând la repetiții. M-a văzut Beatrice Bleonț și m-a luat să joc în „Romeo și Julieta”.

Am fost în al nouălea cer. Când am ieșit în scenă, debordam de energie și de fericire. De câte ori ieșeam la aplauze aveam mereu emoții și plângeam. Nimic nu se compară cu genul acela de emoție. Energia care vine din public, luminile, plecaciunea de recunoștință... Parcă visam...

B.A.-D.: Ce ai simțit când ai apărut prima oară pe micile ecrane? A fost o provocare? Ce piedici ai întâmpinat pe parcurs?

G.B.: Pe micul ecran am apărut prima oară într-un sketch, alături de Dem Rădulescu. Eram copleșită să stau alături de un actor uriaș. Norocul meu a fost că rolul era de față emoționată.

Pe parcurs am început să filmez la „Crucea de Piatră” a lui Andrei Blaier - astfel că am apărut pe marile ecrane. Atunci când avea loc o premieră a unui film, era o sărbătoare. Filmul era la cinema „Patria” - cel mai mare cinema din București (pe atunci), iar în fața cinematografului era lume puhoi. Am reușit cu greu să ajung la vitrina unde erau fotografiile mari, cu secvențe din film. Când m-am văzut fotografiată acolo, alături de actori mari, era să leșin. Parcă visam.

Au urmat, firesc, multe alte apariții, am filmat și în Ungaria - acolo am avut chiar rolul principal, într-o coproducție internațională cu unguri, români, greci și americani. Filmul se chema „Where”. A fost o experiență incredibilă.

Sărim peste timp... Am ajuns la Radio România, am transmis de la Turneul de Tenis, apoi am avut o emisiune haioasă, de duminică dimineața, în care aveam invitați copii, apoi am prezentat „Matinal” - împreună cu Gabriel Basarabescu, apoi am trecut la „Radioul de sâmbătă seara” - împreună cu Pompilius Onofrei, iar între timp am fost solicitată în publicitate din ce în ce mai mult. Visul cu VOCEA s-a împlinit! Eram cea mai fericită de pe Pământ!

B.A.-D.: În 2005, tu și Ionuț Popescu ați înființat trupa de teatru OKaua cu șapte elevi ai Liceului Teoretic „Al. I. Cuza”, ce v-a determinat să faceți acest demers?

G.B.: Am ajuns să conduc o trupă de Teatru pornind de la rugămintea unei profesoare. Devenisem profesoară de actorie și predam la o școală particulară. Profesoara de psihologie de la Liceul „Al. I. Cuza” a insistat să venim la niște adolescenți care se chinuiau cu o scenetă.

La o clasă de actorie e necesar să existe doi profesori. Așa se lucrează și în facultate. Așa că, împreună cu Ionuț Popescu, cu care predam la școala respectivă, am ajuns la Cuza și am pus bazele viitoarei trupe de teatru.

B.A.-D.: Cum s-a ajuns la numele OKaua? Care este istoria lui?

G.B.: Numele a venit firesc, odată cu fondarea trupei. Domnitorul Cuza măsura cu măsură dreaptă - iar măsurătoarea se numea oca. Ne-am propus ca măsura noastră să fie „măsura bunului simț, a calității și a profesionalismului”. Și, ca să fim moderni, ca să fie „cool” pentru adolescenți, am scris-o cu „k”.

B.A.-D.: Este greu să lucrezi alături de tineri? Ce te motivează să continui?

G.B.: Alături de tineri? Oooo! E unul dintre cele mai frumoase lucruri! Nu e greu atât timp cât ai vocație și dacă privești la ei și nu prin ei. Și, pe lângă aceasta, prin performanțele pe care le obținem, aceasta este atât devenirea lor, cât și a noastră.

B.A.-D.: Care sunt cele mai mari reușite ale trupei?

G.B.: Pe lângă cele 171 de premii, obținute la concursuri naționale și internaționale, prezența la două dintre cele mai mari evenimente teatrale ale lumii, care se desfășoară chiar aici, în România, care sunt și branduri culturale ale României, înseamnă pentru Trupa Okaua nivelul maxim, neatins de nicio trupă similară din țară.

B.A.-D.: Este trupa activă în aceste vremuri? În ce condiții repetați?

G.B.: Cât a fost carantină, am suferit unii fără ceilalți. Vorbeam la telefon, făceam zoom-uri... Dar nu era deloc ca atunci când te întâlnești. Energia, bucuria, lucrul, momentele de întâlnire, de tensiune, de râs, de uimire...nu le mai aveam. Imediat ce am avut voie să ieșim, ne-am întâlnit în curtea școlii. După ce s-au închis școlile, am repetat prin parcări. Am adaptat totul la un alt spațiu. Afară nu există intimitatea pe care ți-o oferă o sală,

unde ai o scenă. Însă fericirea de a fi din nou împreună, chiar așa, cu mască, nu se poate descrie. Sprijiniți permanent de oameni extraordinari, care ne prețuiesc pasiunea și eforturile.

B.A.-D.: Dacă ai putea să iei totul de la capăt, ai schimba ceva?

G.B.: Aș urma exact același drum, dar cu atenție mult mai mare la detalii și la întâlnirile providențiale. Uneori pierdem lucruri importante, crezând că viața ni le va oferi la infinit.

După această conversație, am învățat că actoria nu înseamnă numai talent, ci și foarte multă muncă și exercițiu în spatele succesului. Am mai înțeles că o înfrângere nu trebuie să stea în drumul cuiva spre țelul suprem.

Vilmos Benczúri

kenus bajnok

We don't usually have guests come to us for Hungarian classes, but June 2021 was a special day at the European School in Varese. Vilmos Benczúri had finished second in the Italian rowing championships just a week earlier. We, Blanka Pekár and Csanád Kriston, had a lot of questions. We were really nervous because we'd never interviewed anyone before. Among paintings, maps and biographies of famous writers, the microphone was a strange sight.

B. P.: How many times do you go training every week?

V. B.: It depends on what race we are training for. For this race, sometimes I went to training 8 times a week. We also trained before school, in the mornings and every day after school, and on weekends too.

Cs. K.: Were you nervous before the race?

V. B.: The race was divided into two days. The first day was my category's day. I was nervous then. The next day we were only there for the experience, so there was nothing to be nervous about.

B. P.: Are you bored of rowing?

V. B.: No, in the winter it's less exciting because we don't get to go outside much, but in spring and summer it's really enjoyable.

Cs. K.: After the race was there an award ceremony?

V. B.: In a normal year everyone would gather together and there would be a ceremony, but because of the coronavirus this was not possible. So there was only a small gathering.

B. P.: What preparation was there before the race? Did you have to be there earlier?

V. B.: We had to assemble the boat a few days before the race, then we brought it to the race and trained there a couple of times. Before the first race we had to be there two hours earlier.

Cs. K.: How many people were there at the race?

V. B.: About 1,000 to 2,000 people took part altogether.

B. P. On what lake was the race?

V. B.: It was on the lake of Varese, in Gavirate.

Cs. K.: Were there spectators?

V. B.: Normally there would be spectators, but this time only the coaches and people taking part in the race were let in. However, the race was streamed live, so others could view it online.

B. P.: Were you in a team or did you race separately?

V.B.: So, I raced in steerless two (in which two people race in the same boat), steered four and steered eight. In the eight and four there is just one person who steers the boat.

Cs.K.: Did you have to race against team mates?

V.B.: No, I did not because there weren't many of us, and in the steered eight all of us were in the boat. But it did happen that I saw one of my old teammates who now trains at another club: we saw him race, which was kind of funny.

B. P.: What was your placement?

V. B.: In the two person boat race we were 2nd. In the eight person boat, in our category, we were 3rd. But in the junior category, since nearly everyone was older by at least two years, we didn't get into the finals. In the four person boat, quite to our surprise, we were 6th and we did get into the finals.

Cs. K.: Did you get any gifts after the race?

V. B.: No, but since we had to wear a Coop shirt for every race (Coop was sponsoring us), in the end I left with about five shirts.

P. B.: When was the race?

V. B.: It was last week, starting on the 10th.

Cs. K.: Did you get medals?

V. B.: Yes we did, they are nice and big.

B. P.: How do you train and how do you still juggle your school work?

V. B.: Luckily I can concentrate on the lessons and I understand things well, so I don't really have to study at home. It does happen that I sometimes go to bed quite late after training because I have to study.

Cs. K.: Did your parents give you anything for your performance?

V. B.: Well no, but I didn't really expect them to. They already take me to all my races and training which sacrifices a lot of their time so I think that's enough of a present for me.

THANK YOU VILMOS.

THANK YOU FOR THE OPPORTUNITY.

I had the occasion to meet a complete actress. She performed in plays and movies, she did radio broadcasts, TV shows, audiobooks, advertisements. Her name is Gabriela Bobeș and she is from Călărași.

AN INTERVIEW WITH A COMPLETE ACTRESS

B.A.-D.: I'm going to start with a commonly asked question that always arouses curiosity: What determined you to pursue a career in acting?

G. B.: There is a moment in everybody's life when a desire is triggered, a dream which can then follow you throughout your life. It wasn't different in my case. I found out that, in 1938, at a radio station in New York, an impeccable voice, though barely controlling powerful emotions, announced clearly that people must abandon the city because the alien invasion was unleashed. A general panic ensued immediately, people started packing everything they got their hands on and went onto the streets, terrified, not knowing where to go. That voice belonged to Orson Welles, who was narrating and directing his own adaptation of H.G. Wells's "The War of the Worlds".

It was this particular moment that prompted my lifelong passion. Interestingly, this extraordinary incident made me follow this profession and consequently become one of the well-known voices behind the microphone.

Not knowing what I was supposed to do to become a broadcast presenter, I thought I should attend the courses of the National University of Theatre and Film. So, I got down to work, learning, studying, researching. Having failed at my first attempt, I said to myself that maybe I was doing something wrong, maybe I should try doing law, as my parents suggested. I gave this a lot of thought, but feeling that acting was my dream, I applied again....and I failed again. And so, I went to the law school in Iași. But I was a student in law for only a month. Then I went back to Bucharest, where I prepared myself doggedly and I was accepted.

B.A.-D.: What was your first moment on the stage? How did you feel?

G.B.: During University I took classes in canto and dance but also in stunting. There was a huge room in the basement of the National Theater full of gymnastics gear. After stunting classes, during which I really liked walking on stilts, otherwise, I was afraid to do risky jumps, I would go to the theater and watch rehearsals from the backstage. It was there when Beatrice Belonț noticed me and asked me to play in "Romeo and Juliet".

I was on cloud nine. When I went on stage, I felt ecstatic. Each round of applause made me so nervous that I would break out in tears. Nothing compares to that feeling. The energy that came from the public, the lights, the gratitude we felt when taking the bow ... It was like a dream...

B.A.-D.: What did you feel when you saw yourself on TV? Was it a challenge? What hurdles did you encounter on the way?

G.B.: My first television appearance was in a sketch, with Dem Rădulescu. I found it overwhelming to play besides a giant actor. Luckily enough, I was playing a sensitive, nervous girl.

Then I started filming for "The Stone Cross", directed by Andrei Blaier - this is when I made my first appearance on the big screen. The premiere of a film used to be a real event. The movie played at The Patria - the biggest cinema in Bucharest at the time, and there was a huge crowd at the entrance. I hardly managed to get in front where there were huge photos showing film scenes. When I saw myself there, next to the finest Romanian

actors, I nearly fainted. It felt like a dream.

Taking a leap forward in time ... I landed at Radio România. I started broadcasting the Tennis Tournament, then I hosted a funny Sunday morning show with kids as guests. Later on, I presented the morning news show, "Matinal", together with Gabriel Basarabescu. After a while I switched to a Saturday evening show, "Radioul de sâmbătă seara", alongside Pompiliu Onofrei. In the meantime I was requested in advertising more and more. My dream, namely that of becoming a VOICE, was fulfilled! I was the happiest in the world!

B.A.-D.: In 2005, Ionuț Popescu and you set up a theatre company named Okaua, along with seven students at "Al. I. Cuza" Highschool, what determined you to do this?

G.B.: I came to manage a drama club at the request of a teacher. The Psychology teacher at "Al. I. Cuza" Highschool insisted that I come and help some students who were struggling to put on a show. Ionuț Popescu, who was my colleague at the private school, became involved in this project and together we started the theatre company.

B.A.-D.: How did you come up with the name Okaua? What is its history?

G.B.: The name came naturally, simultaneously with the foundation of the club. In Prince Cuza's time, 'ocaua' used to be the mass measurement unit (a kilogram). We proposed to set this as our measurement system which would mean "the measure of common sense, quality and professionalism". And, in order to be on trend and "cool" enough for the teenagers we were working with, we spelled it with a "k".

B.A.-D.: Is it hard to work with teenagers? What motivates you to continue?

G.B.: Working with teenagers? Ooooh! This is one of the most beautiful things! It isn't hard as long as you have the calling and look at them, not through them. And above all, through our performances, both parties find meaning and purpose in their lives.

B.A.-D.: What are the company's greatest achievements?

G.B.: Apart from the 171 trophies obtained in national and international competitions, their taking part in two of the greatest theatrical events of the world, which are also famous cultural brands for Romania, means an unprecedented success, which places Okaua on top of the theatrical companies list.

B.A.-D.: Is the company still active? In what conditions do you manage rehearsals?

G.B.: While in lockdown, we all suffered because we were apart. We talked on the phone, met on zoom... But it wasn't like a real meeting. We all missed the energy, the happiness derived from working together, we missed the laughter, the surprise ... We longed for them all. As soon as the lockdown was over, we met in the schoolyard. When schools closed again, we started rehearsing in parking lots. We had to adjust to different working environments. There is no privacy outside

the theatre, where you have a stage to perform on. But words can't describe the joy of being back together, even with masks. Moreover, we enjoyed the constant support of some extraordinary people who appreciate our passion and efforts.

B.A.-D.: If you could start all over again, would you change anything?

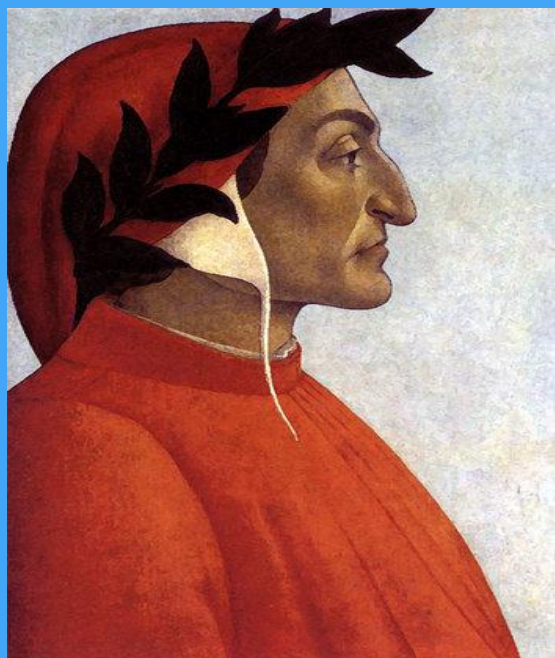
G.B.: I would follow exactly the same path, but with much more attention to details and providential encounters. Sometimes we lose important things, believing that life can give them to us over and over again

After this conversation I have learnt that acting is not only about talent, but also about hard work, which plays an important part in achieving success. I have also understood that failure should not be understood as a barrier towards reaching one's ultimate goal..

LA MIA SCUOLA: "DANTE ALIGHIERI"

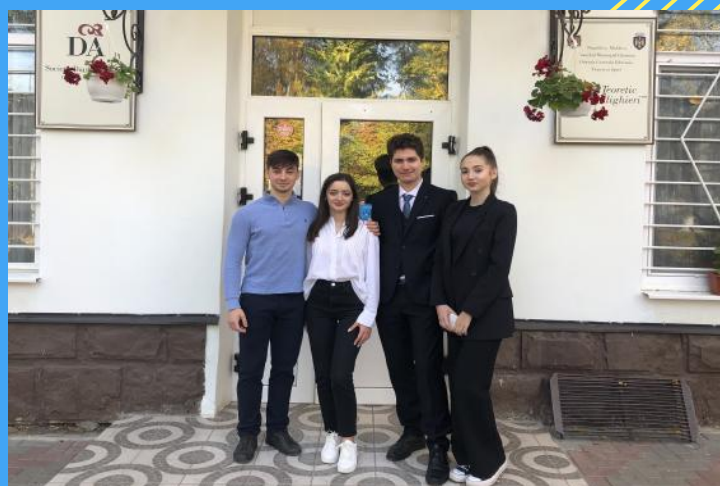
Il Liceo Dante Alighieri è stato fondato nell'anno 1990 dall'impegno di due insegnanti: Lilia Filip e Ludmila Kojuşko. L'idea della fondatrice era di introdurre per la prima volta la lingua italiana nel nostro Paese, la Repubblica Moldova. Questo desiderio si è ben presto rivelato un'impresa molto difficile e ricca di impedimenti, ma infine si è giunti ad un successo. Quindi, il nostro liceo è l'unico nel Paese in cui si studia come prima lingua straniera l'italiano.

Il nome scelto per la scuola è stato molto appropriato in quanto contribuisce ad impreziosire il valore stesso del liceo. Dante Alighieri è stato un poeta e filosofo italiano ed il più importante scrittore del Medioevo. Il grande personaggio storico si è dedicato totalmente alla creazione letteraria, divenendo rinomato anche per la sua celebre opera: La Divina Comedia.

Il Poeta è riuscito a sviluppare la lingua italiana oltre i limiti del latino, al tempo la principale lingua d'Italia, e per questo si pensa che Dante sia il capostipite della lingua italiana. Le sue opere sottolineano la melodicità e la bellezza della lingua che siamo orgogliosi di poter imparare.

Il nome del nostro liceo ha contribuito a creare anche alcune tradizioni speciali che ogni anno vengono da noi organizzate. La nostra scuola festeggia "Le Giornate di Dante", in cui gli studenti svolgono vari progetti o presentazioni sulla vita e l'opera di Dante Alighieri. In questa occasione ricerchiamo accattivanti curiosità ed informazioni che si dimostrano utili per tutti, ci divertiamo e comunichiamo in modo migliore. La "Settimana della lingua italiana" è un'altra occasione speciale per imparare canzoni italiane insieme ai nostri insegnanti, recitiamo ruoli divertenti tratti da brani e la musica risuona in tutti i corridoi del liceo.

La nostra scuola è diventata una casa, così come è stata sognata, costruita con amore per gli studenti che continueranno a trasmettere la saggezza che hanno qui ricevuto. Dante Alighieri rappresenta il nostro liceo e siamo grati di avere la possibilità di imparare l'italiano e di entrare completamente nel mondo del sapere: "La bellezza risveglia l'anima alla vita".

ȘCOALA MEA: "DANTE ALIGHIERI"

Liceul Teoretic „Dante Alighieri” a fost fondat în anul 1990 de către Lilia Filip și Ludmila Kojuško. Ideea fondatorilor era de a introduce limba italiană, pentru prima dată, la noi, în Republica Moldova. Aceasta, încetul cu încetul, cu impedimente și greutăți, a luat amploare, iar în cele din urmă a fost realizată cu succes. Astfel, liceul nostru este unicul din țară în care se studiază limba străină-italiana.

Numele școlii este unul potrivit, deoarece contribuie la aprecierea valorii liceului italian. Dante Alighieri a fost un poet filosof italian și cel mai mare scriitor din Evul Mediu. Marea personalitate s-a dedicat în totalitate creației literare, cunoscut și pentru renumita sa operă "Divina Comedie".

El a reușit să dezvolte limba italiană, dincolo de limitele celei latine care, pe atunci era principala limbă a Italiei, și, pentru acestea, Dante este considerat parintele fondator al limbii italiene. Operele acestuia demonstrează aportul său adus pentru valorificarea melodicității și fumuseții limbii de care suntem mândri că o putem învăța.

Denumirea liceului ne-a format și unele tradiții deosebite care sunt practicate an de an. Școala noastră sărbătorește zilele lui Dante, în care elevii liceului elaborează diferite proiecte sau prezentări despre viața și activitatea lui Dante Alighieri. Cu această ocazie, aflăm curiozități captivante și informații utile unii de la alții, ne distrăm și comunicăm mai mult. Săptămâna limbii italiene este o altă sărbătoare pentru care învățăm cântece italiene alături de profesorii noștri, jucăm roluri amuzante din pasajele manualelor, iar muzica răsună în toate holurile liceului.

Școala mea a devenit o casă visată, muncită pentru elevii care vor continua să transmită înțelepciunea pe care au deprins-o în această instituție. Dante Alighieri ne reprezintă liceul și suntem recunoscători că avem șansa să învățăm limba italiană și să pășim cu desăvârșire în lumea cunoașterii: „Frumusețea trezește sufletul la viață”.

MY SCHOOL: "DANTE ALIGHIERI"

Dante Alighieri High School was founded in 1990 by Lilia Filip and Ludmila Kojuşko. The main idea of the founders was to introduce, for the first time in Moldova, the Italian language. Little by little, through hardships, the idea has grown big enough to be successfully accomplished, thereby our school being the only one in the whole country where Italian is being studied as the first foreign language.

The school's name is significant, as it contributes to the appreciation of the real value of the Italian lyceum. Dante Alighieri was an Italian poet and philosopher, considered the greatest writer of the Middle Ages. He was truly dedicated to the literary creation and writing, also known for his notable work :*"Divine Comedy"*.

He managed to develop the Italian language beyond the limits of latin, which at the time was the main language of Italy, and therefore, Dante is considered to be the father of the Italian language. His works are the ones that prove his input to capitalizing on the melodicy and beauty of the language that we are so lucky to get a chance to learn.

The name of the high school has also built some special traditions that we practice every year. Our school celebrates "Dante's Days", at which the students elaborate different projects and presentations about his life and work. On this occasion we find different curiosities and get useful information from each other, we communicate and have lots of fun. The week of Italian language is another holiday for which we learn Italian songs together with our teachers, play funny roles from different scenes and the music resounds in all hallways of the school.

My school has become a dream home, created for the students who will pass on the wisdom they have been taught there. Our school is represented by Dante Alighieri and we are so grateful that we get the chance to learn the Italian language and to step with confidence in the world of knowledge: *"Beauty awakens the soul to life"*.

LA MIA SCUOLA NOMEN EST OMEN

Troian Daniela, classe X,
Liceo "Ion Vatamanu", Strășeni

Cosa ci può svelare la personalità di Ion Vatamanu?

La mia scuola – il Liceo "Ion Vatamanu", di Strășeni, Repubblica Moldova, prende il nome da una personalità di spicco. Vi invito a scoprire alcune pagine del libro della vita di Ion Vatamanu - un uomo che ha creato bellissime poesie che non ci si stanca mai di leggere, ma anche un patriota coinvolto nella lotta per la liberazione nazionale dei romeni in Moldova e Bucovina, realizzatasi il 31 agosto 1990. Nacque il 1 maggio 1937 nel comune di Costiceni, nella Regione di Hotin, e morì il 9 agosto 1993 a Chișinău. È stato un ricercatore nel campo della chimica, poeta, pubblicista e politico della Repubblica Moldova, scienziato e deputato nel primo Parlamento della Repubblica Moldova (1990-1994).

Chimico e scienziato:

La principale attività di Ion Vatamanu si svolgeva nel campo scientifico. Nel 1971 ha sostenuto la sua tesi di Dottorato in Chimica presso l'Università di Lviv, in Ucraina.

Nel 1973 è stato eletto responsabile del laboratorio presso l'Istituto di Chimica dell'Accademia delle Scienze della Repubblica Moldova, carica che manterrà fino alla fine della sua vita. In tutti questi anni della sua carriera da ricercatore, Ion Vatamanu pubblicherà oltre 150 pubblicazioni scientifiche sulla chimica analitica, otterrà cinque brevetti nel campo dell'oscillografia (1980-1989). Alcune delle sue innovazioni verranno applicate in ambito agricolo ed industriale nell'ex Unione Sovietica, soprattutto nelle regioni moldave di Telenesti ed Anenii Noi. Nel 1988 ha scritto la monografia Termodinamica dell'idrolisi ionica metallica in collaborazione con il giovane scienziato Ilie Fiștic. Quest'esperienza mette in evidenza l'assiduità, la diligenza ed il rigore necessari nel campo della ricerca, tutti elementi che dovrebbero essere considerati come un valido esempio per noi studenti che frequentiamo questo liceo a lui intitolato.

Ion Vatamanu a' stato anche **publicista**. Nel marzo 1989 ha fondato insieme al poeta Leonida Lari la rivista "Glasul Natiuni" ("La voce della nazione"), prima pubblicazione in caratteri latini in Repubblica Moldova dopo il 1944 e fu caporedattore della rivista "Columna" (La Colonna). Ha promosso gli ideali nazionali nel giornalismo, offrendo un modello di dignità e di spirito civico, avendo il coraggio di affermare l'identità romena della nostra nazione.

La sua esperienza giornalistica è una sorta di esame di coscienza per noi, oggi adolescenti, che abbiamo bisogno di conoscere la propria lingua e la propria storia per accettare e comprendere altre identità, per scoprire la diversità europea.

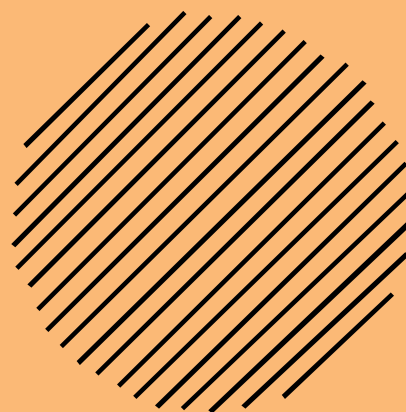
Poeta

Pubblicò i primi versi durante gli anni da studente, proponendo al lettore una "poesia diversa" - meditativa, ricca di semantica e di rigore. Debutta nel 1962 con il volume "Primii fulgi"; seguono le raccolte: "Monologuri" (1964), "Liniştea cuvintelor" (1971), "Ora păsării" (1974), "De ziuă frunzei" (1977), "Iubire de tine" (1981), "Măslinul oglindit" (1983) etc., in cui l'autore svela l'essenza delle cose, contempla lo scorrere del tempo, ricorrendo a nuove formule artistiche. Ion Vatamanu è anche conosciuto come autore di poesie di grandi proporzioni: "Portretul păsării", "Privighetoarea cântă plumb", "Basmaua"; come autore di libri per bambini: "Aventurile lui Atomică" (1966), "Teiul" (1980), "Izvorul cu ochii verzi" (1985); È stato insignito dal Governo della Repubblica Moldova della Medaglia "Mihai Eminescu".

La carriera professionale di Ion Vatamanu, svela la ricchezza di valori del nostro mentore, che ha scritto per bambini e adulti, per gli amanti della saggistica e della poesia, promuovendo così il valore della parola. Il suo spirito moderno si osserva anche attraverso l'attività di traduttore, in quanto ha creato ponti tra culture diverse ed ha dimostrato che una personalità di tale complessità intellettuale può manifestarsi in qualsiasi tempo e spazio.

Per noi studenti di questa istituzione, il nome di Ion Vatamanu crea un'identità, alla quale associamo qualità, valori, atteggiamenti esistenziali essenziali: rispetto per le persone e per la propria lingua, apprezzamento delle parole, creatività, perseveranza, volontà, sacrificio spirituale, coraggio, determinazione. Senza queste qualità, non avrebbe raggiunto il successo e non sarebbe stato apprezzato dalla nostra generazione, divenendo uno dei poeti di valore del Paese.

Pertanto, la lettura della vita di "Ion Vatamanu" è una lezione continua per gli studenti che frequentano questo liceo, perché apprendiamo da un'esperienza esistenziale ricca di valori e di scelte, come costruire il nostro futuro e questo ci motiva quotidianamente.

SCCOALA MEA NOMEN EST OMEN

Troian Daniela, clasa a X-a,
Liceul "Ion Vatamanu", Strășeni

Ce ascunde în sine personalitatea lui Ion Vatamanu ?

Școala mea – Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”, or. Strășeni, Republica Moldova, poartă numele unei personalități marcante. Astăzi vă invit să descoperim câteva file din cartea vieții a celui care a fost Ion Vatamanu – un Om ce a creat frumos și neobosit poezie, dar și care s-a implicat în lupta pentru eliberarea națională a românilor din Republica Moldova și Bucovina, de la 31 august 1990. Acesta s-a născut la 1 mai 1937, comuna Costiceni, județul Hotin, și a decedat la 9 august 1993, Chișinău. A fost doctor în chimie, poet, publicist și om politic din Republica Moldova, savant, deputat în primul Parlament al Republicii Moldova (1990-1994).

Doctor în chimie și savant

O primă dimensiune de activitate a lui Ion Vatamanu a fost domeniul științific. În 1971 susține la Universitatea din Liov, Ucraina, teza de doctorat în chimie. În 1973 a fost ales șef de laborator la Institutul de Chimie al Academiei de Științe a Republicii Moldova, funcție pe care o va deține până la sfârșitul vieții.

În toți acești ani ai carierei sale de chimist, Ion Vatamanu va publica peste 150 de lucrări științifice în domeniul chimiei analitice, va obține cinci brevete de invenție în domeniul oscilopolarografiei (1980-1989). O serie din metodicile sale vor fi aplicate în sfera agricolă și industrială din fosta Uniune Sovietică și din Moldova, având ca teren de aplicare raioanele Telenești și Anenii Noi. În 1988 scrie monografia „Termodinamica hidrolizei ionilor metalelor” în colaborare cu tânărul savant, doctor în chimie Ilie Fiștic. Din această filă rețin asiduitatea muncii sale, rigoarea necesară acestei activități, deci ca elev al liceului îmi promit să urmez exemplul responsabilității și dedicării.

Publicist

A fondat, împreună cu poeta Leonida Lari, revista „Glasul Națiunii”, prima publicație în grafie latină din Basarabia după 1944 (martie 1989); redactor-șef al revistei „Columna”.

A promovat idealurile naționale în publicistică, oferind un model de demnitate, de spirit civic, având curajul a afirma identitatea românească a neamului nostru. Această filă e un fel de examen de conștiință pentru noi, cei de astăzi, adolescenți care trebuie să-și cunoască propria limbă și propria istorie pentru a putea accepta și înțelege alte identități, să descoperim astfel diversitatea europeană.

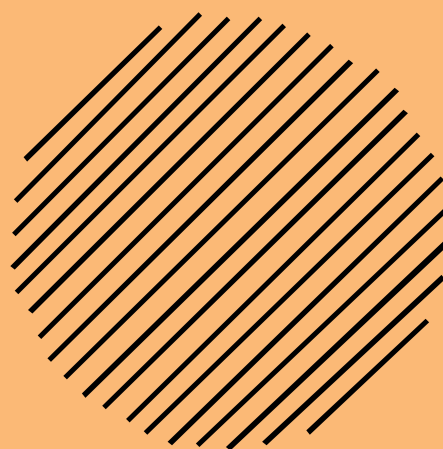
Poet

Primele versuri le publică în anii studenției, propunând cititorului un „alt fel de poezie” – meditativă, plină de semantică și de atitudine. Debutează cu placheta „Primii fulgi” (1962); urmată de culegerile: „Monologuri” (1964), „Liniștea cuvintelor” (1971), „Ora păsării” (1974), „De ziua frunzei” (1977), „Iubire de tine” (1981), „Măslinul oglindit” (1983) ș.a., în care autorul dezvăluie esența lucrurilor, contemplează curgerea timpului, recurgând la formule artistice noi. Ion Vatamanu este cunoscut și ca autor de poeme de proporții: „Portretul păsării”, „Privighetoarea cântă plumb”, „Basmaua” ; ca autor de cărți pentru copii: „Aventurile lui Atomică” (1966), „Teiul” (1980), „Izvorul cu ochii verzi” (1985); A primit postmortem „Medalia guvernamentală „Mihai Eminescu”.

Din aceste date discrete, din această filă a cărții, observ bogăția valorică a mentorului nostru, ce a scris pentru copii și adulți, pentru iubitorii de eseu și de poezie, promovând astfel valoarea cuvântului. Spiritul lui modern se observă prin activitatea de traducător, căci a creat punți între culturi diferite și a demonstrat că o personalitate de o asemenea complexitate intelectuală se poate manifesta în orice timp și spațiu.

Pentru noi, elevii acestei instituții, numele Ion Vatamanu creează o identitate, căreia îi asociem calități, valori, atitudini existențiale esențiale: respectul față de neam și limbă, aprecierea cuvântului, creativitatea, perseverența, voința, spiritul de sacrificiu, curajul, hotărârea. Fără aceste calități, nu ar mai fi ajuns să obțină succes și să fie cunoscut drept cine este astăzi – unul dintre poeții de valoare ai țării.

Așadar, lectura cărții „Ion Vatamanu” e o lecție continuă pentru elevii ce învață în acest liceu, căci învățăm de la un model de realizare intelectuală și valorică și acest fapt ne motivează zilnic.

MY SCHOOL NOMEN EST OMEN

Troian Daniela, class X,
"Ion Vatamanu" High School, Strășeni

What does Ion Vatamanu personality hide in itself?

My school-Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”, Strășeni district, Republic of Moldova, bears the name of a significant personality. Today I invite you to discover some pages from the book of life of the one who was Ion Vatamanu – a Man who created poetry beautifully and tirelessly, but who also got involved in the fight for the national liberation of the romanians in Moldova and Bucovina, from 31 August 1990. He was born on 1 May 1937 in the Costiceni commune of Hotin County and died on 9 August 1993 in Chișinău. He had a PhD in chemistry and also was a writer, a publicist and politician from Moldova, scientist. He served as member of the Parliament of Moldova (1990 – 1994).

Doctor of chemistry and scientist

A first dimension of Ion Vatamanu's activity was the scientific field. In 1971, he holds a PhD thesis in chemistry at the University of Liuv, Ukraine. In 1973, he was elected as head of the laboratory at the Chemistry Institute of the Academy of Science of the Republic of Moldova, this position he held to the end of his life.

In all these years of his chemistry career, 1980 – 1989, Ion Vatamanu published more than 150 scientific papers in the field of analytical chemistry, and received five patents in the field of oscilopography. Several methods developed by Ion Vatamanu were applied in agriculture and industry of the former Soviet Union and Moldova, at the testing lands in the Telenești and Anenii Noi districts. In 1988 he wrote the monograph on Thermodynamics of hydrolysis of metal ions in collaboration with the young PhD in chemistry Ilie Fitic. From this page I retain the assiduity of his work, the necessary rigor for this activity, therefore, as a high school student I promise myself to follow this kind of example of responsibility and dedication.

Publicist

In the period of 1989 by 1991, together with the poet Leonida Lari, he headed the „Glasul” newspaper („The Voice of Nation”), the first Latin-based post-war newspaper in Bessarabia after 1944 (March 1989); editor-in-chief of Columna magazine.

He promoted national ideals in publishing, offering a model of dignity, of civic spirit, having the courage to affirm the Romanian identity of our nation. This page is like an exam of conscience for us, nowadays' teenagers, who must know their own language and history, in order to be able to accept and understand other identities and to discover European diversity.

Poet

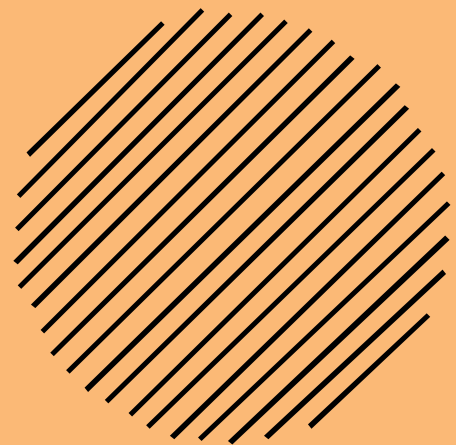
He published the first verses during his student years, proposing to the reader a „different kind of poetry”- meditative, full of semantics and attitude. He debuted with the booklet "First Flakes"(1962); followed by the collections: "Monologues"(1964), "Leaf Day"(1977), "Love for you"(1981), "The mirrored Olive"(1983) etc., in which the author reveals the dialectic of things , contemplates the flow of time, resorting to new artistic formulas. Ion Vatamanu is also known as the author of poems of great proportions: "The portrait of the bird ", "The nightingale sings leaden", "Basmaua "; as an author of children's books: "The adventures of Atomică"(1966), "The lime"(1980), "The spring with green eyes"(1985); of publishing and essays: "The life of the world "(1980), "Seeing with the heart"(1984). He translated from Alexander Pushkin , Janis Rainis, Imant Ziedonis, as well as several American poets, editing the collection "American Poetry"(1977). He received a posthumous „Government Medal „Mihai Eminescu”.

From these significant years, I notice, the value richness of our mentor, who wrote for children and adults, for lovers of essays and poetry, thus promoting the value of the word. His modern spirit is observed through the activity of translator, because

the created bridges between different cultures and he demonstrated that a personality of such intellectual complexity can be manifested in any time and space.

For us, the students of this institution, the name Ion Vatamanu creates an identity, to which we associate essential qualities, values, existential attitudes: respect for people and language, word appreciation, creativity, perseverance, volition, spirit of sacrifice, courage, determination. Without these qualities, he would not have achieved success and would not be known as who he is today – one of the country's valuable poets.

So, reading the book „Ion Vatamanu” is a continuous lesson for the students who study in this high school, because we learn from a model of intellectual and value achievement and this fact motivates us daily.

UN'AVVENTURA IN MARE

Sulle pagine bianche dell'album di famiglia appare una nuova avventura nella vita, a lungo dimenticata dalla mente, ma eternamente presente nell'anima.

Si dice che ogni esperienza giochi un ruolo nella formazione della personalità e nella scoperta di se stessi. Per me, ha rappresentato più di questo, in quanto ho avuto l'opportunità di condividere questa esperienza con i miei cari. Ho iniziato questo viaggio dal porto di Venezia, destinazione Barcellona, un mercoledì alle undici. Una volta giunti sulla barca, i miei pensieri sono stati attratti dal primo posto in cui volevo essere in quel momento: il ponte. L'immagine indimenticabile dell'orizzonte e del mare rimane ancora oggi un paesaggio che non può essere espresso a parole. Guardando questo quadro della natura, sentivo in lontananza i gabbiani e le onde del mare che s'infrangevano con rabbia contro le rocce, come per avvertirmi di qualcosa. Mia sorella si avvicinò, e riferendosi alla mia natura superstiziosa, mi disse che il motivo della mia paura era infondato. Due ore dopo ero in mare aperto, seduta in salotto a leggere il libro "Il vecchio e il mare" di E. Hemingway. Pensavo che il mio sogno di attraversare la distesa d'acqua si stava finalmente avverando, e con questa soddisfazione lasciai la realtà e uscii dal tempo: i miei occhi si chiusero e tutto fu coperto da uno strato nero.

Nella mia mente si delineava sempre più chiaramente una macchia bianca, che diventava una forma, poi una barca, che galleggiava sulla distesa dell'oceano infinito, le cui acque rispecchiavano lo splendore dell'imbarcazione circondata da mondi sconosciuti.

Una voce interruppe il mio treno di pensieri. Era mia madre. Vengo a sapere che aveva cominciato a piovere e non posso negare che un'inspiegabile strana preoccupazione era entrata nella mia anima. Eppure, uscii dalla cabina ed il mio volto venne colpito subito da gocce di pioggia fredda ed umida. Presi un impermeabile ed iniziai a camminare sul ponte. Il mare era agitato e scacciò il mio umore malinconico, poi un rumore fastidioso mi obbligò ad entrare sotto coperta.

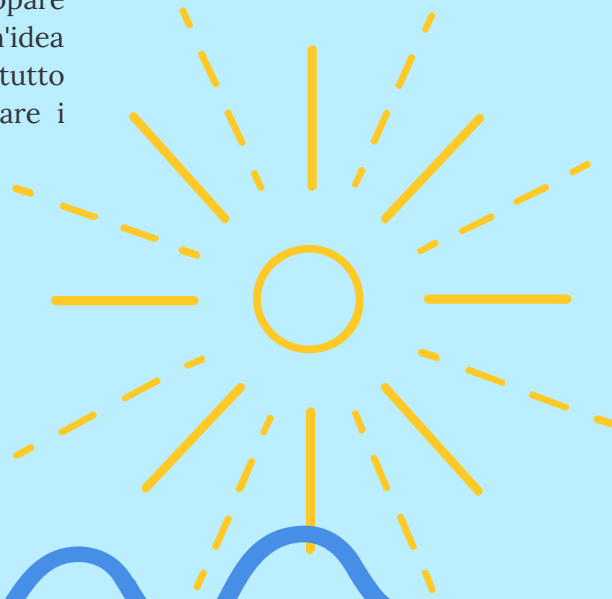
Mi versai un tè bollente ed assaggiai una torta. Il giorno dopo, il sole caldo ci aveva accolto, accarezzandoci con i suoi raggi. Dopo la colazione, ero impaziente di andare a fare delle immersioni. Abbiamo indossato la nostra attrezzatura e siamo entrati nelle misteriose profondità del mare. Banchi di pesci nuotavano intorno a me ed ho avuto la possibilità di vedere anche una tartaruga. Dopo venti minuti, sono uscita dall'acqua ed ho deciso di riposarmi su un lettino.

Improvvisamente, il sistema GPS si era spento e ci siamo ritrovati soli in un mare pieno di pericoli. Papà stava cercando di risolvere il problema ma non ci riusciva. Ognuno di noi cercava una soluzione. Non sapevamo quale fosse il problema, qualcosa non andava. Per tutto il pomeriggio, lo yacht ha galleggiato, trasportato dalle onde e dal vento. Prima della sera, mia madre aveva trovato una soluzione per riparare il GPS. Il problema era risolto. A causa di questo contrattempo, siamo arrivati a Barcellona con cinque ore di ritardo.

Ma comunque, ho imparato cosa vuol dire sopravvivere ad una crisi, ed a volte, quando si pensa che non ci siano delle speranze, ne appare una. Mi sono anche fatta un'idea dell'imprevedibilità degli eventi, poiché non tutto accade come ci si aspetta. Bisogna sopportare i fallimenti per andare verso il successo.

Per me, la vacanza perfetta non è solo una questione di comodità e non può mai essere ideale, ci saranno sempre degli ostacoli, perché superarli ti aiuta a scoprire qualità nascoste ed a sviluppare le tue capacità, e così questo viaggio a Barcellona non è stato solo un viaggio rilassante, ma un viaggio di iniziazione per me - un adolescente in formazione!

LA MIA VACANZA IDEALE

Galuşca Mihaela, classe X,
Liceo "Ion Vatamanu", Străşeni

LOS ANGELES

Cos'è una vacanza ideale? È un progetto che ci motiva a sognare e ad esplorare l'ignoto ogni giorno. Per me, la vacanza ideale non può che iniziare con il pensiero rivolto... alla città di Los Angeles. Probabilmente immaginiamo che sia una città libera, senza restrizioni, con divertimento 24/24, come nei programmi televisivi che guardiamo ogni giorno, una città dove si hanno molte possibilità ma soprattutto è la città dei ricchi e delle persone famose. Sarà veramente la mia vacanza ideale un viaggio nella "Città degli Angeli"? Non mi resterà che scoprirlo in futuro, ma so comunque che questa città è nota per il quartiere di Hollywood, il gioiello della California, il centro principale dell'industria cinematografica e televisiva americana. Ho sempre sognato di vedere di persona l'enorme insegna che ha un aspetto semplice ma caratteristico, anche se alcuni la associano a significati tragici.

Lo ammetto, sono attratta dai luoghi iconici, un esempio è la Hollywood Walk of Fame, un viale con oltre 2.600 stelle lastricate nel marciapiede e che è senza dubbio una delle idee di marketing di maggior successo mai prodotte, attirando oltre 10 milioni di turisti. Mostra i nomi delle attuali celebrità e di coloro che sono diventati famosi in tutto il mondo. Dopo una visita in questo luogo, è naturale immergersi nelle spiagge della città, che probabilmente tutti conosciamo dato che abbiamo visto numerosi film e programmi televisivi americani (la spiaggia più famosa è Santa Monica). Non si può andare a Los Angeles senza fare una passeggiata nella famosa Beverly Hills, rinomata come le star che ci vivono. È davvero come nei film, la ricchezza è nell'aria e la si percepisce dappertutto, soprattutto nella grandezza delle ville che spuntano oltre le siepi alte tre metri.

D'altra parte, vorrei conoscere l'universo unico di Los Angeles non solo attraverso la famosa esperienza visiva di Hollywood, ma anche esplorando la sua cucina. Un tipico esempio sono i famosi ristoranti come "Fig and Olive". Si tratta di un locale in stile Mediterraneo, dove si trova l'ambiente della Costa Azzurra ed il suo stile di vita. La location ti accoglie con un'abbondanza di luce naturale, terrazze all'aperto ed il profumo del rosmarino, ideale sia per il pranzo che per la cena. "Spago Beverly Hills" è ugualmente famoso per il design elegante e semplice del ristorante che esalta i menu iconici, basati sulla freschezza degli ingredienti e per l'eccezionale livello del servizio per cui il ristorante è conosciuto.

E per conciliare il consumismo che sto descrivendo con le tradizioni culturali del luogo, mi piacerebbe molto visitare il "Los Angeles County Museum of Art". È uno spazio incredibile, poiché questo museo ha più di 100.000 opere d'arte asiatiche, latino-americane, europee ed americane. Ha anche un'innovativa installazione permanente all'aperto di 200 lampade in ghisa che illuminano Wilshire Boulevard di notte.

Senza dubbio, troverò opere d'arte che stimolano emozioni indimenticabili che registrerò con piacere nella mia memoria. L'immagine finale di questo viaggio è affascinante, diversa, a volte contraddittoria, ma è un miraggio che attira. Spero che un giorno possa veramente visitare Los Angeles e che questa vacanza ideale non rimanga solo un bel sogno.

O AVENTURĂ PE MARE

Pe paginile albe ale albumului de familie își face apariția o nouă aventură din viață, în timp uitată de minte, dar prezentă veșnic în suflet.

Se spune că fiecare experiență are un rol în formarea personalității și în descoperirea sinelui. Pentru mine, a reprezentat mai mult decât atât, deoarece am avut ocazia să trăiesc toate aceste momente alături de cei dragi. Am început această călătorie din portul Venetiei spre Barcelona, într-o zi de miercuri, la ora unsprezece. Odată aflată pe iaht, gândurile mi-au fost săgetate de primul loc, în care vroiam să fiu în acel moment: puntea. Imaginea inubliabilă a orizontului și a mării, încă și acum rămâne un peisaj ce nu poate fi exprimat în cuvinte. Privind acest tablou al naturii, auzeam în depărtare pescărușii și valurile mării ce se izbeau supărate de stânci, de parcă vroiau să mă avertizeze cu privire la ceva. Sora mea se apropie, făcând referire la firea mea superstițioasă și-mi spune că motivul temerii mele este neîntemeiat.

După două ore, eram în larg și stăteam în salon citind cartea „Bătrânul și Marea” de E. Hemingway. Mă gândeam că visul meu de a străbate întinsurile apelor în sfârșit ajunge la împlinire și, cu acea satisfacție, părăsesc realitatea și ies din timp: ochii mi se închid și totul este acoperit de un strat negru.

În minte îmi este conturată tot mai clar o pată albă, ce devine o formă, apoi un iaht, plutind pe întinsul oceanului nesfârșit, ale cărui ape oglindesc splendoarea vasului împrejmuț de lumi necunoscute.

O voce îmi întrerupe șirul gândurilor. E mama. Aflu că a început să plouă și nu pot nega că în suflet mi-a pătruns o îngrijorare inexplicabilă, stranie. Totuși, ies afară din cabină și fața îmi este atinsă de picăturile de ploaie reci și umede. Îmi iau o pelerină și mă plimb pe punte.

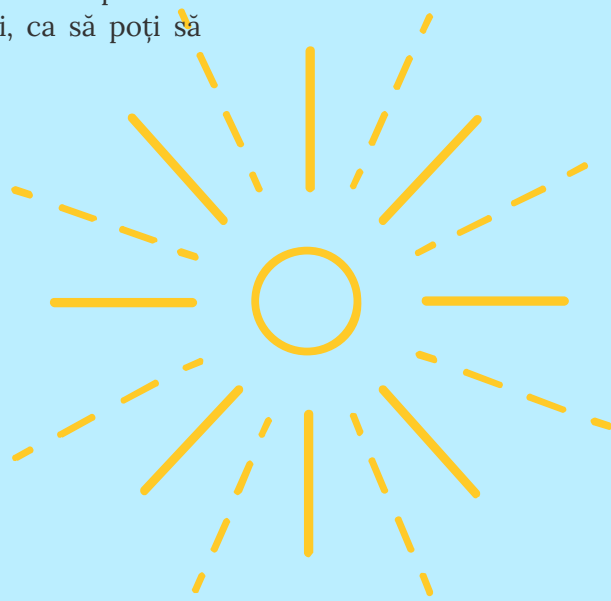

Marea învolburată mă scoate din starea de melancolie și zgomotele puternice mă determină să mă duc înăuntru. Am băut ceaiul cald și o prăjitură. A doua zi, ne-a întâmpinat soarele călduros, mângâindu-ne cu razele sale. După micul dejun, eram dornică să fac scufundări. Am îmbrăcat echipamentul și am intrat în adâncurile misterioase ale mării. Bancurile de pești înotau în jurul meu și am avut șansa să văd o broască-țestoasă. După douăzeci de minute, am ieșit din apă și am decis să mă odihnesc pe un șezlong. Deodată, sistemul GPS a căzut și ne pomenim singuri în marea plină de pericole și primejdii. Tata încerca să remedieze problema însă nu reușea. Fiecare se gândea la o soluție. Nu știam care era problema, poate ceva era defect. Întreaga după-amiază, iahtul a plutit, purtat de valuri și vânt. Până seara, mama găsisse o soluție pentru repararea GPS-ului. Astfel, a remediat situația.

Din cauza acestei întârzieri, am ajuns în Barcelona cu cinci ore mai târziu. Însă, în schimb, am aflat cum e să supraviețuiești în situații de criză și uneori, crezând că nu mai e nicio speranță, apare una. Mi-am format și o idee asupra imprevizibilității evenimentelor, căci nu se va întâmpla tot după cum te aștepți. Trebuie să suportți eșecuri, ca să poți să înaintezi spre succes.

Vacanța perfectă, pentru mine, nu înseamnă doar confort și niciodată nu va putea fi ideală, mereu trebuie să apară obstacole, fiindcă, depășindu-le, îți descoperi unele calități ascunse, îți dezvolți capacitățile și, astfel, această călătorie spre Barcelona, nu a însemnat doar relaxare, ci un drum inițiat pentru mine – adolescența în continuă formare!

VACANȚA MEA IDEALĂ

Galușca Mihaela, clasa a X-a,
Liceul „Ion Vatamanu”, Strășeni

LOS ANGELES

Ce înseamnă oare o vacanță ideală? E un proiect ce ne motivează, ne determină să visăm și să explorăm zi de zi necunoscutul. Pentru mine, vacanța ideală pornește de la gândul la... orașul Los Angeles.

Ne imaginăm, probabil, un oraș liber, fără restricții, cu distracție 24/24, precum în seriile pe care le vizionăm zi de zi, orașul în care ai o mulțime de posibilități și mai ales orașul celor bogați și faimoși. Oare vacanța mea ideală va deveni realitate când voi pași pe pământul "Orașului Îngerilor"? Îmi rămâne să ghicesc, dar știu că acest oraș este foarte cunoscut datorită Hollywood-ului, bijuteria Californiei, principalul centru al industriei cinematografice și de televiziune americane. Mereu am visat să văd cu ochii mei semnul imens ce are un aspect simplu, dar specific, chiar dacă unii îl asociază și cu semnificații tragice.

Recunosc, mă atrag locurile-simbol, un exemplu în acest sens fiind Hollywood Walk of Fame, un bulevard cu peste 2600 de stele pavate în trotuar, și care este, fără îndoială, una dintre cele mai de succes idei de marketing produse vreodată, ce atrage peste 10 milioane de turiști. Sunt afișate numele celebrităților care au parte sau au avut parte de faimă în întreaga lume. După o asemenea vizită, este firesc să găsim și plajele din oraș, pe care, probabil, le știm cu toții, căci am vizionat destule filme și seriale americane (cea mai cunoscută plajă fiind Santa Monica).

Nu se poate să ajungi în Los Angeles fără să faci o plimbare în celebrul Beverly Hills, la fel de celebru ca și starurile ce locuiesc acolo. Într-adevăr este ca în filme, bogăția se simte în aer și se vede peste tot, mai ales în grandoarea vilor ce răsar dincolo de gardurile vii de trei metri înălțime.

Pe de altă parte, doresc să cunosc universul inedit Los Angeles nu doar prin experiența vizuală vestitul Hollywood, dar și prin explorare gastronomică. Un exemplu în acest sens sunt restaurantele faimoase ca „Fig and Olive”. Este unul de tip mediteranean, unde găsești ambianța Rivierei Franceze și a stilului său de viață. Locația te întâmpină cu o abundență de lumină naturală, terase în aer liber și miros de rozmarin, ideală atât pentru prânz, cât și pentru cină. „Spago Beverly Hills” la fel este faimos pentru designul elegant și simplu al restaurantului ce îmbunătățește meniurile iconice, bazate pe piață și nivelul excepțional de servicii pentru care restaurantul este cel mai bine cunoscut.

Și ca să împac consumerismul pe care mi-l asum cu tradiția culturală a locului, mi-aș dori foarte mult să vizitez „Los Angeles County Museum of Art”. Este un spațiu uimitor, căci acest muzeu are peste 100.000 de opere de artă asiatice, latino-americane, europene și americane. De asemenea, are o instalație inovativă, permanentă, în aer liber, alcătuită din 200 de lămpi din fontă, care luminează bulevardul Wilshire noaptea. Fără îndoială, voi găsi opere de artă care să-mi creeze emoții de neuitat și pe care să le înregistrez cu drag în filmul meu mental.

Imaginea finală a acestei călătorii este fascinantă, diversă, contradictorie pe alocuri, dar este un miraj care atrage. Sper ca într-o bună zi să ajung aici și ca această vacanță ideală să nu rămână doar un vis frumos.

UNE AVENTURE EN MER

Une nouvelle aventure de la vie, oubliée depuis longtemps, mais éternellement présente dans l'âme, apparaît sur les pages blanches de l'album de famille. On dit que chaque expérience joue un rôle dans la formation de la personnalité et la découverte de soi. Pour moi, ce fait a représenté plus que cela, car j'ai eu l'occasion de vivre tous ces moments à côté de mes proches. Ce voyage a commencé du port de Venise à Barcelone un mercredi à onze heures. Une fois sur le yacht, mes pensées ont été attirées par le premier endroit où je voulais me trouver à ce moment-là : le pont. L'image inoubliable de l'horizon et de la mer reste un paysage qui ne peut être exprimé par des mots. En regardant cette image de la nature, j'entendais au loin les mouettes et les vagues de la mer qui s'écrasaient rageusement contre les rochers, comme pour me prévenir de quelque chose. Ma sœur s'approche, faisant référence à ma nature superstitieuse, et me dit que la raison de ma peur n'est pas fondée.

Deux heures plus tard, j'étais en mer et assise dans le salon à lire « Le Vieil Homme et la Mer » d'Hemingway. Je pensais que mon rêve de traverser l'étendue d'eau se réalisait enfin et avec cette satisfaction, je quitte la réalité et sors du temps : je ferme mes yeux et tout est recouvert d'une couche noire.

Dans mon esprit, une tache blanche se dessine de plus en plus clairement, qui devient une forme, puis un yacht, flottant sur l'étendue de l'océan infini, dont l'eau reflète la splendeur du navire entouré de mondes inconnus.

Une voix interrompt le cours de mes pensées. C'est ma mère. J'apprends qu'il s'est mis à pleuvoir et je ne peux nier qu'une inquiétude inexplicable, étrange, est pénétrée dans mon âme. Pourtant, je sors de la cabine et mon visage est touché par des gouttes de pluie froides et humides. J'attrape un imperméable et je sors sur le pont.

La mer agitée me tire de mon état de mélancolie, et les bruits forts m'incitent à rentrer. Je me sers un thé chaud et un gâteau.

Le lendemain, le chaud soleil nous a accueillis, nous caressant de ses rayons. Après le petit-déjeuner, j'étais impatiente de faire de la plongée sous-marine.

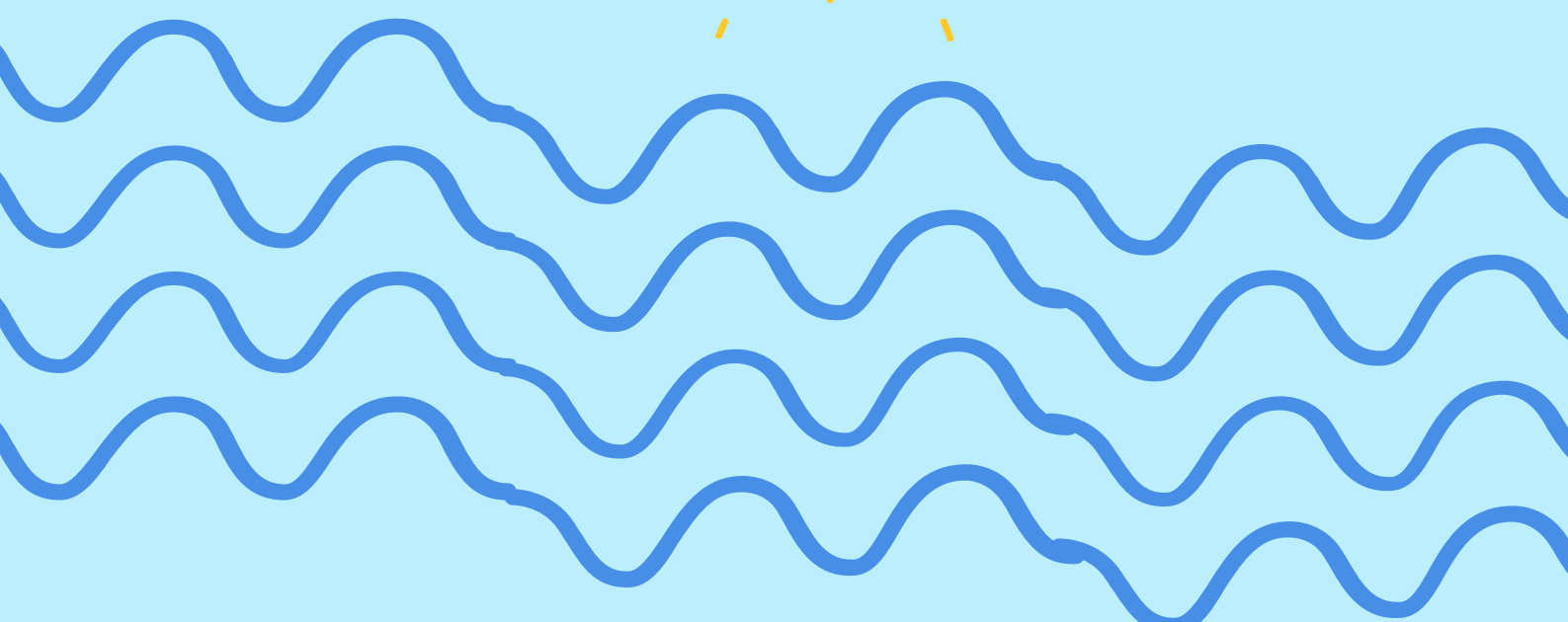
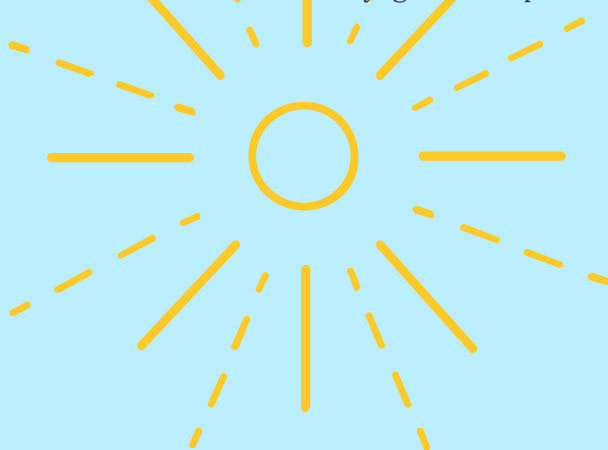
J'ai enfilé mon équipement et suis entrée dans les profondeurs mystérieuses de la mer. Des bancs de poissons nageaient autour de moi et j'ai eu la chance de voir une tortue. Après vingt minutes, je suis sortie de l'eau et j'ai décidé de me reposer sur une chaise longue. Soudain, le système GPS est tombé en panne et nous nous sommes retrouvés seuls dans une mer pleine de dangers et de périls. Mon père essayait de régler le problème, mais il n'y arrivait pas. Chacun pensait à une solution. Nous ne savions pas quel était le problème, peut-être que quelque chose n'allait pas. Tout l'après-midi le yacht flottait, porté par les vagues et le vent. Le soir, ma mère avait trouvé une solution pour réparer le GPS. Alors elle a arrangé une situation.

À cause de ce retard, nous devons arriver à Barcelone avec cinq heures de retard. Néanmoins, malgré ce fait, nous avons appris à survivre dans une situation de crise, et parfois, quand on n'espère plus, c'est alors qu'apparaît un espoir.

Je me suis également fait une idée de l'imprévisibilité des événements, c'est-à-dire que tout ne se passe pas comme on l'attend. Il faut endurer des échecs afin d'avancer vers le succès.

Pour moi, les vacances parfaites ne signifient pas uniquement un confort. Elles ne peuvent jamais être idéales. Il y aura toujours des obstacles, car en les surmontant, on découvre des qualités cachées, on développe des capacités et donc ce voyage à Barcelone n'est pas seulement une détente, mais aussi un voyage initiatique.

MY IDEAL HOLIDAY

What does an ideal holiday mean? It's a project that motivates us, makes us dream and explore the unknown every day. For me, the ideal holiday starts from the thought of... the city of Los Angeles.

We probably imagine a free, unrestricted city with fun 24/24, like in the series we watch every day. A city with plenty of possibilities and especially the city of the rich. I dreamed of seeing with my eyes the huge sign that has a simple but specific aspect, even if some associate it with tragic meanings.

I recognize, that I'm also attracted by symbol places, like, for example, the Walk of Fame in Hollywood. This boulevard with over 2600 stars paved in the sidewalk is undoubtedly one of the most successful marketing ideas ever produced and it attracts more than 10 million tourists. Here, the names of celebrities that are or were famous throughout the world are displayed. After this visit, you certainly will go to the beaches in the city, which we probably all know, because we watched lots of American movies and series (the most famous beach being Santa Monica). You can't be in Los Angeles without taking a walk in the famous Beverly Hills, as famous as the stars that live there. Indeed, it is like in the movies, the wealth is felt in the air and can be seen everywhere, especially in the grandeur of the villas that rise behind hedges of three-meter height.

Galușca Mihaela, class X,
High School "Ion Vatamanu", Strășeni

LOS ANGELES

On the other hand, I want to learn about the unusual universe of Los Angeles not only through visually experiencing the famous Hollywood, but also by gastronomic explorations. There are famous restaurants like e.g. "Fig and Olive". It is a Mediterranean-type restaurant with ambience and lifestyle like at the French Riviera. The location welcomes you with plenty of natural light, outdoor terraces and the smell of rosemary and is ideal for both lunch and dinner. Likewise, "Spago Beverly Hills" is famous for the elegant and simple design of the restaurant that further adds to iconic menus, together with the exceptional level of service, for which the restaurant is best known.

For lunch and dinner, guests can choose either a seasonal menu or explore the best of the West with the opulent Californian tasting menu.

And for reconciling consumerism with the cultural tradition of the place, I would like very much to visit the “Los Angeles County Museum of Art”. It is an amazing place with more than 100.000 Asian, Latin-American, European and American works of art. Its innovative, permanent open-air installation with 200 cast iron lamps illuminates Wilshire Avenue at night. Undoubtedly, these works of art will cause unforgettable emotions, which I would like to record in my mental movie.

Ultimately, the image is fascinating, diverse, and sometimes contradictory, but the surprise is attracting. I hope that one day I will actually get here and this ideal holiday will not remain just a beautiful dream.

MUSICA, FILM, LIBRI E SPETTACOLI

Una visione diversa dell'adolescenza e del suo mondo

"Non educiamo i nostri figli per il mondo di oggi. Questo mondo non esisterà quando cresceranno e non c'è modo di sapere come sarà il loro mondo. Insegniamo loro ad adattarsi..." (Maria Montessori)

Sono rimasta piacevolmente sorpresa dall'ultimo libro che ho letto - "Mia" di Cristina Panagüta. È infatti sorprendente questo messaggio adolescenziale, adatto non solo per i giovani, ai quali l'autore si rivolge principalmente, ma anche per coloro che - tanto tempo fa o recentemente - hanno superato la travagliata età della ricerca.

Il libro è un'apertura (un ritorno!) per capirsi. Anche se tutti noi passiamo, attraverso l'età apparentemente spensierata, con sogni ed illusioni, aspirazioni e delusioni comuni, siamo molto diversi. Le ragioni che ci "alienano" sono diverse. Prima di tutto, alcuni - gli adulti - sono stati figli di un regime dittatoriale, hanno vissuto tempi di silenzio, con madri e padri frustrati, spaventati da ciò che è successo ai loro genitori. Tutti questi ricordi rimangono impressi, difficilmente cancellabili dalla memoria. Gli adolescenti di oggi sono i discendenti dei giovani segnati dagli anni novanta, quando sono avvenuti incredibili cambiamenti a livello globale, nazionale, personale e, naturalmente, mentale. È allora che sono uscite le cifre della cosiddetta democrazia! Il suo sogno... Falso o mimato, comunque si trattava di altri tempi, con più aperture ed opportunità, ma anche molte barriere. Così, i ragazzi di oggi appartengono ad un tempo che è stato allertato, codificato e tecnicizzato...

In questo senso, il romanzo di Cristina Panagüta è una perfetta "radiografia" della vita quotidiana e dello stato d'animo adolescenziale. La protagonista - portavoce della sua generazione - è una giovane ragazza

Gritco Iana, classe X,
Liceo "Ion Vatamanu", Strășeni

di nome Mia. Di natura inquieta e ribelle, è segnata dalla naturalezza del mondo in cui vive: "Io sono qui", dice Mia. Sono come Holden Caulfield, ho bisogno di tranquillità, e questo mondo è troppo rumoroso... È una confessione dolorosa che la definisce e la distingue anche dai giovani d'oggi. Appartiene alla sua generazione, che non accetta affatto, ma scegliere un altro tempo è impossibile. Per questo cerca di fuggire realmente o di evadere in spazi virtuali. Scompare, diventando per gli altri, ma anche per se stessa un'apparenza. "Muore" prima di nascere... Sembra innaturale, un incubo. Il gioco dell'immaginazione?! O il desiderio di trasformazione, di rinascita in un aspetto diverso, quello del bene: "Una volta sono morta. Ma mi è stata data un'altra possibilità, una possibilità di venire a patti con me stessa, di fare in modo che la prossima volta che morirò davvero, sarà dopo una vita vissuta correttamente. E forse, finalmente, non avrò bisogno di sogni per essere felice...".

Ho ritrovato me stessa e mia madre in molte delle esperienze della protagonista, che potrebbe essere l'autrice stessa del libro.

Indubbiamente, cattura il soggetto-messaggio, come un miraggio serpeggiante passato attraverso la vita di Mia. È visibilmente segnata dalle relazioni dei suoi genitori, dei suoi amici e dalla falsità che scopre nei rapporti con le persone più vicine a lei. Questo la porta ad indossare una maschera, credendo che questa la proteggerà dalle tentazioni del mondo. Il fatto che il soliloquio-confessione in prima persona passi alla terza persona suggerisce l'idea di una metamorfosi permanente, il transfert, l'autoflagellazione, ma anche il confronto con l'alter ego, che la protagonista cerca di

vedere da diverse angolazioni. Mia si guarda nello specchio magico del tempo, volendo vedersi, spiegare perché è, come è, come se stesse dipanando un filo aggrovigliato nei pilastri del destino: "La mia infanzia era stata estremamente bella, ma per qualche motivo non l'ho mai apprezzata. Non avevo amici, giocavo da sola. E poi la bellezza è scomparsa dai miei occhi, la vedevo, ma non la sentivo..."

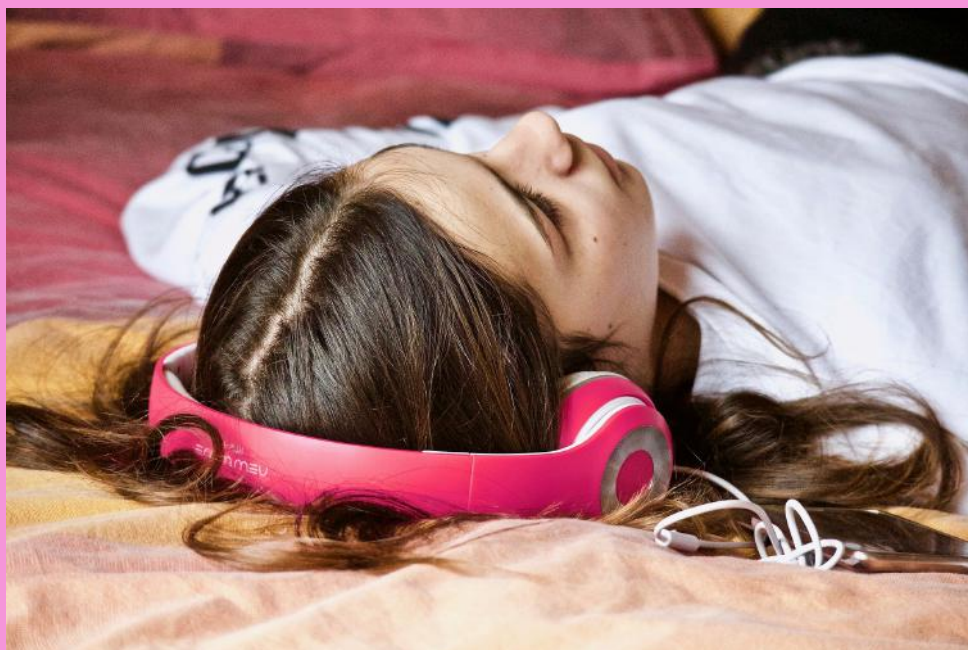
Il libro è un diario letto e commentato dalla persona che lo ha scritto, ma non è una persona qualsiasi. Mia (che è il prototipo di un'adolescente più matura della sua età) è una fragile "canna pensante", nei termini di Blaise Pascal. Lei cerca questo mondo, lo raccoglie in se stessa, lo passa attraverso se stessa, e viceversa: "...mi piaceva quello stato di delirio continuo, non sentivo dolore, e i pensieri non correivano nella mia testa come treni nella metropolitana... Mi stavo godendo i momenti di pace, mentre il mio alter ego faceva la sua apparizione. Mi complicava la vita e non sapevo come rinchiuderla in qualche camera del subconscio..."; "Avrei detto di essere una parte dell'immaginazione di qualcuno o un personaggio che appare in qualche sequenza di un film, un personaggio che nessuno nota..."

Le riflessioni troppo filosofiche mi consolano, perché in qualche modo detronizzano il vecchio pregiudizio sul fatto che i giovani d'oggi possiedano un pensiero pragmatico. Cristina Panaguta dimostra qualcosa di molto diverso: "Camminai verso le rocce, ed esse mi accolsero con la stessa durezza della pietra. Da lì si poteva vedere il mare. Era così bello che ci si poteva innamorare. Forse questa era la vera bellezza della cosa. Ricordavo di volare, di sedermi nel bosco, di vedere la mia vita dall'inizio, anche quei ricordi orribili che avevo vissuto una volta, ora non mi spaventavano più così tanto.

Anche se questa non è la realtà, il mondo che conoscevo una volta rimarrà per sempre una scheggia della mia verità, una scheggia che nessuno conoscerà mai. Ho respirato profondamente l'aria fredda ed ho guardato il cielo. Ho sorriso vedendo apparire i miei colori, creati la prima volta che sono venuto qui. È strano che vediamo la vera bellezza solo quando sappiamo di doverle dire addio".

In questo libro scopriamo giovani virtuosi. Naturalmente, non sono la maggioranza. Nemmeno le generazioni precedenti sono state perfette. Se è un giovane che sente le pulsazioni del tempo presente, è già meraviglioso! Il tempo di ogni generazione è un misto di male e bene, di bello e non tanto bello. A proposito di Mia, questo personaggio "illusorio", che definisce addirittura la nozione di dolore: "...Il dolore non ti interroga, né cerca di comprarsi la sua strada nella tua vita, vuole solo essere lì e distruggerti. Proprio quando supera la linea imposta dai sentimenti, da quei sensori che creano le nostre emozioni, l'uomo comincia a non sentire, a dimenticare di vivere e di avere sentimenti..."

Francamente, non vedo l'ora di incontrare l'autrice di questo libro e guardarla negli occhi per vedere quella visione-riflesso del giorno d'oggi.

Musica, film, libri e spettacoli

Antocian Ion, Vition Laura, classe XII,
Liceo "Gheorghe Asachi", Chişinău

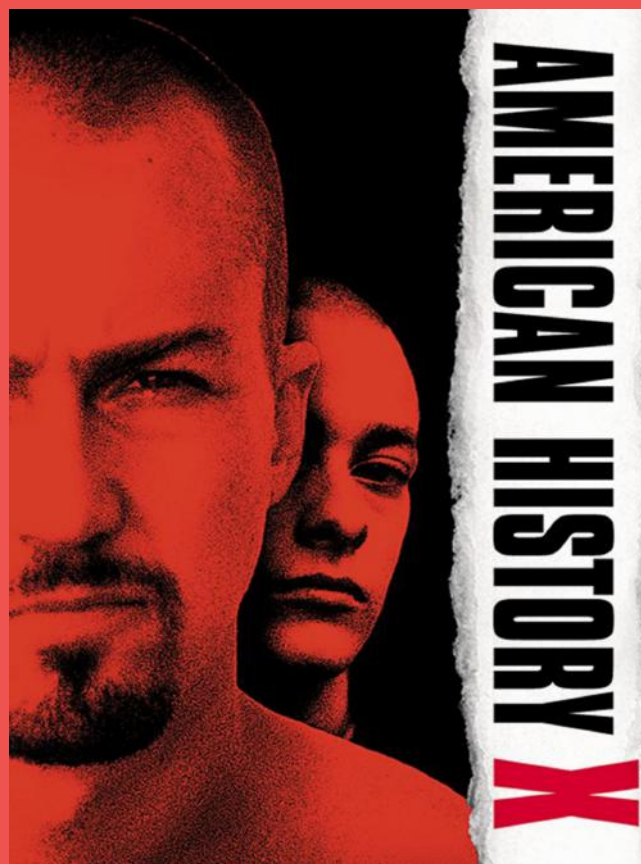

AMERICAN HISTORY X

Il titolo del film rivela, fin dall'inizio, che abbiamo a che fare con un vero e proprio ritratto sociale degli Stati Uniti d'America. Il regista britannico Tony Kaye afferma che il film mette in evidenza aspetti della società americana che si coagulano in una prospettiva specifica, per questo motivo gli è stato dato il nome di "X".

Il film racconta la vita della famiglia Vinyard nel quartiere di Venice, a Los Angeles negli anni '90. Questo periodo storico è caratterizzato dal massiccio afflusso negli Stati Uniti di molteplici etnie e razze. Il figlio maggiore, Derek, comincia a praticare e promuovere un neo-nazismo esacerbato in seguito alla morte del padre, ucciso in servizio come vigile del fuoco. Si suppone che sia stato ucciso da un afro-americano, coinvolto nel business dei narcotici (da qui il successivo atteggiamento di Derek). L'intero film è basato sulla riflessione di Derek in merito alla sua influenza sul fratello minore Danny. Suo fratello lo vede come un modello da seguire, mentre Derek comincia a pentirsi delle decisioni che aveva assunto nel corso degli anni rendendosi conto che l'ideologia a cui è stato subordinato per così tanto tempo non è altro che una dottrina costruita su odio, misoginia, sangue, razzismo ed ingenuità.

All'inizio del film, Derek uccide due afro-americani, atto che lo porterà in prigione, recluso per tre anni. Così Danny, il fratello minore, diventa il leader del movimento neo-nazista del suo quartiere. Il fatto che Danny venga ucciso alla fine del film da uno studente nero nel bagno della scuola dove studia, sottolinea l'idea fondamentale di "American History X": l'odio genera odio, che poi si trasforma in violenza. Ad un certo punto, le persone non si rendono nemmeno conto che il loro spargimento di sangue crea una lunga catena di eventi che non fa altro che perpetuare l'ostilità senza mai porvi fine, fino al termine della sofferenza umana.

Il film offre una nuova prospettiva e nuovi orizzonti per avvicinarsi a questi temi, evidenziando le ripercussioni dei regimi totalitari ed il loro impatto sulla psicologia umana. I dogmi ed i pregiudizi delle ideologie estremiste sono diventati profondamente radicati nella mentalità sociale del mondo di oggi. In questo contesto, "American History X" rivela la necessità di conoscere la storia, di imparare ad evitare le atrocità commesse dai regimi autoritari nel recente passato e di rimanere lucidi sulla verità storica.

Altri due aspetti presenti nel messaggio e nella dimensione semantica del film sono l'influenza della scuola e della famiglia sulla psicologia dell'adolescente. Danny promuove "ciecamente" le idee di suo fratello Derek, che a sua volta ha appreso dal loro padre. Questa situazione dimostra il ruolo della famiglia nell'educazione di un bambino, poiché un adulto è in grado di distinguere tra il male e il bene e può scegliere indipendentemente i propri ideali e valori, mentre un adolescente è spesso limitato nella valutazione a causa della mancanza di esperienza di vita.

Tuttavia, un contributo colossale alla coscienza ed all'educazione dei giovani è stato dato dal preside della scuola che entrambi i protagonisti frequentavano, il signor Bob Sweeney. Nonostante sia afro-americano, riesce più volte nel corso del film a dimostrare l'empatia, il rispetto, la cura e l'affetto che prova per i fratelli Vinyard. Come esempio, fa scrivere a Danny un saggio, intitolato "American History X", in cui racconterà la vita di suo fratello, imparando così dagli errori che ha fatto in gioventù.

In conclusione, possiamo dire che lo scopo originale del film è quello di dimostrare l'idea che l'ostilità può essere estremamente dannosa per la psiche umana e che, indipendentemente dal contesto, può causare solo conseguenze negative. Quindi, ci sentiamo di consigliare il film "American History" a tutti i giovani (e non solo!) che hanno una sensazione di continua incertezza su alcuni aspetti della loro vita.

MUZICĂ, FILME, CĂRȚI ȘI SPECTACOLE

O altă viziune despre adolescență și lumea ei

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Să-i învățăm să se adapteze...” (Maria Montessori)

M-a surprins plăcut ultima carte pe care am citit-o – „Mia” de Cristina Panaguța.

E, într-adevăr, surprinzător acest mesaj adolescentin și așteptat nu doar de tinerii, în numele cărora scrie autoarea, dar și pentru cei, care – demult sau nu prea – au evadat din vârsta zbuciumată a căutărilor.

Cartea este o deschidere (o viză de revenire!), pentru a ne înțelege unii pe alții. Chiar dacă traversăm toți vârsta aparent lipsită de griji, cu vise și visuri asemănătoare, cu aspirații și decepții similare, ne deosebim mult. Motivele care ne „înstrăinează” sunt diverse. Întâi de toate, unii – (vârșnicii) au fost copiii unui regim claustrat, au trăit timpuri ale tăcerii, cu mame și tați frustrați, speriați de cele întâmplare părinților lor. Toate rămân amprintate, cu greu sau niciodată șterse din memorie. Adolescenții de azi sunt descendenții tinerilor marcați de anii nouăzeci, când s-au produs schimbări incredibile la nivel global statal, personal și, bineînțeles, mental. Atunci au ieșit pe arenă personaje ale așa-zisei democrații! Visul acesteia... False sau mimate, oricum, alte timpuri, cu mai multe deschideri, oportunități, dar și multe stăvile. Așadar, copiii de azi aparțin unui veac-timp alertat, codificat și tehnicizat... În acest sens, romanul Cristinei Panaguța este o „radiografiere” perfectă a cotidianului și a stării de spirit adolescentin. Prototipul – portavoce a generației sale – este o tânără – Mia. O fire zbuciumată, rebelă, este marcată de firescul-nefiresc al lumii în care trăiește: „...eu sunt aici!, spune Mia. Sunt ca Holden Caulfield, am nevoie de liniște, iar această lume este mult prea zgomotoasă...” E o mărturisire dureroasă, care o definește și, totodată, o deosebește de tinerii de azi.

Gritco Iana, clasa a X-a,
Liceul „Ion Vatamanu”, Strășeni

Ea aparține generației sale, pe care n-o acceptă în toate, dar să aleagă un alt timp e imposibil. Din acest motiv evadează virtual sau aievea.

Dispare, devenind pentru alții, dar și pentru sine o aparență. „Moare” înainte de a se naște... Pare ceva nefiresc, un coșmar. Jocul imaginației?! Sau dorința de transformare, de renaștere într-o altă ipostază – cea a binelui: „Odată am murit. Dar am primit o șansă, șansa de a mă împacă cu mine însămi, de a mă asigura că data viitoare, când va fi să mor cu adevărat, va fi după o viață trăită așa cum trebuie. Și, poate că, în sfârșit, nu voi mai avea nevoie de vise pentru a fi fericită...”

M-am regăsit atât pe mine, cât și pe mama mea în multe din trăirile eroinei, care poate fi chiar autoarea. Indubitabil, captivează subiectul-mărturisire, ca un miraj șerpuitor trecut prin viața Mieii. Aceasta e marcată vizibil de relațiile părinților, prietenilor, dar și de falsitatea pe care o descoperă în relațiile cu cei apropiați. Aceasta o face să-și pună și ea o mască, crezând că astfel se va proteja de ispitele lumii. Faptul că solilocul-confesiune de la persoana întâi trece la persoana a treia sugerează ideea unei permanente metamorfozări, transbordări, autoflagelări, dar și a confruntării cu alter ego, pe care eroina caută să-1 vadă din mai multe unghiuri. Mia se privește în oglinda magică a timpului, voind să se vadă pe sine, să-și explice de ce este așa cum este, precum ar depăna un fir încâlcit în pilonii-puncte de reper ale destinului: „Copilăria mea fusese una extrem de frumoasă, dar nu știu din ce motiv, niciodată n-am apreciat-o. Nu avusesem prieteni, obișnuiam să mă joc de una singură. Și, apoi, din ochii mei dispăruse frumosul, îl vedeam, însă nu-1 simțeam...”

Cartea este un jurnal citit și comentat de persoana care l-a scris. Dar nu e o persoană oarecare.

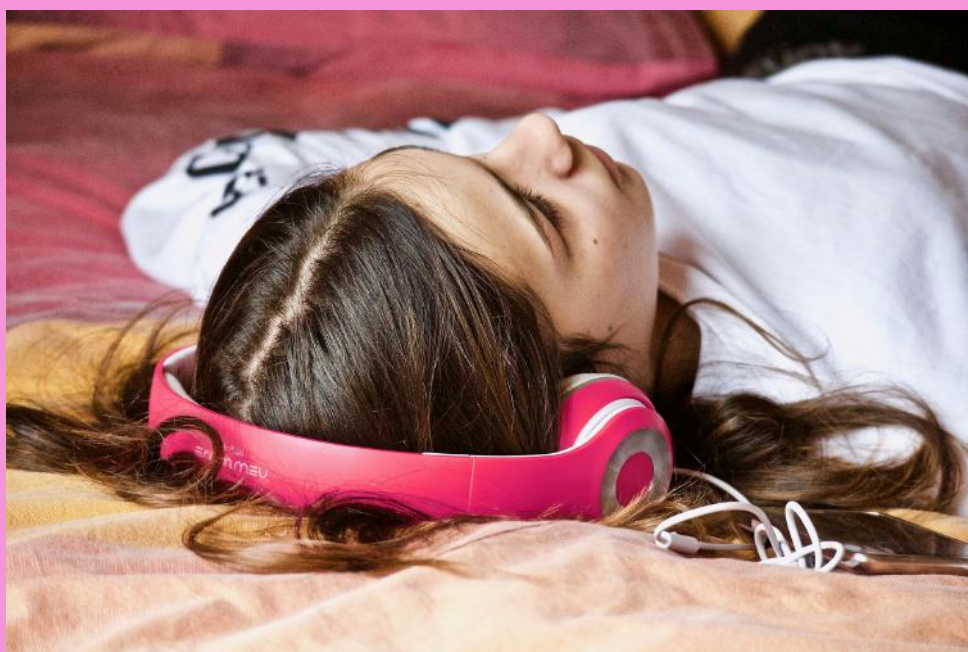
Mia (care e prototipul unei adolescente ieșite din tiparul vârstei sale) e o „trestie gânditoare” fragilă, în termenii lui Blaise Pascal. Ea cercetează această lume, o adună în sine, o trece prin sine, și viceversa: „...îmi plăcea starea aceea de delir continuu, nu simțeam nicio durere, iar gândurile nu-mi circulau în cap ca trenurile în metrou... Mă bucuram de clipele de pace, în timp ce alter ego-ul meu își făcuse apariția. Îmi complica viața și nu știam cum să-1 închid în vreo cameră a subconștientului...”; „Aș fi spus că-s o parte a închipuirii cuiva sau un personaj ce apare în câteva secvențe ale unui film, un personaj pe care nimeni nu-l observă...”

Meditațiile mult prea filosofice mă consolează, pentru că, într-un fel, detronează prejudecățile vetuste, precum că tinerii de azi au o simțire și o gândire pragmatică. Cristina Panaguța demonstrează cu totul altceva: „Am mers către stânci, iar ele m-au primit cu aceeași duritate de piatră. De acolo se vedea marea. Era atât de frumoasă, încât puteai să te îndrăgostești de ea. Poate în asta și era adevărata ei frumusețe. Îmi aminteam cum zburam, cum am stat în pădure, văzându-mi viața de la începutul ei, chiar și acele amintiri oribile pe care le-am mai trăit o dată acum nu mă speriau atât de tare. Chiar dacă asta nu este realitatea, lumea dată va rămâne pentru totdeauna o fărâma din adevărul meu, fărâma de care nimeni nu va ști. Am respirat adânc aerul rece și am privit cerul. Am zâmbit văzând că pe el au apărut culorile mele, create prima dată când am venit aici. E ciudat faptul că vedem adevărata frumusețe numai atunci când știm că trebuie să ne luăm rămas bun de la aceasta.”

În cartea aceasta descoperim tineri virtuoși. Bineînțeles, nu sunt în majoritate. Nici generațiile care s-au perindat nu au fost perfecte. Dacă e un tânăr care simte pulsațiile timpului prezent, deja e minunat!

Timpul fiecărei generații e un amestec de rău și bine, frumos și mai puțin frumos. Apropos de Mia, acest personaj „iluzoriu”, care definește până și noțiunea durere: „...Durerea nu te întreabă, nici caută să-și cumpere bilet de intrare în viața ta, ea doar vrea să fie acolo și să te distrugă. Exact atunci când aceasta trece linia impusă de sentimente, de acei senzori care ne creează emoțiile, omul începe a nu simți, a uita să trăiască și a avea sentimente...”

Sincer, abia aștept să o întâlnesc pe autoarea acestei cărți și să mă uit în ochii ei, ca să văd acea nouă viziune/reflecție a lumii de azi...

Muzică, filme, cărți și spectacole

Antocian Ion, Vition Laura, clasa a XII-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

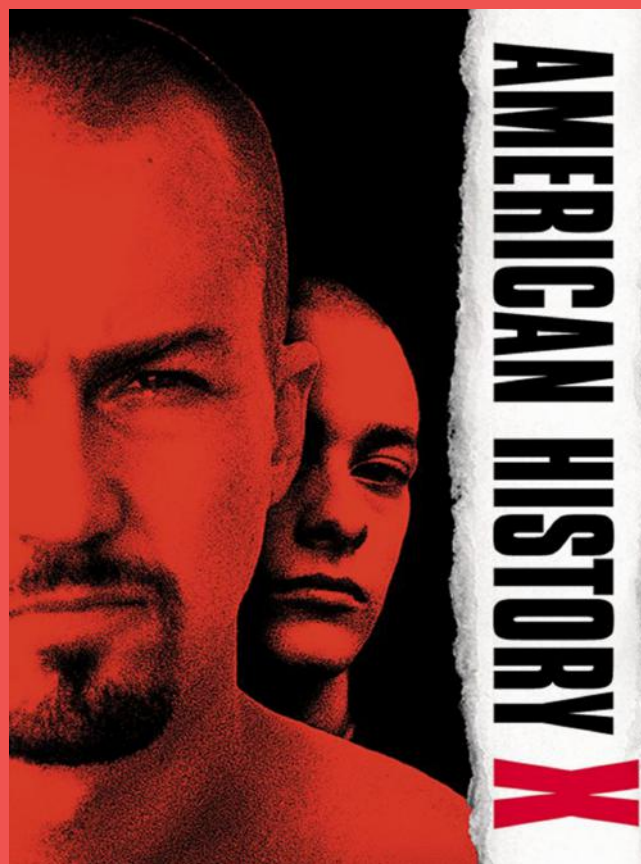
AMERICAN HISTORY X

Titlul filmului ne relevă din start că avem de-a face cu o veritabilă frescă socială a Statelor Unite ale Americii. Regizorul britanic Tony Kaye ne sugerează că în film sunt reliefate aspectele societății americane care sunt coagulate într-o perspectivă specifică, ce eventual capătă numele "X".

Filmul relatează viața familiei Vinyard din cartierul Venice din Los Angeles, în anii '90 ai secolului trecut. Această perioadă istorică se caracterizează prin popularea masivă a SUA de multiple etnii și rase.

Fiul cel mai mare, Derek, începe să practice și să promoveze un neo-nazism exacerbat în urma morții tatălui său, care fu ucis în cadrul unei misiuni din serviciul său de pompier. S-ar presupune că acesta a fost ucis de un reprezentant al rasei negroide, implicat în afaceri cu substanțe narcotice (de unde și rezidă ulterioara atitudine a lui Derek). Întreg filmul se bazează pe reflectarea influenței lui Derek asupra fratelui său mai mic, Danny. Danny vede în fratele său un exemplu demn de urmat, pe când Derek începe să regrete deciziile pe care le-a luat pe parcursul anilor, conștientizând că ideologia căreia el i-a fost subordonat atâta timp, nu este altceva decât o doctrină plămădită pe ură, misoginism, sânge, rasism și naivitate.

În incipitul filmului, Derek ucide doi afroamericani, pentru ce va ajunge ulterior la închisoare, fiind deținut pentru trei ani. Astfel, Danny devine fratele mai mic al liderului mișcării neo-naziste din cartierul natal. Faptul că Danny este ucis de un elev de rasă negroidă, în baia școlii unde învăța, la sfârșitul filmului, subliniază ideea fundamentală din „American History X” - Ura naște ura, care recurge apoi în violență. La un moment dat, oamenii nici nu-și dau seama că sângele vărsat de ei creează un lanț întreg de evenimente care doar perpetuează ostilitatea, fără a-i pune capăt, astfel oprind suferința umană.

Filmul ne-a deschis un alt unghi de vedere și noi orizonturi de abordare a acestor subiecte, anume din perspectiva repercusiunilor regimurilor totalitare și impactul lor asupra psihologiei umane. Dogmele și prejudecățile ideologiilor extremiste s-au impregnat adânc în mentalitatea socială din lumea actuală. În contextul respectiv, „American History X” ne dezvăluie necesitatea de a cunoaște istoria, de a învăța să evităm atrocitățile comise de regimurile autoritare din trecutul recent, precum și de a rămâne lucizi în raport cu adevărul istoric.

Alte două aspecte prezente în mesajul și dimensiunea semantică a filmului sunt influența școlii și a familiei asupra psihologiei copilului. Danny promova „orbește” ideile fratelui său Derek, pe care acesta, la rândul său, le-a auzit de la tatăl lor. Această situație demonstrează rolul familiei în educația copilului, deoarece un adult e capabil să diferențieze răul de bine și să își aleagă independent idealurile și valorile, pe când adolescentul este deseori limitat în perspective din cauza lipsei experienței de viață.

Totuși, un aport colosal în conștiințiozitatea și educația tinerilor l-a avut directorul școlii în care cei doi învățau, domnul Bob Sweeney. În pofida faptului că el era de rasă negroidă, lui îi reușește de nenumărate ori pe parcursul filmului să-și demonstreze empatia, respectul, grija și afecțiunea pe care acesta le nutrea în raport cu frații Vinyard. Drept exemplu, el îl îndelețnicește pe Danny să scrie un eseu, intitulat „American History X”, unde el va relata viața fratelui său, astfel învățând pe baza greșelilor comise de el în tinerețe.

Concluzionând, putem afirma că scopul inițial al filmului dat este de a demonstra ideea că ostilitatea poate fi extrem de nocivă pentru psihica omului și că, indiferent de context, ea va provoca doar consecințe negative. Deci, recomandăm filmul „American History X” tuturor tinerilor (și nu numai!) care au un sentiment de continuă incertitudine în raport cu unele aspecte ale vieții lor.

MUSIC, MOVIES, BOOKS AND SHOWS..

A different view of adolescence and its world

"Let's not raise our children for today's world. This world will not exist when they grow up; and nothing allows us to know which world will be their; so let them learn to adapt..."
(Maria Montessori)

I was pleasantly surprised by the last book I read – "Mia" by Cristina Panaguța.

This adolescent message is, indeed, surprising and totally expected not only by young people, on behalf of whom the author writes, but also by those, who – long ago or not – have escaped the troubled age of searching. The book is an opening (a return visit!) to understand each other. Even though we all pass through the seemingly carefree age, with similar dreams, similar aspirations and disappointments, we differ greatly. The reasons that "alienate" us are diverse. First of all, some – (the elderly) – have been children of a cloistered regime, have lived through times of silence, with frustrated mothers and fathers, frightened by what happened to their parents. All remain imprinted, hardly or never erased from memory. Today's teenagers are the descendants of young people marked by the nineties, when incredible changes took place on a global, national, personal and, of course, mental level. That was the period when figures of so-called democracy came out! Its dream... False or mimed, anyway, other times, with more openings, opportunities, but also many dams. Therefore, today's children belong to a time that has been alerted, codified and technicalised... in this sense, Cristina Panaguța's novel is a perfect "radiography" of everyday life and the adolescent state of mind. The prototype – the spokesperson of her generation – is a young girl – Mia, a troubled, rebellious nature, who is marked by the naturalness of the world in which she lives: „... I'm here!" says Mia.

Gritco Iana, class X,
„Ion Vatamanu" High School, Strășeni

I'm like Holden Caulfield, I need quiet, but this world is too noisy..." It's a painful confession that defines her and also sets her apart from today's young people. She belongs to her generation, which she does not accept at all, but choosing another time is impossible. This is why she escapes virtually or for real. She disappears, becoming for others, but also for herself, an appearance. She "dies" before she is born... It seems unnatural, a nightmare. Imaginative play?! Or the desire for transformation, for rebirth in a different aspect – that of the good: "Once I died. However, I was given a chance, a chance to come to terms with myself, to make sure that next time I really die will be after a life lived properly. And maybe, finally, I won't need dreams to be happy..."

I found my mother and myself in many of the main experiences of the character who may be the author herself.

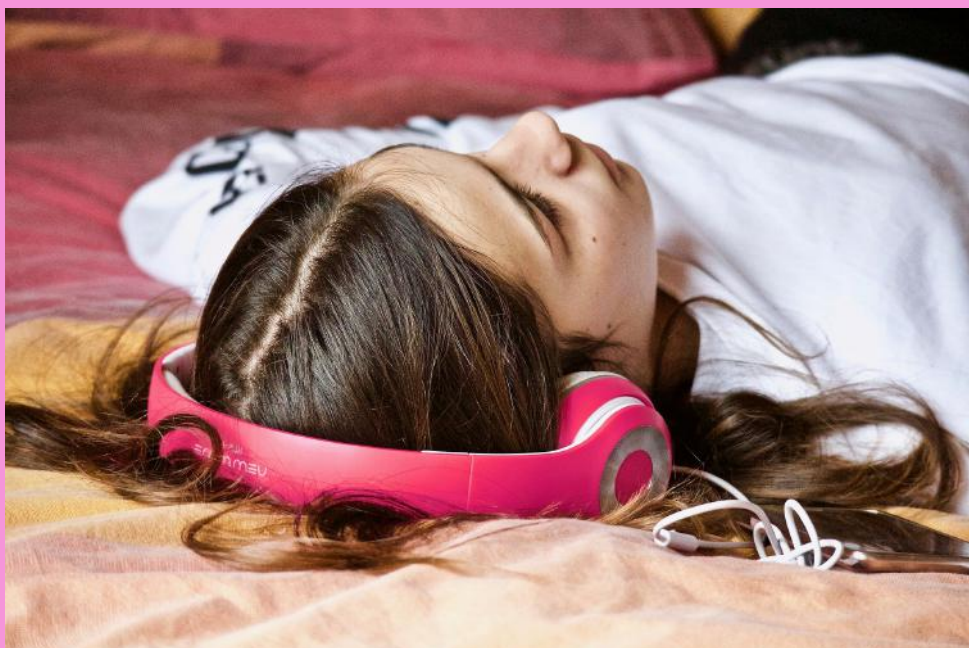
Undoubtedly, it captivates the subject-confession, like a snaking mirage passed through Mia's life. She is visibly scarred by the relationships of her parents, friends, but also by the falsehood she discovers in her relationships with those close to her. This makes her to put on a mask, believing that this will protect her from the temptations of the world. The fact that the first-person soliloquy-confession switches to the third person suggests the idea of a permanent metamorphosis, transference, self-flagellation, but also the confrontation with the alter ego, which the heroine seeks to see from several angles. Mia looks at herself in the magic mirror of time, wanting to see herself, to explain why she is the way she is, as if she were unravelling a thread tangled in the pillars of destiny: "My childhood was an extremely beautiful one, but for some reason I never appreciated it. I had no friends; I used to play by myself. And then beauty disappeared from my eyes, I could see it, but I didn't feel it..."

The book is a diary read and commented by the person who wrote it. But it is not just any person. Mia (who is the prototype of a teenager out of her age group) is a fragile "thinking reed", in Blaise Pascal's terms. She searches this world, gathers it into herself, passes it through herself, and vice versa: "... I liked that state of continuous delirium, I felt no pain, and thoughts didn't run through my head like trains on the subway... I was enjoying the moments of peace, while my alter ego made its appearance. It was complicating my life and I didn't know how to lock it away in some subconscious chamber..."; "I would have said I was a part of someone's imagination or a character that appears in a few sequences of a film, a character that no one notices..."

The overly philosophical meditations console me, because in a way they dethrone the old prejudices that today's young people have a pragmatic feeling and thinking. Cristina Panaguta demonstrates something quite different: "I walked to the rocks, and they received me with the same stony hardness. From there you could see the sea. It was so beautiful that you could fall in love with it. Maybe that was the real beauty of it. I remembered flying, sitting in the woods, seeing my life from its beginning, even those horrible memories I had experienced before didn't scare me so much then. Even if this isn't the reality, the world I once knew will forever remain a sliver of my truth, a sliver that no one will ever know. I took a deep breath of cold air and looked up at the sky. I smiled seeing my colours appear on it, created the first time I came here. It's strange that we only see true beauty when we know we have to say goodbye to it."

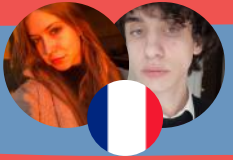
In this book, we discover honest young people. Of course, they are not in the majority. The generations that had come before were not perfect either. If it's a young person who feels the pulse of the present time, then it's wonderful! Each generation's time is a mixture of bad and good, beautiful and not so beautiful. Speaking of Mia, this "illusory" character, who can even define the notion of pain: "... Pain doesn't question you, nor does it seek to buy its way into your life, it just wants to be there and destroy you. Just when it crosses the line imposed by feelings, by those sensors that create our emotions, man begins not to feel, and starts forgetting to live and have feelings..."

Frankly, I am looking forward to meeting the author of this book and look into her eyes to see that new vision/reflection of today's world...

Musique, films, livres et émissions

Antocian Ion, Vition Laura, class XII,
Lycee "Gheorghe Asachi", Chişinău

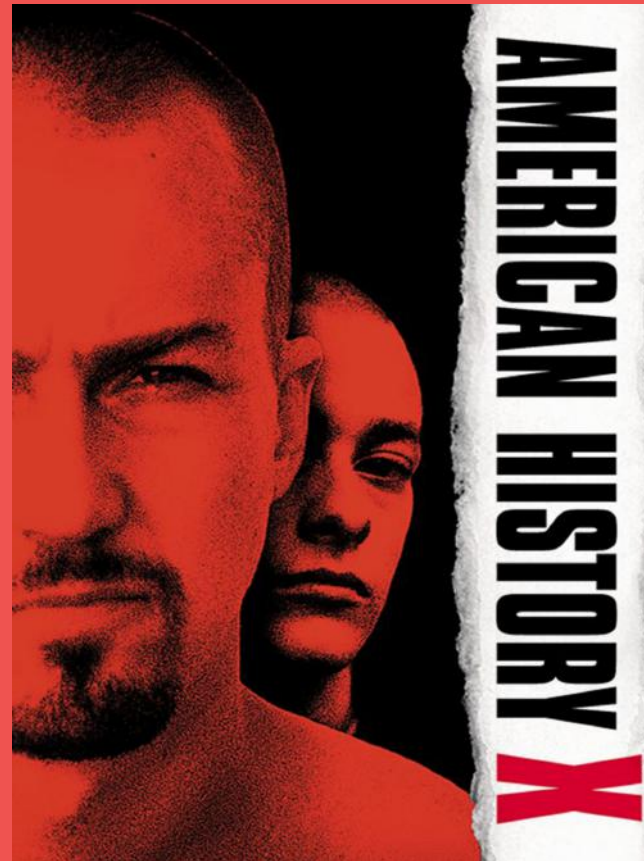

AMERICAN HISTORY X

Le titre du film révèle d'emblée qu'il s'agit d'une véritable fresque sociale des États-Unis d'Amérique. Le réalisateur britannique Tony Kaye suggère que le film met en lumière des aspects de la société américaine qui sont coagulés dans une perspective spécifique, ce qui finit par prendre le nom de "X".

Le film raconte la vie de la famille Vinyard dans le quartier Venice de Los Angeles, dans les années '90 du siècle dernier. Cette période historique est caractérisée par la population américaine massive de plusieurs ethnies et races. Le fils aîné, Derek, se met à pratiquer et à promouvoir un néonazisme exacerbé à la suite de la mort de son père, tué lors d'une mission dans son service du pompier. Il est allégué qu'il a été tué par un représentant de la race noire, impliqué dans des affaires de stupéfiants (d'où réside l'attitude ultérieure de Derek). Tout le film est basé sur l'influence de Derek sur son jeune frère, Danny. Danny voit son frère comme un exemple à suivre, alors que Derek commence à regretter les décisions qu'il a prises au fil des ans, réalisant que l'idéologie à laquelle il a été subordonné pendant si longtemps n'est rien d'autre qu'une doctrine moulée sur la haine, la misogynie, le sang, le racisme et la naïveté.

Au début du film, Derek tue deux Afro-Américains, pour quoi il finira plus tard en prison, étant détenu pendant trois ans. Ainsi, Danny devient le frère cadet du leader du mouvement néo-nazi dans son quartier natal. Le fait que Danny soit tué par un étudiant noir dans les toilettes de l'école où il étudiait, à la fin du film, souligne l'idée fondamentale du „American History X” - La haine fait naître la haine, qui recourt ensuite à la violence. À un certain moment, les gens ne se rendent même pas compte que le sang qu'ils ont versé crée toute une chaîne d'événements qui ne fait que perpétuer l'hostilité, sans y mettre fin, arrêtant ainsi la souffrance humaine.

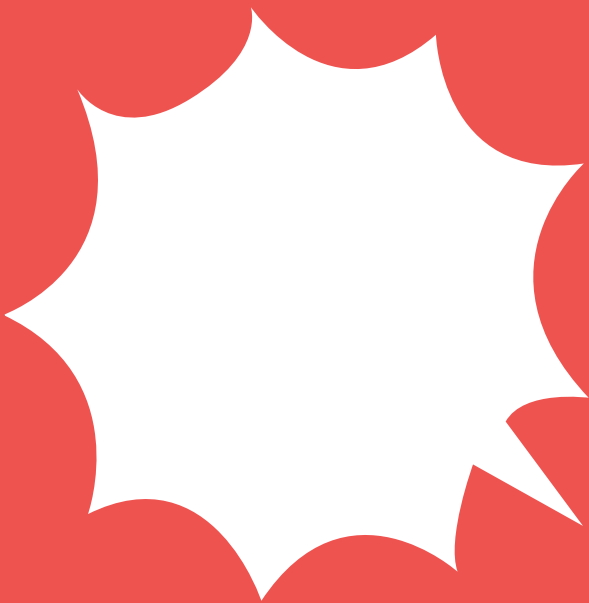
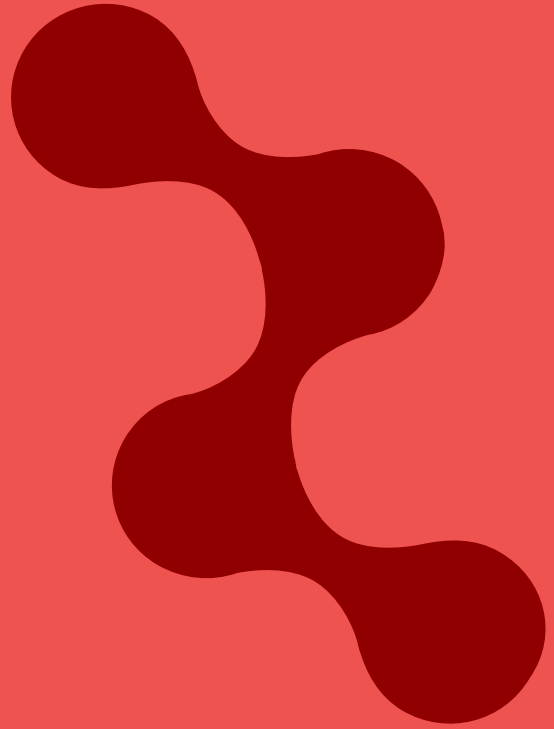

Le film nous a montré des différentes perspectives et des nouvelles modalités d'approche de ces sujets, notamment le point de vue des répercussions des régimes totalitaires et de leur impact sur la psychologie humaine. Les dogmes et les préjugés des idéologies extrémistes se sont profondément enracinés dans la mentalité sociale du monde d'aujourd'hui. Dans ce contexte, „American History X” révèle la nécessité de connaître l'histoire, d'apprendre à éviter les atrocités commises par les régimes autoritaires dans un passé récent, et de rester lucide par rapport à la vérité historique.

Deux autres aspects présents dans le message et la dimension sémantique du film sont l'influence de l'école et de la famille sur la psychologie de l'enfant. Danny a promu « aveuglément » les idées de son frère Derek, qu'il a à son tour entendues de leur père. Cette situation démontre le rôle de la famille dans l'éducation de l'enfant, car un adulte est capable de différencier le mal du bien et de choisir ses idéaux et ses valeurs de manière autonome, tandis que l'adolescent est souvent limité en perspective par manque d'expérience de vie.

Cependant, une contribution colossale à la conscience et à l'éducation des jeunes a été faite par le directeur de l'école où les deux ont étudié, M. Bob Sweeney. Malgré le fait qu'il soit de race noire, il parvient à d'innombrables reprises tout au long du film à montrer son empathie, son respect, son attention et son affection qu'il a nourris vis-à-vis des frères Vinyard. A titre d'exemple, il encourage Danny à écrire un essai, intitulé "American History X", dans lequel il racontera la vie de son frère, apprenant ainsi des erreurs qu'il a commises dans sa jeunesse.

En conclusion, on peut dire que le but initial de ce film est de démontrer l'idée que l'hostilité peut être extrêmement néfaste pour la psyché humaine, et quel que soit le contexte, elle n'entraînera que des conséquences négatives. Ainsi, nous recommandons le film "American History X" à tous les jeunes (et pas seulement!) qui ont un sentiment d'incertitude constante sur certains aspects de leur vie.

Il mio amico a quattro zampe... una volpe?

Avete mai pensato di avere una volpe come animale domestico? È carina, ha una coda estremamente soffice e sembra molto amichevole. A quanto pare, le volpi sembrano un animale domestico ideale...

Diamo un'occhiata più da vicino a questo mammifero per scoprire se le apparenze ingannano.

Volpe rossa

La volpe rossa o *vulpes vulpes* è la specie di volpe più conosciuta, pesa circa 2-10 kg ed è alta tra un metro e un metro e mezzo. È onnivora e può vivere in cattività per 14 anni, le volpi rosse possono vivere in periferia o in campagna.

Ora che sappiamo un po' di questa specie, possiamo parlare dei pro e dei contro di avere una volpe come animale domestico. I vantaggi sono i seguenti: è un animale interessante con una personalità unica; vivrai una grande esperienza se ti affezioni a una volpe; sembrano dei perfetti peluche da tenere in mano. Ci sono però anche alcuni svantaggi: possono urlare molto forte e fare suoni strani; sono estremamente testarde, hanno bisogno di molto spazio per correre e scavare; in molti Paesi sono illegali come animali domestici; il loro comportamento può frustrarti molto facilmente; possono ferire altri piccoli animali che tieni in casa, hanno un cattivo odore e possono costare 4.000-8.000 euro.

Volpe del Fennec

La volpe fennec o *vulpes zerda* è la più piccola specie di volpe. Ha orecchie molto grandi e sembra un animaletto molto carino. Le volpi del Fennec pesano circa 2-3 kg e sono onnivore. Le volpi del Fennec possono essere buoni animali domestici, ma hanno bisogno di socializzare con gli esseri umani fin da piccoli ed hanno bisogno di un posto dove poter correre, arrampicarsi e scavare. Le volpi del Fennec necessitano di molte cure speciali e dovrebbero essere regolarmente vaccinate contro la rabbia, il parvovirus e l'adenovirus. A parte i problemi di salute, bisogna sapere che non possono essere addestrate o camminare al guinzaglio. Potresti essere in grado di portare a spasso il tuo volpino con un'imbracatura, ma se non stai attento, la volpe può scappare e non tornerà neanche se la chiami. Quindi, penso di aver presentato sufficienti aspetti negativi delle volpi del Fennec.

Ora vorrei raccontarvi alcune caratteristiche positive su di loro: amano essere grattate sulle orecchie o accarezzate sulla nuca; non hanno bisogno di molte cure, non hanno necessariamente bisogno di essere accoppiate con altre volpi della stessa specie; di solito non amano essere grattate sulla pancia, ma ci sono eccezioni. Le volpi del Fennec possono costare 1.000 -2.500 euro.

Volpe artica

Le volpi artiche o *vulpes lagopus* si riconoscono facilmente per la loro pelliccia bianca e setosa. Sono grandi come un gatto e sono onnivore. La loro dieta è molto varia e comprende carne, frutta e verdura, ma in inverno hanno bisogno di nutrirsi maggiormente con la carne. In estate, tuttavia, dovrebbero avere una dieta simile a quella di un cane. Come le altre volpi, devono essere regolarmente vaccinate e controllate che non abbiano parassiti. Le volpi artiche sono diverse dalle altre specie perché sono più attive, richiedono più attenzione ed amore, sono molto socievoli con gli umani, il loro cibo non è costoso, non puzzano, sono eleganti, amano essere coccolate ed accarezzate, sono molto giocose, possono essere addestrate, abituate a camminare al guinzaglio e a non fare in casa i loro bisogni, non vanno in letargo. Una volpe artica sembra essere un animale domestico perfetto, anche se costa circa 3.000-4.000 euro.

Non sono d'accordo quando un animale viene tolto dal suo ambiente naturale e portato nelle case della gente. Alcune persone pensano di aiutare l'animale, perché lo nutrono e lo considerano un animale domestico, ma in realtà gli animali sono stressati perché anche loro vorrebbero essere liberi di vivere nel loro ambiente naturale. Gli studi dimostrano che il 98% degli animali esotici muore dopo due anni di cattività.

Per quanto possa desiderare una volpe, sono consapevole che costerebbe troppo averla e che il suo habitat naturale è solo la natura.

Un amico "indesiderato"?

Hai pensato al ratto? O forse anche un drago?

Beh, che ne dici di un camaleonte?

Fin da quando ero bambina, mi sono chiesta come faccia un camaleonte a mimetizzarsi in modo che le volpi o i serpenti non possano vederlo e dargli la caccia. Continuavo a pensare quanto sarebbe stato bello essere anche io un camaleonte. Solo che questo è un po' difficile da realizzarsi, così ho pensato di avere un camaleonte per amico.

Come si mimetizza?

Non tutti i camaleonti possono mimetizzarsi, alcuni possono invece cambiare il modello di colore delle linee sul loro dorso. Le loro ossa possono brillare ed essere viste attraverso la loro pelle quando sono esposte alla luce ultravioletta. Di solito emettono una luce blu-giallastra.

Per quanto riguarda l'alimentazione, i camaleonti assomigliano alle rane e usano le loro lunghe lingue per catturare le prede.

Un camaleonte come amico?

Molte persone hanno preso un camaleonte come animale domestico e sono state anche soddisfatte dell'esperienza. In natura, i camaleonti vivono circa 3-4 anni, ma in cattività possono vivere dai 3 ai 10 anni. I camaleonti si nutrono di insetti e questo significa che se ne avete uno, dovrete assicurarvi che abbia abbastanza da mangiare. E questa non è una cosa così facile, a meno che non lo si lasci fuori in giardino. Dovrete pulire i loro terrari molto spesso, probabilmente ogni giorno, e se volete andare in vacanza, servirà trovare qualcuno disposto ad aiutarvi. Altrimenti, è meglio che decidiate di prendere un gatto.

Camaleonti ed altri animali

Se avete più di un animale domestico e volete anche un camaleonte, allora sarebbe meglio mettere il terrario in un posto sicuro dove i vostri amici non possano arrivare. I camaleonti possono stressarsi molto facilmente, quindi è meglio lasciarli soli ed evitare di cambiare la posizione degli oggetti nel terrario. I camaleonti non amano essere presi in braccio o accarezzati, quindi se desiderate un amico coccoloso, dovrete scegliere un cane.

Le difficoltà di avere un camaleonte

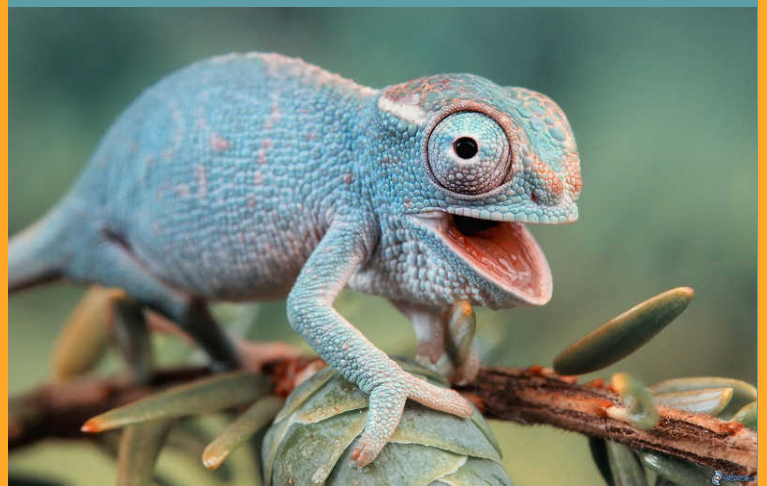
I camaleonti hanno molti parassiti: Plasmodium, che può dare la malaria, Trypanosoma, che può causare problemi di sonno, Leishmania, che può attaccare la pelle. Di solito soffrono di queste malattie quando vivono in natura, ma questo non significa che non possano verificarsi quando vivono in cattività. Non credo che vi piacerebbe avere in casa un camaleonte con la pelle pruriginosa. Purtroppo, non esiste un vaccino in grado di prevenire queste malattie, ma si possono trovare vari trattamenti.

Il mio amico a 4 zampe...

Dopo tutto quello che ho scoperto, penso proprio di non essere più interessata ai camaleonti, quindi prenderei in considerazione l'idea di avere un cagnolino e vi suggerirei di fare altrettanto.

Anche se i camaleonti vivono meno in natura, è meglio osservarli nel loro habitat piuttosto che tenerli in cattività.

Prietenul meu, animal de companie... Vulpea?

Vulpea roșie

Vulpea roșie sau vulpes vulpes este cea mai cunoscută specie de vulpe, cântărind aproximativ 2-10kg și având înălțimea de un metru sau un metru și jumătate. Ea este omnivoră și poate trăi în captivitate 14 ani, vulpile roșii se pot trăi în suburbie sau la țară. Acuma că știm câte ceva despre această specie, putem să vorbim despre avantajele și dezavantajele de a avea o astfel de vulpe ca un animal de companie. Avantajele sunt următoarele: este un animal interesant cu o personalitate unică; o să trăiești o experiență extraordinară dacă te vei atașa de o vulpe; pari niște jucării de pluș perfecte pentru a fi ținute în brațe. Sunt și unele dezavantaje: ele pot țipa foarte tare și scot sunete ciudate; sunt extrem de încăpăținate, au nevoie de mult spațiu ca să alerge și să sape; în multe state sunt ilegale ca animale de companie; comportamentul lor poate să vă frustreze foarte ușor; pot să rănească alte animale mici pe care le ții acasă, miros urât și pot costa 4000-8000 de euro.

Vulpea fenec

Vulpea fenec sau vulpes zerda este cea mai mică specie de vulpe. Ea are urechi foarte mari și pare un animal mic și foarte drăguț. Vulpile fenec cântăresc aproximativ 2-3 kg și sunt omnivore. Vulpile fenec pot să fie un animal de companie bun, dar ele trebuie să socializeze cu oamenii de la o vârstă foarte mică și au nevoie de un loc unde să poată să alerge, să se cațare și să sape. Vulpile fenec au nevoie de multă grijă specială și trebuie să fie vaccinate regulat contra rabiei, parvovirusului și a adenovirusului. În afară de problemele de sănătate, trebuie să știm că ele nu pot să fie dresate sau să meargă în lesă. Poate poți să o plimbi pe vulpea ta fenec într-un ham, dar, dacă nu ești atent, vulpea poate evada și nu se va mai întoarce nici dacă o chemi. Deci, cred că am prezentat destule aspecte negative ale vulpilor fenec. Acum aș dori să-ți spun și niște trăsături pozitive despre ele: iubesc să fie scărpinate pe urechi sau mângâiate pe ceafă; nu au nevoie de multă grijă, nu trebuie neapărat să fie împerecheate cu alte vulpi fenec; de obicei, lor nu le place să fie scărpinate pe burtă, dar sunt și excepții. Vulpile fenec pot costa 1000-2500 de euro.

Te-ai gândit vreodată să ai ca animal de companie o vulpe? Este drăguță, are o coadă extrem de pufoasă și pare foarte prietenoasă. Aparent, vulpile arată ca un animal ideal de companie. Să examinăm mai detaliat acest mamifer pentru a descoperi dacă aparentele înșală sau nu.

Vulpea arctica

Vulpile arctice sau vulpes lagopus pot fi ușor recunoscute datorită blănii lor mătăsoase de culoare albă. Ele au înălțimea unei pisici și sunt omnivore. Dieta lor e foarte variată și conține: carne, fructe și legume, dar iarna, ele au nevoie de mai multă carne decât de fructe și legume. Vara însă ele trebuie să aibă o dietă asemănătoare cu cea a unui câine. Ca și celelalte vulpi, ele trebuie să fie vaccinate regulat și verificate de părăsiți. Vulpile arctice sunt diferite de celelalte specii, pentru că sunt mai active, necesită mai multă atenție și dragoste, sunt foarte sociabile cu oamenii, mâncarea lor nu e scumpă, nu miroasă, sunt elegante, le place mult să fie îmbrățișate și mângâiate, sunt foarte jucăușe, pot fi dresate, obișnuite să meargă în lesă și să-și facă nevoile afară, ele nu hibernează. O vulpe arctică pare să fie un animal perfect de companie, chiar dacă costa aproximativ 3000-4000 de euro.

Eu nu sunt de acord când un animal este luat din mediul lui natural și adus în casele oamenilor. Unii cred că ajută animalul, pentru că îl hrănesc și îi țin de companie, dar, de fapt, animalele sunt stresate, deoarece ar vrea și ele să fie libere și să trăiască în mediul lor natural. Studiile arată că 98% din animale exotice mor după doi ani de captivitate. Chiar dacă îmi doresc mult o vulpe, sunt conștientă că ar costa prea mult și că habitatul ei natural este în sălbăticie.

PRIETENUL MEU animal de companie

Un prieten
"nedorit"?

Silvia Dragomirescu-Găină, clasa S1,
Școala Europeană din Varese

V-ați gândit la șobolan? Sau poate chiar și la dragon?

Ei uite, ce ați zice de un cameleon?

De când eram mica mă tot mira faptul că un cameleon se poate camufla ca să nu îl vadă vulpile sau șerpii care l-ar putea vâna. Mă tot gândeam cât de frumos ar fi să fiu și eu cameleon. Doar că aceasta este cam greu, deci m-am gândit la faptul de a avea un cameleon drept prieten.

Cum se camuflază? Nu toți cameleonii se pot camufla, unii își pot, în schimb, modifica modelul culorilor de linii de pe spate. Oasele lor pot să lumineze și să fie văzute prin piele, când sunt expuse la lumina ultravioletă. De obicei, emană o lumina galbenă-albăstrie.

În privința mâncării, cameleonii seamănă cu broaștele și utilizează limba lor lungă ca să-și prindă prada.

Cameleonul drept prieten

Multe persoane au luat un cameleon drept animal de companie și chiar au rămas mulțumite de aceasta experiență. În libertate, cameleonii trăiesc în jur de 3-4 ani, dar, în captivitate, pot trăi de la 3 la 10 ani. Cameleonii se hrănesc cu insecte și aceasta înseamnă că, dacă ai avea unul, ar trebui să te asiguri că are suficientă mâncare. Ceea ce nu este deloc ușor dacă nu îl lași afară. Trebuie să le cureți terariul foarte des, probabil în fiecare zi și, dacă vrei să mergi în vacanță, trebuie să găsești pe cineva dornic să te ajute. În caz contrar, ar fi mai bine să decideți să luați o pisică.

Cameleonul și alte animale

Dacă aveți mai multe animale de companie și ați vrea și un cameleon, atunci ar fi mai bine să puneți terariul cameleonului într-un loc sigur, unde nu pot să ajungă prietenii voștri. Cameleonii se pot stresa foarte ușor, deci mai bine să îi lași în pace și să eviți să schimbi locul obiectelor din terariu. Cameleonilor nu le place să fie luați în brațe sau mângâiați, deci, dacă doriți un prieten drăgăstos, mai bine v-ați gândi la un câine.

Dificultățile de a avea un cameleon

Cameleonii au foarte mulți paraziți: Plasmodium, care poate să-ți transmită malarie, Trypanosoma, care poate să cauzează probleme cu somnul, Leishmania, care poate să-ți atace pielea. Ei suferă, de obicei, de aceste boli când trăiesc în libertate, dar aceasta nu înseamnă că nu pot să apară și atunci când trăiesc în captivitate. Nu cred că v-ar plăcea să aveți în casă un cameleon cu pielea mâncată. Din păcate, nu prea există niciun vaccin pentru prevenirea acestor boli dar, în schimb, pot fi găsite diverse tratamente.

După tot ce am scris, nu cred că mă mai interesează cameleonul, deci m-aș gândi să iau un câțel și v-aș sugera și vouă același lucru. Chiar dacă cameleonii trăiesc mai puțin în natură, este mai bine să îi privești în habitatul lor decât să îi ții în captivitate.

Did you ever think of having a fox as a pet? Well, they are cute, they have a very fluffy and fuzzy tail and look extremely friendly. Just by looking at it, we might say a fox is an excellent choice for a pet.

RED FOX

The red fox or *vulpes vulpes* (by their scientific name), is the most common species of foxes, weighing around to 2kg-10kg. Foxes are mammals and omnivores, which means their diet consist mostly of berries, fruits, vegetables, eggs, or meat. Foxes live about 2-4 years in the wild, but in captivity their lifespan expands up to 14 approximately years. Now, that we know a little about red foxes, I'm going to tell you how to take care of a fox, their advantages and their disadvantages. If you want to get a fox as a pet you might probably want to live either at the country side or in a suburban area, as you would also need plenty of space for the fox to let him jump around, run and dig. Also keep in mind that you'll have to vaccinate your fox to protect it against diseases. Advantages of having a fox as a pet: they are super hyperactive and if you also have that kind of energy, a fox might fit you. All foxes are unique and have different characters, bonding with a fox would be an amazing experience, nothing you experience every day! The disadvantages of having a fox: they scream and make weird sounds, they are very disobedient, and will chew your furniture if they get bored. Also, they are quite expensive, costing up to 2,500-4,000 euros.

FENNEC FOX

The Fennec fox or *vulpes zerda* is the smallest species of foxes. They have very large ears, are small and are very cute. Fennec foxes weigh about 2 to 3 kg and they are omnivores. Fennec foxes can be a good pet, but they need to socialize with people at young age and they need a place where they can run, climb, and dig. Fennec foxes need a lot of special care and they need to be regularly vaccinated against rabies, canine disease virus, parvovirus and adenovirus. Besides their health problems, Fennec foxes cannot be trained to walk on a leash, maybe you can walk your fox in a harness, but if you are not careful enough, the fox might escape and will not return, even if you call her. I think I said enough negative things about Fennec foxes. Now, I'm going to give you some details about them, if you want to have a fennec fox as a pet: they love to be petted on the ears or on their neck, they don't need too much attention, they don't necessarily have to be paired with other Fennec foxes and they usually don't like belly rubbings, but there are exceptions. Fennec foxes cost around 1000 -2500 euros.

ARTIC FOX

Artic foxes or *vulpes lagopus* are easily recognized by their white silky fur. Their size is like a cat and they are omnivorous. Their diet consists of meat, fruits and vegetables. In winter, they need more meat than fruits and vegetables, and in summer, they need a balanced diet just like dogs. Like any other foxes they also have to be vaccinated and checked regularly for parasites. Artic foxes are different from other species of foxes, because they are more active, they need more attention and love, they are very social with people, their food is not expensive at all, as they can be fed with dog food, they don't smell, they are elegant, they love to be cuddled, they do not hibernate, they are very playful and you can train them

My pet friend... fox

My pet friend friend... and not only

Were you thinking of a rat? Or maybe even of a dragon?
Well, what do you think about a chameleon?

Since I was small, the fact that chameleons could camouflage themselves, so that their predators wouldn't see them, surprised me. I kept thinking how nice it would be, if I were a chameleon myself! This would be quite unrealistic, so I thought of having one as a pet instead.

Camouflage

Not all chameleons have the ability to camouflage themselves. Some of them can only change the color of the pattern of lines on their back. The Blacksmith's Dwarf camouflages itself based on the eye sight of its predators so that they won't see it. Regarding the food, chameleons are a type of frog. They use their tongue to catch insects that are far away from them. Their bones illuminate when exposed to ultra violet lights. They usually emanate a yellowy-bluish tone.

The chameleon as a friend

A lot of people have chameleons as pets and are happy about this experience. Chameleons live around 3-4 years, when left in the wild, and 3-10 years, when kept captive. The fact that they eat insects means that you need to be careful that your chameleon has enough food whenever it wants to eat. This is difficult, if you don't let it go outside. Their terrarium must be cleaned daily, so when you go on holiday you must find someone keen on doing this job. If you do not find someone, you can start thinking of getting a cat.

The chameleon and other friends

If you have other pets and you would also like to have a chameleon, you should put its terrarium far away from your pet's reach or simply teach them not to annoy your chameleon, because it gets stressed very easily. You also should try not to change any objects in their aquarium and don't cuddle them. If you were looking for a cuddly pet, you better start thinking of dogs.

The difficulties of having a chameleon

Chameleons have a lot of parasites: Plasmodium which causes malaria, Trypanosoma which gives you sleeping problems, Leishmania which eats your skin and many other germs. Usually, these diseases occur when they live in the wild, but that doesn't mean that they can't appear when living with you, and I'm sure you don't want a pet with its skin being eaten. Sadly, there are no proper vaccines to stop chameleons from being sick. There are just some treatments.

After having said all that, I don't think that I am interested in chameleons anymore. So, I will start thinking of getting a dog and I would suggest the same to you.

Silvia Dragomirescu - Găină, class S1,
European School, Varese

An "unwanted" Friend

HOBBY E TEMPO LIBERO

IL CULTURISMO

Nunu Daniel, classe X,
Liceo "Gheorghe Asachi", Chişinău

**Potrei dirvi di me che sono un semplice adolescente che studia bene, che ama leggere senza sosta, ma vi mentirei!
Allora sorge la domanda: chi sono io?**

Beh, cominciamo col dire che sono un ragazzo di 16 anni, che ha un piano ben definito di come vuole che sia il suo futuro e che sta facendo del suo meglio per realizzare tutto ciò che si è prefissato. Nel mio tempo libero pratico un HOBBY, che mi differenzia dalla maggior parte dei giovani d'oggi:
IL CULTURISMO.

Molti direbbero che l'arte di scolpire/sviluppare la massa muscolare non è educativa ed è antiestetica, o addirittura qualcuno ci descrive come maniaci egoisti e di solito queste persone conducono uno stile di vita malsano, senza esercizio fisico o cardiovascolare, che può garantire una lunga vita senza gravi problemi di salute. Al giorno d'oggi, la maggior parte degli adolescenti si siede al computer, affascinata da vari giochi online o perdendo tempo inutilmente. La mia giornata è divisa tra scuola, compiti, pasti a orari rigidi e palestra. Di solito una sessione completa di palestra, nel mio caso specifico, richiede un minimo di 2 ore.

A mio parere, il bodybuilding è lo sport più costoso dal punto di vista emotivo e finanziario, a causa delle migliaia di ore che impieghi e del denaro che investi, e tutto questo perché alla fine tu possa mostrare al mondo il tuo duro lavoro in una competizione. Di solito coloro che scelgono questo percorso sono persone che hanno bisogno di sentirsi ogni giorno migliori di prima, tuttavia la sofferenza emotiva prima della competizione (le 4 settimane che la precedono) ti porta al limite della sopportazione, il tempo si ferma e il desiderio di porre fine a questa sofferenza cresce ogni giorno.

La palestra è un luogo sacro per me perché dopo una dura giornata, in cui ho accumulato molti pensieri ed emozioni negative, la fatica è l'unico modo per farli sparire. Eseguire gli esercizi correttamente mi dà una sensazione di soddisfazione indescrivibile. Potrei tranquillamente dire che la sala pesi è la mia seconda casa.

Ma il bodybuilding non è solo sollevare pesi, l'esercizio rappresenta solo il 30% di questa disciplina, l'altra parte è composta dalla nutrizione. L'alimentazione è al centro della costruzione della massa muscolare (così come l'esercizio). Il muscolo si costruisce con l'aiuto di acqua, energia (ATP) e proteine, l'energia si ottiene dai carboidrati e dai lipidi, questi 3 macronutrienti (carboidrati, proteine e lipidi) sono la base della nutrizione ed i bodybuilder devono calcolare ogni grammo di macronutriente consumato per raggiungere il loro obiettivo. Essendo un bodybuilder costretto a perdere grasso, sono obbligato ad utilizzare integratori naturali, che hanno lo scopo di sostituire il cibo per non superare le calorie richieste.

Il bodybuilding è uno sport che è stato praticato per secoli, con esempi che risalgono fino all'antica Grecia, con un picco negli anni '50 negli Stati Uniti. La finalità principale di questi atleti era assomigliare al fisico di personaggi mitologici come Ercole, Zeus, Ares, e nel tempo il Bodybuilding è divenuta un'arte di simmetria e volume.

Mi considero ancora un apprendente che aspira ad essere un giorno orgoglioso di se stesso, perché sarò riuscito a superare vittoriosamente tutte le difficoltà della vita.

Hobby și timp liber

CULTURISMUL

Aș putea spune că sunt un adolescent simplu, care învață bine, care citește non-stop, însă te-aș minți!

Atunci, se pune întrebarea, cine sunt eu?

Păi să începem prin a spune că sunt un băiat de 16 ani, care are un plan bine definit la cum dorește să arate viitorul său și care încearcă tot posibilul să realizeze tot ceea ce și-a propus. De asemenea, în timpul liber practic un HOBBY, care mă diferențiază de majoritatea tinerilor din ziua de azi „CULTURISMUL”.

Nunu Daniel, clasa a X-a,
Liceul „Gheorghe Asachi”, Chișinău

Arta de a sculpta/a dezvolta masă musculară, mulți ar spune că este necioplit și inestetic, sau chiar ne descriu ca niște maniaci egoiști, de obicei aceste persoane duc un mod de viață nesănătos, fără exerciții fizice sau exerciții cardio-vasculare, care îți pot asigura o viață lungă, fără probleme serioase de sănătate. În zilele noastre, majoritatea adolescenților stau la calculator, captați de diverse jocuri on-line, sau pierzând timpul degeaba. Ziua mea se împarte în școală, teme, mese la ore stricte și sala de forță. De obicei, o ședință completă la sală, în cazul meu, durează minim 2 ore.

Din punctul meu de vedere, culturismul este cel mai costisitor sport atât pe plan emoțional cât și pe plan financiar, deoarece miile de ore pe care le depui și banii pe care îi investești, totul pentru ca într-un final să poți demonstra lumii munca depusă în cadrul unui concurs. De regulă, persoanele care au ales această cale sunt oamenii care au nevoie de a fi mai buni în fiecare zi, totuși suferința emoțională dinaintea concurs (ultimele 4 săptămâni) te duc la limita în care timpul stă pe loc și dorința de a termina această suferință crește pe zi ce trece.

Sala este un lăcaș sfânt pentru mine, deoarece după o zi grea, în care am acumulat o multitudine de gânduri și emoții negative, greutățile sunt unica modalitate prin care le pot face să dispară. Executarea exercițiilor corect, îmi dau un sentiment de o satisfacție indescriptibilă. Aș putea cu ușurință spune că sala de forțe îmi este a doua casă.

Dar Culturismul nu înseamnă doar să tragi de fiare, exercițiile fizice constituie doar 30 de procente din culturism, cealaltă parte este ocupată de nutriție. Nutriția stă la baza formării masei musculare (de asemenea și exercițiile fizice). Mușchii se formează cu ajutorul apei, energiei (ATP) și proteine, energia fiind obținută din carbohidrați și lipide, acești 3 macronutrienți (carbohidrați, proteine și lipide) stau la baza nutriției, iar culturistii sunt nevoiți să calculeze fiecare gram de macronutrient consumat, pentru a-și atinge țelul. Fiind un culturist forțat să slabească țesut adipos, sunt nevoit să folosesc suplimentele naturale, care au scopul de a înlocui alimentele pentru a nu depăși caloriiile necesare.

Culturismul este un sport practicat de secole, având modele datând încă din Grecia Antică, atingând punctul culminant în anii 50 în Statele Unite ale Americii. Idealul suprem al acestor sportivi era fizicul caracterelor mitologice precum Hercule, Zeus, Ares, iar cu timpul, Culturismul a devenit o artă a simetriei și a volumului.

Eu mă consider încă un învățăcel care aspiră ca într-o zi să fie mândru de sine, deoarece am reușit să trec prin toate greutățile vieții fiind victorios.

Loisir et temps libre

CULTURISME

Je pourrais dire que je suis un adolescent ordinaire, bien instruit qui lit sans arrêt, mais je vous mentirais!

Donc, la question est, qui suis-je ?

Nunu Daniel, class X,
Lycée "Gheorghe Asachi", Chişinău

Commençons par dire que je suis un garçon de 16 ans qui a une perspective définie pour l'avenir et qui essaie de son mieux de réaliser tout ce qu'il se propose. Je pratique un loisir, qui me distingue de la plupart des jeunes d'aujourd'hui. Ce loisir s'appelle <<Culturisme>> ou <<BODYBUILDING>>.

L'art de développer la masse musculaire pour plusieurs, c'est plutôt grossier et inesthétique ou même, ils les décrivent comme des monstres égoïstes. Mais en réalité, ces gens promeuvent un mode de vie sain, sans exercice physique ou cardio-vasculaire, qui pourrait donner une vie longue sans problèmes de santé. Aujourd'hui, la plupart des adolescents naviguent sur Internet où ils perdent du temps en vain, tandis que ma journée est divisée en école, devoirs, des repas stricts à des heures strictes et la salle de sport. Habituellement, une séance d'entraînement dure au moins 2 heures.

À mon avis, le culturisme est le sport le plus cher sur le plan émotionnel et le plan financier, parce que nous dépensons des milliers d'heures et d'argent investi, tout cela pour démontrer à tout le monde, grâce aux concours, le travail et l'effort déposé. Normalement, les personnes qui ont choisi cette voie, sont les gens qui doivent être les meilleurs chaque jour, pourtant la souffrance émotionnelle avant le concours (les 4 dernières semaines) qui conduit à la limite dans laquelle le temps s'arrête et le désir de mettre fin à cette souffrance augmente chaque jour.

La salle de sport est un lieu sacré pour moi, parce qu'après une journée, dans laquelle j'ai accumulé une multitude de mauvaises pensées, le poids est le seul moyen de les faire disparaître. L'exécution correcte des exercices, me donne un sentiment de satisfaction indescriptible. Je pourrais facilement dire que la salle de sport est ma deuxième maison.

Mais le BODYBUILDING n'est pas seulement de lever des poids, les exercices physiques ne constituent que 30% du culturisme, les 70% représentant la nutrition. La nutrition aide à la formation de la masse musculaire (aussi les exercices physiques). Les muscles sont formés en utilisant l'eau, l'énergie (ATP) et les protéines, où l'énergie est composée des glucides et des lipides. Ces 3 macronutriments (glucides, protéines et lipides) constituent la base de la nutrition, les culturistes doivent calculer chaque gramme de macronutriments consommés pour atteindre leur objectif. Étant un culturiste forcé de diminuer le tissu adipeux, je dois utiliser des suppléments naturels qui sont destinés à remplacer les aliments afin de ne pas dépasser les calories nécessaires.

Le culturisme est un sport pratiqué de longtemps, avec des modèles datant de la Grèce antique, atteignant son apogée dans les années 50 aux États-Unis. L'idéal absolu de ces sportifs était le physique de personnages mythologiques comme Hercule, Zeus, Aries et avec le temps, le culturisme est devenu un art de symétrie et volume.

Je me considère comme un petit disciple qui aspire d'être fier de lui-même un jour, parce que j'ai réussi à dépasser toutes les difficultés de la vie en étant victorieux.

Tradizioni europee

Ciobanu Ionut, classe IX,
Scuola "Ștefan cel Mare", Văleni

IL MUSEO DEL PANE: UN'ATTRAZIONE TURISTICA NEL SUD DELLA MOLDOVA

A Văleni, come dice il poeta, "Il sole è più dolce, le sorgenti sono più dolci".

Văleni è la mia "patria meridionale", il mio luogo di nascita. Il mio villaggio, il mio bel villaggio! Giorno dopo giorno, il suo volto cambia, ma senza dimenticare le sue tradizioni ed i suoi costumi che i nostri antenati gli hanno lasciato in dote. E ne ha così tante che ci vorrebbero mesi per svelarle tutte.

Per non perdere la tradizione dell'impasto e della cottura del pane, è stato recentemente aperto un Museo del Pane. Non è un museo con oggetti esposti che non si possono toccare, ma al contrario, è un museo dinamico, con protagonisti veri (le casalinghe del villaggio che conoscono l'arte della panificazione). I tanti visitatori che provengono da tutta la Moldova e dall'estero possono assistere al magico processo di trasformazione della farina in pane. E non si tratta di solo pane quotidiano, ma anche di pane rituale; inoltre i turisti possono, se lo desiderano, essere coinvolti nella produzione; il pane è il personaggio principale che occupa il posto d'onore in tutti i riti tradizionali della zona e del nostro villaggio. Nel Museo si possono vedere esposti tutti i tipi di pane decorato: per i matrimoni, i funerali e per certe celebrazioni religiose. Sapevate che solo ai matrimoni si cucinano 12 tipi di colaci (pani intrecciati) ed altri 8 modelli per altrettanti riti? Ogni pane ha il suo nome: pane dello sposo, pane del suocero, torta poclon, torta della sposa, torta della suocera... E tutti questi tipi di pani sono realizzati in un recipiente ovale di legno intagliato chiamato covat, che usavano le nostre nonne e le bisnonne.

Dalla farina al prodotto finale, il pane passa attraverso un processo lungo ed arduo: setacciare, impastare, modellare, intrecciare, lasciar lievitare, cuocere. Ma, a tutto questo, bisogna aggiungere un oceano di amore e di pazienza, coronato da abilità, come solo le nostre donne sanno fare.

Il processo di panificazione è un vero e proprio rito. Ma questo è solo uno dei tanti che vengono ancor conservati nei nostri luoghi. Siamo quindi felici di accogliere il maggior numero possibile di visitatori, appassionati delle nostre tradizioni e costumi, desiderosi di scoprire nuovi luoghi ed avventure. Vi innamorerete sicuramente di tutto ciò che contiene questo angolo di paradiso, ai margini della Moldova, situato da qualche parte nel cuore dell'Europa.

Abbiamo così tanto da raccontare e mostrare!

Tradizioni e superstizioni di San Dumitru

Ciobanu Ionuț, classe IX,
Scuola "Ștefan cel Mare", Văleni

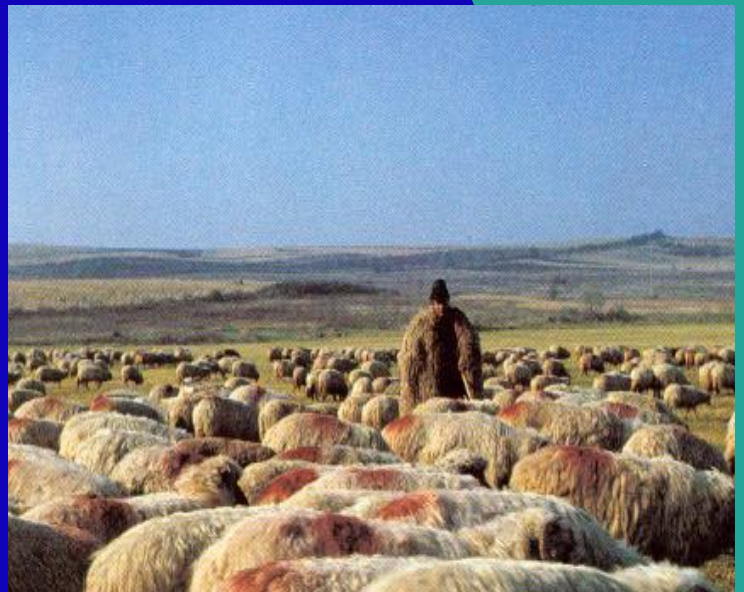

Sono un adolescente che ha visto la luce in un villaggio nel cuore dell'Europa. Sono un ragazzo del sud della Moldavia che, come tutti i miei coetanei, sta godendo tutto ciò che l'età, la famiglia e il villaggio hanno da offrire. Sono nato in un paesino così meraviglioso, così bello e così ricco di tradizioni e costumi. E per questo mi sento molto fortunato. Văleni è il suo nome. E gli abitanti di Văleni, da sempre, si sono guadagnati da vivere con la pesca, la coltivazione del grano e l'allevamento delle pecore.

Proprio in relazione al mondo della pastorizia, nel nostro paese l'8 novembre, giorno di San Dimitru, considerato il santo patrono dei pastori in base al calendario giuliano in stile antico, si celebra un'antica usanza ancora oggi molto sentita: La Festa della Suddivisione delle Pecore.

Si racconta che in questo giorno, St. Dumitru spogli la foresta da tutte le foglie e rinsecchisca le piante. È per questo motivo che i pastori, in quel giorno, non devono più pascolare le loro pecore e riportarle al villaggio per suddividerle e restituirle ai loro proprietari. (Vale la pena sottolineare che in questa zona non ci sono luoghi montagnosi come in alcune parti della Romania. Così le pecore vengono portate in estate sulle colline, in qualche luogo più lontano dal villaggio, dove ci sono ampi e buoni pascoli). Ma una volta arrivati al villaggio i pastori, prima di restituire gli animali ai legittimi proprietari, stendono una pelle di pecora sull'erba in mezzo al gregge, aspettando di vedere quale pecora ci si siederà sopra. Se lo farà una pecora nera, significa che l'inverno sarà tiepido, mentre se vi si siederà una pecora bianca, l'inverno sarà rigido e gelido. Dopo questo rito, il pastore esorta i proprietari delle pecore ad andare nel gregge a riprenderselo. Il pastore poi viene retribuito per la cura avuta degli animali e ci si accorda per l'anno successivo. In questa ricorrenza, nel villaggio si respira una aria di festa. Per i pastori è il giorno della riunione con la famiglia dopo molto tempo, per gli altri è un'occasione per riunirsi con vicini, amici, parenti, per bere in compagnia e chiacchierare. Le donne di casa mettono in tavola il meglio che hanno, e gli uomini portano una brocca di vino dalla cantina per un po' di allegria. E la festa continua fino a tarda sera.

San Dumitru è considerato un giorno importante. Non è solo il giorno del raduno delle pecore, ma anche il giorno in cui l'uomo dice addio alla stagione calda. Inoltre, è anche l'ultima festa dell'autunno. Sono orgoglioso di essere nato qui, a Văleni, - un villaggio da favola dove la gente, vere persone "speciali", lo hanno reso così affascinante nel corso degli anni che non vorresti mai andartene. Con tutto il mio amore, vi ho presentato un po' della "fiaba" del mio villaggio natale, io, Ionuț di Nicolae, di Călin, di Gheorghe, di Mihai, di Ilie, di Enache Ciobanu, detto Dobrogeanu

Muzeul Pâinii- atracție turistică la sudul Moldovei

Ciobanu Ionut, clasa a IX-a,
Gimnaziul "Ștefan cel Mare", Văleni

TRADIȚIILE EUROPENE

La Văleni, cum spune și poetul „E mai dulce soarele,/ Sunt mai dulci izvoarele”. La Văleni se află patria mea de la sud, aici e locul nașterii mele. Satul meu, frumosul meu sat! Din zi în zi înflorește, își schimbă fața, dar nu-și uită tradițiile și obiceiurile pe care i le-a lăsat, ca zestre, strămoșii noștri. Și are atâtea și atâtea, că ar fi nevoie de luni întregi înainte, ca să le depeni pe toate.

În acest sens, ca să nu se piardă tradiția coacerii pâinii și a împletirii acesteia s-a deschis recent un muzeu al ei. Nu este un muzeu cu exponate pe care nu ai voie să le atingi, ci, din contra, e un muzeu viu, cu „obiecte” vii (gospodine din sat care știu meșteșugul pâinii). Aici, vizitatorii, veniți din țară și de peste hotare, și sunt mulți la număr, sunt martori la procesul de transformare magică a făinii în pâine. Și nu e vorba de o pâine obișnuită, dar de cea pentru ritualuri. Și mai mult, turiștii pot, la dorință, să se și implice în acest proces. Aici, pâinea este principalul personaj care ocupă un loc de cinste la toate ritualurile specifice zonei și satului. Aici puteți vedea expozate toate tipurile de pâine-colac: pentru nuntă, pentru înmormântări, dar și pentru anumite sărbători religioase. Știați că doar la nunți se coc 12 tipuri de colaci și alte 8 tipuri ce țin de alte ritualuri? Fiecare colac are denumirea sa: colac de mire, colac de socru, colac-poclon, pupăză de mireasă, pupăză de soacră... Și toate aceste tipuri de colaci iau naștere într-un vas din lemn cioplit, de formă ovală, numită covată, pe care și bunicile, și străbunicile o foloseau.

De la făină până la produs final, pâinea trece printr-un anevoios și lung drum: cernut, plămădit, frământat, dospit, împletit, copt. Dar, la toate acestea, se adaugă un ocean de dragoste și de răbdare, încununat cu dibăcie, așa cum știu să o facă doar gospodinele de pe la noi.

Procesul de realizare a pâinii este un adevărat ritual. Dar acesta e doar unul din multele care se mai pastrează prin locurile noastre. Așa ca suntem bucuroși să ne treacă pragul cât mai mulți vizitatori, pasionați de tradițiile și de obiceiurile noastre, pasionați de locuri și de aventuri noi. Cu siguranță, o să vă îndrăgostiți de tot ce ține de acest colt de rai, la colt de țară, situat undeva, în inima Europei. Avem atât de multe să vă spunem și să vă arătăm!

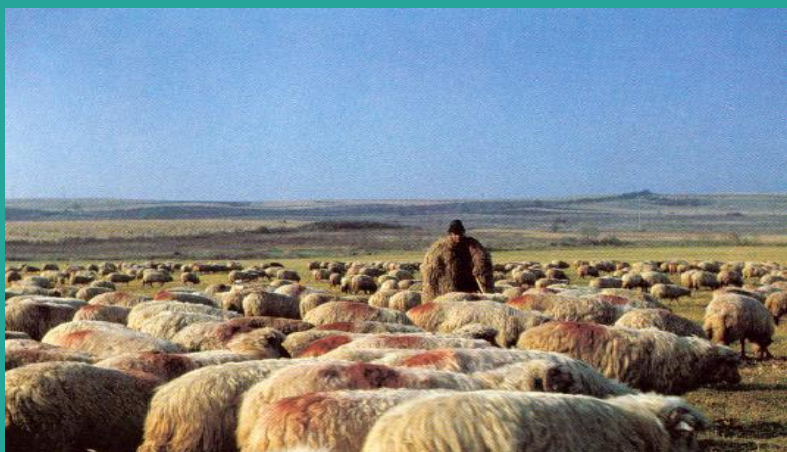
TRADIȚII ȘI SUPERSTIȚII DE SFÂNTUL DUMITRU

Ciobanu Ionuț, clasa a IX-a,
Gimnaziul "Ștefan cel Mare", Valeni

Sunt un adolescent care a văzut lumina zilei într-un sat din inima Europei. Sunt un adolescent de la sudul Moldovei care, la fel ca toți tinerii de vârsta mea, mă bucur din plin de tot ce îmi oferă vârsta, familia și satul. M-am născut într-un sat atât de minunat, atât de frumos și atât de bogat în tradiții și obiceiuri! Și pentru aceasta mă simt cel mai norocos. Văleni este numele lui. Iar vălenașii, de când este lumea și pământul, și-au câștigat existența din pescuit, din cultivarea grânelor și din creșterea oilor.

Legat de oi, în ziua de sf. Dumitru care este sărbătorit la 08 noiembrie pe stil vechi și care este considerat patronul păstorilor, la noi se mai păstrează și astăzi un obicei- Răvășitul oilor sau Împărțitul oilor. Se zice că în această zi, sf. Dumitru desfrunzește codrul și usucă toate plantele. De aceea ciobanii nu mai au ce căuta cu oile la pășunat și le aduc în sat pentru a le împărți stăpânilor. (E de menționat faptul că, pe la noi, nu sunt locuri muntoase ca în unele zone din România. Așa că oile sunt duse pe timpul verii la deal, undeva mai departe de sat, unde există locuri întinse și bune de păscut). Dar, odată veniți în sat, înainte de a le răvăși, aceștia își așază cojocul pe iarbă, în mijlocul oilor, așteptând să vadă care oaie se va așeza pe el. Dacă se așază o oaie neagră, înseamnă că iarna va fi moale, iar, dacă se așază o oaie albă, iarna va fi aspră, geroasă. După această procesiune, ciobanul îndeamnă stăpânii oilor să intre în turmă și să și le aleagă. Gospodarii plătesc ciobanului cât i se cuvine pentru îngrijirea oilor și se despart făcând înțelegere pentru următorul an.

În continuare, în sat toată lumea e fericită. Pentru ciobani e ziua revederii cu familia după o lungă perioadă de timp, pentru ceilalți e un prilej de a se aduna cu vecinii, cu prietenii, cu rudele, la un pahar de vorbă și distracție. Gospodinele pun ce au mai bun pe masă, iar bărbații aduc din beci câte un ulcior de vin pentru un pic de voie bună. Și petrecerea continuă până seara târziu. Ziua de sf. Dumitru e socotită o zi importantă. Nu este doar ziua de răvășire a oilor, dar și de despărțire a omului de sezonul cald. Cu atât mai mult, e și ultima sărbătoare de toamnă.

Mă mândresc că m-am născut aici, la Văleni -sat de poveste în care oamenii, „Feți- Frumoși” și „Ilene Cosânzene”, l-au făcut să fie, de-a lungul timpului, unul cu adevărat încântător, încât nu ți-ai dori niciodată să pleci de aici.

Cu tot dragul, v-am prezentat un pic din „basmul” satului natal, eu, Ionuț al lui Nicolae, al lui Călin, al lui Gheorghe, al lui Mihai, al lui Ilie, al lui Enache Ciobanu, zis Dobrogeanu.

EUROPEAN TRADITIONS

Ciobanu Ionuț, class IX,
High School "Ștefan cel Mare", Văleni

The Bread Museum: a tourist attraction in the South of Moldova

In Văleni, as the poet says, "The sun is sweeter, / The springs are sweeter". Văleni is my homeland in the South and my birthplace. My village, my beautiful village!

Every day the village flourishes and changes its face, but it does not forget the traditions and customs left to us, as dowries, by our ancestors. And there are so many traditions that it would take months to tell them all. In order not to lose the tradition of baking bread, a museum was recently opened. It is not a museum with exhibits that you are not allowed to touch, but, on the contrary, it is a living museum with living "objects" (housewives from the village, who are knowledgeable about the craft of making bread). Here, visitors from the country and abroad (and there are many in number), are witnessing the process of the magical transformation of flour into bread. And it's not ordinary bread, but one for rituals. Moreover, tourists can, if they wish, get involved in this process. Bread is a main character that occupies a place of honor in all the rituals specific to the area and the village. Here you can see exhibits of all kinds of bread (colaci [ko'laʃi], plural colac [ko'lak] - a type of traditional plaited round bread, served during various ritual meals) for weddings, funerals, but also for certain religious holidays.

Did you know that only at weddings 12 types of colaci are baked and another 8 types are related to other rituals? Each type of traditional bread has a different name, such as: colac de mire (a type of sweet bread, part of the wedding ceremony known as the groom's bread), colac pentru socru (a type of traditional bread used by the father-in-law during the wedding ceremony), pupăza de mireasă (a rectangular loaf presented to the bride by the godmother to bless the marriage), pupăza de soacră (a rectangular loaf used in a wedding ceremony by the mother-in-law)... All these types of bread are born in an oval-shaped carved wooden bowl called covată, which both grandmothers and great-grandmothers have used.

From the flour to the final product, the bread goes through a difficult and long road, being sifted, kneaded, leavened, braided, and baked. And on top of all this an ocean of love and patience is added, crowned with dexterity that only our housewives are capable of.

The process of making bread is a real ritual. And this is just one of many rituals that are still preserved in our places. So, we are happy to welcome as many visitors as possible, who are passionate about our traditions and customs, passionate about new places and adventures. You will surely fall in love with everything related to this corner of heaven, on the corner of the country, located somewhere in the heart of Europe. We have so much to tell and to show you!

Traditions And Superstitions On Saint Dumitru's Day

Ciobanu Ionut, class IX,
"Ștefan cel Mare" High School, Văleni

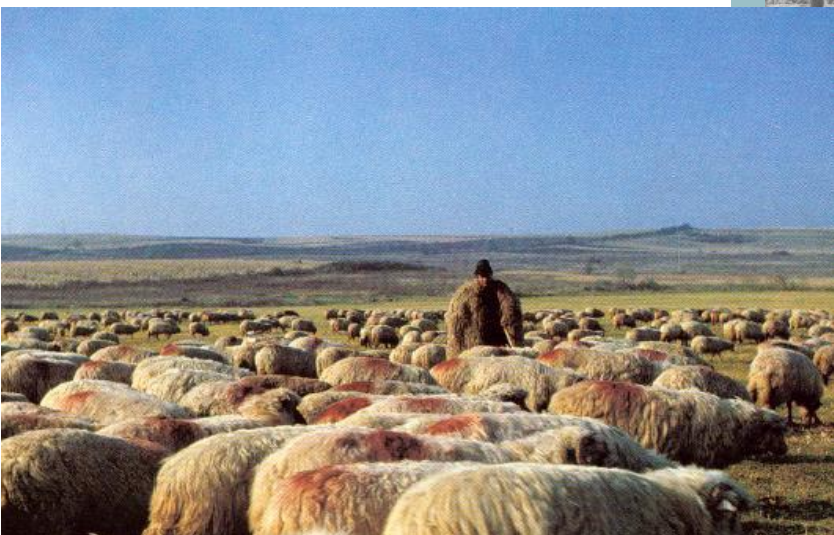
I am a teenager who saw the light of day in a village in the heart of Europe. I am a teenager from the south of Moldova and, like all young people of my age, I fully enjoy everything that my age, my family and my village can offer. I was born in a village that is wonderful, beautiful and rich in traditions and customs, so that I feel the luckiest. Văleni is the name of my village. Since the beginning of the world the villagers of Văleni have earned their living from fishing, cultivating grain, and raising sheep.

Regarding sheep, Saint Dumitru is considered the patron of shepherds. St. Dumitru's Day is celebrated on November 8 in the old style, following a custom in our country - the return of the sheep to their masters. It is said that on this day, St. Dumitru defoliates the forest and dries all the plants. Therefore, shepherds can no longer take the sheep to the pastures, but have to bring them back to the village and return them to their masters. (It should be mentioned that, in our area, there are no mountainous places as in some other areas of Romania.

So, in summer the sheep are taken to the field somewhere further away from the village, where there are big and good places to graze). Once back in the village, before returning them, the shepherds have their special way of finding out how the coming winter will be. They place their sheepskin coats in the middle of the sheep flock and wait to see which of the animals will sit on it. If a black sheep sits on the coat, it means that the winter will be good and soft. However, if a white sheep decides to rest on the coat, the winter will be harsh and frosty. After this procedure, the shepherd asks the sheep owners to enter the flock and collect their sheep. The owners pay the shepherd as much as he deserves for the care of the sheep and they make an agreement for the next year.

Then, everyone is happy in the village. For shepherds, it is the day of reunion with the family after a long time, for the others, it is an opportunity to gather with neighbors, friends, relatives, for a drink and having fun. The housewives put the tastiest dishes on the table, and the men bring a jug of wine from the cellar for having good mood. The party continues until late in the evening. St. Dumitru's Day is considered an important day. It is not only the day of returning the sheep to their owners, but also a farewell to the warm season. Besides all, it's the last holiday in autumn.

I am proud that I was born here in Văleni, a fairytale village. Over time people have made it a truly charming village and you would not want to leave from here. With all due respect, I presented to you a little bit from the "fairy tale" of my native village.

TUTTO ANDRÀ BENE

La vita, apparentemente, è qualcosa di semplice, facile, ma, allo stesso tempo, il mistero più complicato e complesso, irrisolto fino alla fine. È un misto di emozioni, sentimenti, alti, bassi, successi, fallimenti, gioie, dolori... Ogni mattina, dobbiamo svegliarci con il pensiero di ringraziare Dio che siamo vivi e vegeti e che abbiamo la gioia di godere di un nuovo giorno. La vita ci offre così tante cose che possono renderci felici! E la felicità può venire anche dalle attività più piccole e semplici, come guardare le onde del mare, parlare con un bambino, accarezzare un animale domestico, coltivare una pianta o abbracciare qualcuno.

Uno dei nostri più grandi rimpianti è che cominciamo a goderci la vita troppo tardi e capiamo il suo significato, lo scopo e notiamo la bellezza intorno a noi più tardi di quanto dovremmo. E poi, quando troviamo la saggezza di poter godere di ogni raggio di sole, di ogni foglia ingiallita in autunno o del primo fiocco caduto in inverno, o del primo germoglio in primavera, allora il vero significato della vita è pienamente compreso.

Ci sono momenti nella vita in cui sperimentiamo cadute, delusioni profonde, come la perdita di una persona cara, che è probabilmente una delle più grandi delusioni che provoca un dibattito con l'Universo e solleva dubbi: "Perché io?" "Perché ora?", "Perché quella persona se n'è andata?". o "Perché proprio ora che mi era così cara, devo perderla? E questo ci fa anche capire quanto sia difficile la vita.

La primavera del 2021 ha lasciato un segno profondo nella mia anima. In quel periodo ho perso una persona molto cara, mio nonno Gheorghe, era come una luce nella nostra vita. Ed è stato spazzato via come un fiocco di neve da una brezza di vento. Questo virus spietato che si è impadronito del mondo mi ha portato via una delle persone che amavo di più.

Quando ho sentito la notizia, non ho provato nulla, ma un minuto dopo la realtà mi ha colpito più duramente di quanto avessi mai immaginato di poter sopportare.

Dicono che ci sono cinque fasi del dolore. Il primo è la negazione. Semplicemente non potevo accettare quello che era successo, sembrava irreale, fuori da un universo parallelo. Il secondo stadio è la rabbia. Poi ho sentito un'ondata di sangue caldo inondarmi lo stomaco, una rabbia causata dal dolore. Poi la fase di negoziazione, quando sembra che si cerchi di parlare con l'altra parte e di calmarla, di dirla che deve trovare la forza per superare questo. E poi la fase di depressione, in cui ci si sente come acqua stagnante. E non vuoi fare niente o vedere nessuno, vuoi solo sederti da solo, lasciare che i tuoi pensieri inondino la tua mente e prendano il sopravvento su tutto. L'ultima fase è l'accettazione. È allora che ci si stanca di combattere il dolore e si cerca di accettare la situazione, non importa quanto sembri irreale.

La tua mente ed i tuoi pensieri possono essere sia il tuo migliore amico che il tuo peggior nemico. In questi momenti difficili, ci facciamo più domande ed è allora che abbiamo più rimpianti: "Avrei dovuto dirgli più spesso quanto lo amo". "Perché non l'ho abbracciato ogni volta che ho potuto?" "Perché non abbiamo passato più tempo insieme?". E tutti questi pensieri ti spezzano il cuore. In momenti come questo, soffriamo un tradimento da parte di una forza invisibile, che ci induceva a pregare dandoci sempre un grande supporto, ora, quando avevamo più bisogno di aiuto, ci ha lasciato a piedi.

Non sono la sola a vivere questa situazione. Non sono l'unica che ha bisogno di sostegno morale e di un angelo custode. Così ho deciso di aiutarmi, di rifugiarmi nei miei pensieri ed in qualcosa che potesse aiutarmi a superare questo momento: la musica. La musica mi ha fatto pensare più profondamente e trovare pace e calma. E ho deciso di diventare un angelo custode per qualcuno che stava soffrendo più di me: mia nonna.

Dopo tutto, la natura umana è costruita per recuperare, per alzarsi in piedi e guardare con speranza verso il sole. Facciamo i conti con cose che ci crediamo di non poter controllare o dominare, accadono contro la nostra volontà. E poi, arriva quella sensazione di "Andrà tutto bene!". Una sensazione di pace, conforto ed equilibrio emotivo che ci porta in uno stato di armonia con noi stessi, il mondo intorno a noi, l'Universo e Dio. Sapremo che tutto andrà bene, che era destino, che lo supereremo, e che la persona rimarrà sempre nei nostri ricordi, che le foto e i momenti passati insieme saranno immortali. E questo pensiero ci dà la fiducia che la vita continua, che il sole tramonta e sorge, che dopo l'estate arriva l'autunno, e in primavera la natura torna a vivere. E tutte le cose hanno un senso, un ordine, una situazione che non siamo in grado di stravolgere o di modificare qualcosa.

Credo fermamente che questa riconciliazione, l'equilibrio o la saggezza delle parole:

"Andrà tutto bene!" rappresenta, in un certo senso, una chiamata ad essere, a sperare, a vivere profondamente il momento, ad amare la vita.

TUTTO ANDRÀ BENE!

Țepordei Patricia, classe VIII,
Liceo "Prometeu-Protalent", Chișinău

Una semplice affermazione che porta una profonda carica semantica. Sembra un cliché, apparentemente insignificante, che ti dà, anche solo per un attimo, una piccola spinta di positività, che ti fa dimenticare tutti i mali, che ti fa volare, con le lacrime asciugate dal tempo, libero da paure, difficoltà o dolori e pieno di speranza che presto, davvero, tutto andrà bene.

Credo che ognuno di noi abbia sentito queste parole in contesti diversi fin dalla prima infanzia. Man mano che saliamo la scala della vita, però, queste parole vengono comprese in modi diversi.

Con il tempo, cominciamo a percepire non solo i nostri problemi, ma anche quelli di chi ci circonda. Non solo quelli dei nostri amici, parenti o vicini, ma anche quelli vissuti da tutti nell'universo. Ci preoccupiamo non solo del nostro futuro come individui, ma anche del futuro della società e del Paese in cui viviamo.

Quei momenti deludenti a cui a volte pensiamo, diventeranno solo un ricordo. Svaniranno nel passato come fantasie.

Uno dei momenti difficili che ho passato è stato in quinta elementare. Penso che molti dei miei compagni di classe si siano sentiti allo stesso modo. Il nostro insegnante aveva un modo sbagliato, secondo me, di trattarci. Aveva l'abitudine di motivarci sottolineando le nostre debolezze. Sono sempre stata timida, ma queste cose mi hanno reso più introversa ed anche se ora mi sento meglio, ho ancora questo problema.

Spesso mi ritiravo nella mia stanza ed ascoltavo la musica. Oltre alle canzoni, amavo ascoltare le parole ispiratrici delle personalità che idolatravo e quelle dei miei genitori, che mi hanno sempre dato il sostegno di cui avevo bisogno.

Con il tempo si comincia a vedere, oltre a tutte le cose belle che la vita ha da offrirci, che non tutti vivono in pace, non tutti hanno gli stessi diritti e non tutti hanno le stesse opportunità che hai tu.

Con il tempo, cominciamo a vedere quanto il mondo sia freddo rispetto alle apparenze create quando eravamo bambini, e diventiamo vittime di questa freddezza contagiosa, che colpisce ognuno di noi in qualche modo.

Ma non dobbiamo cadere in preda a questi pensieri. Non possiamo vivere costantemente nella negatività. Mantenendo una mente chiara e offrendo gentilezza, possiamo influenzare gli altri ad essere altrettanto ottimisti. È un piccolo passo, ma che potrebbe avere effetti significativi.

Sono felice che abbiano preso la decisione di trasferirmi in un'altra scuola, "Prometeu-Protalent", dove mi trovo bene e dove mi sento a mio agio.

Quindi, continuate ad andare avanti, cavalcate le onde, salite verso l'Universo, perché il tempo corre veloce! Il sole continua a sorgere nel cielo, le stagioni continuano a cambiare, l'erba continua a rinverdire.

Vivi ogni momento con un sorriso sul viso e queste parole impresse nella tua mente: Tutto andrà bene!

TOTUL VA FI BINE!

Țepordei Patricia, clasa a VIII-a,
Liceul „Prometeu-Protalent”, Chișinău

Totul va fi bine! Un enunț simplu, care poartă o încărcătură semantică profundă. Pare un clișeu, aparent neînsemnat, care îți dă, chiar și pentru o clipă, un mic impuls de pozitivitate, care te face, chiar și pentru o clipă, să uiți de toate relele, care te face să te simți, chiar și pentru o clipă, cuprins de aripile unui porumbel, cu lacrimile uscate de vreme ștersă, liber de frici, greutăți sau dureri și plin de speranță că, în curând, într-adevăr, totul va fi bine.

Cred că fiecare dintre noi a auzit aceste vorbe în diferite contexte încă din frageda copilărie. Urcând pe treptele vieții, totuși aceste cuvinte sunt înțelese în moduri diferite.

Cu timpul, începem să percepem nu numai problemele noastre, ci și pe ale celor din jur. Nu numai pe ale prietenilor, ale rudelor sau ale vecinilor, ci și cele pe care le trăiește fiecare om din univers. Ne facem griji nu numai pentru viitorul nostru ca indivizi, ci și pentru cel al societății și al țării în care locuim.

Acele momente dezamăgitoare la care ne gândim uneori vor deveni doar o amintire. Se vor risipi în trecut asemenea fantasmelor.

Unul dintre momentele grele prin care am trecut a fost în perioada clasei a cincea. Cred că mulți dintre colegii mei se simțeau la fel. Diriginta noastră avea un mod greșit, după părerea mea, de a ne trata. Avea această metodă de a ne motiva prin scoaterea în evidență a punctelor noastre slabe. Dintotdeauna am fost timidă, însă aceste lucruri m-au făcut mai retrasă și, chiar dacă acum mă simt mai bine, încă mă confrunt cu această problemă.

Deseori, mă refugiam în camera mea ascultând muzică. Pe lângă cântece, îmi plăcea să ascult cuvintele inspiraționale ale personalităților pe care le idolatrizam și pe cele ale părinților mei, care mi-au acordat mereu sprijinul de care am avut nevoie. Mă bucur că aceștia au luat decizia de a mă transfera la o altă școală, "Prometeu-Protalent", unde m-am

Cu timpul, începem să vedem, pe lângă toate lucrurile frumoase pe care le are de oferit viața, că nu toată lumea trăiește în pace, nu toată lumea are parte de aceleași drepturi și nu toată lumea beneficiază de aceleași posibilități pe care le-ai avea tu.

Cu timpul, începem să vedem cât de rece este lumea după aparențele create pe când eram copii și devenim și noi victime ale acestei răceli molipsitoare, care ne afectează pe fiecare dintre noi într-o anumită măsură.

Dar nu trebuie să ne lăsăm pradă acestor gânduri. Nu putem trăi constant în negativitate. Păstrându-ne mintea limpede și oferind bunătațe, putem influența și alte persoane să fie la fel de optimiste. Este un pas mic, însă care ar putea avea efecte semnificative.

încadrat bine și unde mă simt confortabil.

Deci, continuă să mergi, avântă-te pe valuri, înalță-te spre Univers, deoarece timpul trece! Soarele continuă să răsară pe cer, anotimpurile continuă să se schimbe, iarba continuă să înverzească.

Trăiește fiecare moment cu zâmbetul pe buze și cu aceste cuvinte întipărite în minte: Totul va fi bine!

EVERYTHING WILL BE ALRIGHT!

Țepordei Patricia, class VIII,
"Prometeu-Protalent" High School, Chișinău

Everything will be alright. A simple statement that has a deep meaning. It seems to be a cliché, apparently insignificant, but it has the power to give, even for an instant, a small boost of positivity, to make you forget, even for an instant, about all your worries, to make you feel, even for an instant, embraced by the wings of a dove, with the tears dried up over time wiped away, free of any fears, hardships or sufferings, and full of hope that soon everything will be alright.

I suppose that each of us has heard these words in different contexts ever since childhood. However, going up the stairs of life, these words are understood differently.

As time passes by, we start to consider not only our own problems, but also the ones of those around us. Not only of our friends, relatives' or neighbors', but also the ones every human in the Universe goes through. We worry not only about our future as individuals, but also about the future of the society and of the country we live in.

Those disappointing moments that we think about with hatred will become just a memory. They will disappear like nightmares.

One of the hard moments I went through was in fifth grade. Our teacher, from my point of view, had a wrong way of educating us. Her method of motivating students was through pointing out our weak spots, which made me being more introverted.

I would often take refuge in my room listening to music. Other than songs, I used to listen to the inspirational words of the people I idolized and of my parents, who always haven given the support I needed. With their help I've never lost my hope that things will get better.

I'm happy that they have decided to move me to another school – „Prometeu-Protalent”. This change in ambience made me feel comfortable, being constantly surrounded by smiling, optimistic people.

As time passes by, we start to see, along all the beautiful things that life has to offer, that not everyone leaves in peace, not everyone has the same rights and not everyone has the same possibilities that you might have.

As time passes by, we start to see how cold the world really is behind the facades we've created as children and become another victim of this contagious cold that affects every one of us to a certain extent.

But we must not give in to these thoughts. We cannot constantly live in negativity. Keeping a clear mind and showing kindness can influence other people to be the same. It's a small step towards a big change.

This way I got over this difficult period of time and now I often find myself laughing about it with my friends.

So, continue to follow your path, dive into the waves, fly towards the Universe, because time is going by! The sun continues to rise every morning, seasons continue to change, grass continues to turn green.

Live the most of every moment, with your smile on your face and with these words in your mind: Everything will be alright!

TOTUL VA BINE!

Viața, aparent, este ceva simplu, ușor, dar, în același timp, cel mai complicat și complex mister, nedescris până la capăt. Ea cuprinde în sine un amestec de emoții, sentimente, urcușuri, coborâșuri, realizări, eșecuri, bucurii, tristeți... În fiecare dimineață, trebuie să ne trezim cu gândul de a-i mulțumi lui Dumnezeu că suntem vii și sănătoși și că avem bucuria unei noi zile. Viața ne oferă atât de multe lucruri care ne poate face fericiți! Iar fericirea poate veni și din cele mai mici și simple activități de a privi valurile mării, de a vorbi cu un copilăș, de a mângâia un animaluț, de a crește o plantă sau de a îmbrățișa pe cineva.

Unul dinre cele mai mari regrete este faptul că noi începem să ne bucurăm de viață prea târziu și îi înțelegem sensul, menirea și remarcăm frumusețea din jur mai târziu decât ar fi trebuit. Și atunci, când găsim înțelepciunea de a ne putea bucura de fiecare rază de soare, de orice frunză îngălbenită toamna sau de primul fulg căzut iarna, sau de primul muguraș primăvara, atunci este înțeles pe deplin adevăratul sens al vieții.

În viață sunt momente când suportăm căderi, dezamăgiri profunde, cum ar fi pierderea unei persoane dragi, care este, probabil, una dintre cele mai mari dezamăgiri ce ne provoacă parcă o dezbateră cu Universul, ne trezește îndoieli: „De ce anume mie?”, „De ce acum?”, „De anume acea persoană a plecat?” sau „De ce anume în momentul în care a devenit atât de apropiată de mine trebuie să o pierd?”. Și asta ne face să înțelegem și cât de dură este, de fapt, viața.

Primăvara anului 2021 a lăsat o urmă adâncă în sufletul meu. Atunci am pierdut o persoană foarte dragă, bunelul meu Gheorghe, el a fost ca o lumină în viața noastră. Și a fost suflat ca un fulg de zăpadă de o adiere de vânt, de lângă noi. Acest virus nemilos care a pus stăpânire pe lume mi-a luat una dintre persoanele pe care le iubeam nespuse de mult.

Când am aflat vestea, nu am simțit nimic, dar un minut după aceea realizarea m-a lovit mai tare decât mi-aș fi imaginat vreodată că pot suporta.

Se spune că există cinci etape ale suferinței. Prima e negarea. Eu nu puteam pur și simplu să accept cele întâmplate, părea ireal, desprins dintr-un univers paralel. A doua etapă este furia. Mai apoi am simțit cum un val de sânge cald îmi inunda stomacul, o furie cauzată de suferință. Apoi etapa negocierii, atunci când parcă încerci să vorbești cu cealaltă parte a ta și să o calmezi, să îi zici că trebuie să găsească puterea pentru a trece peste asta. Și etapa depresiei, în care te simți ca o apă neclintită. Și nu vrei să faci nimic sau să vezi pe nimeni, ci doar să stai singur, să lași gândurile să-ți inunde mintea și să pună stăpânire pe tine. Ultima etapă este acceptarea. Atunci când ai obosit să lupti cu suferința și încerci să accepți situația, oricât de ireal ți s-ar părea tot.

Mintea și gândurile tale îți pot fi în același timp cel mai bun prieten, dar și cel mai mare dușman. În aceste momente grele, ne punem cele mai multe întrebări și atunci apar cele mai multe regrete: „Ar fi trebuit să îi zic mai des cât de mult îl iubesc.” „De ce nu l-am strâns în brațe de fiecare dată când am avut ocazia?” „De ce nu am petrecut mai mult timp împreună?”. Și toate aceste gânduri îți sfâșie inima. În asemenea momente, suferim o trădare din partea unei forțe invizibile, o îndoială că ar fi existat ceva la care ne rugam mereu și ne ajută și acum, când aveam mai mare nevoie de ajutor, aceasta ne-a lăsat de izbeliște.

În această situație, nu este vorba numai despre mine. Nu doar eu sunt singura care are nevoie de susținere morală și de un înger păzitor. Așa că am decis să mă ajut eu însămi, să mă refugiez în gândurile mele și în ceva care mă putea ajuta să trec prin acest moment-muzica. Muzica m-a făcut să gândesc mai profund și să îmi găsesc liniștea și calmul. Și am decis să devin un înger păzitor pentru cineva care trecea printr-o durere mai mare decât a mea-bunica mea.

Până la urmă, natura umană este construită pentru a se recupera, pentru a se ridica din genunchi și a privi cu speranță spre soare. Ne împăcăm cu lucrurile pe care realizăm că nu le putem stăpâni sau controla, ele se întâmplă împotriva voinței noastre. Și atunci, vine acel sentiment de „Totul va fi bine!”. Un sentiment de liniște, de consolare și de echilibru emoțional, care ne aduce într-o stare de armonie cu noi înșine, cu lumea din jur, cu Universul și cu Dumnezeu. Anume că totul va fi bine, că așa a fost să fie, vom trece și peste acesata, iar persoana dată va rămâne mereu în amintirea noastră, vor rămâne imortalizate fotografiile, momentele petrecute împreună. Și acest gând ne dă consolidatează încrederea că viața continuă, că soarele apune și răsare, că după vara vine toamnă, iar primăvara natura învie iarăși. Și toate lucrurile au un sens, o rânduială, un dat pe care nu suntem în stare să le modificăm, să întoarcem ceva.

Cred cu tărie că împăcarea acesta, echilibrul sau înțelepciunea cuvintelor: „Totul va fi bine!” este, într-un fel, un îndemn de a fi, de a spera, de a trăi profund clipa, de a prețui viața.

EVERYTHING WILL BE ALRIGHT!

Apparently, life is something simple and easy, but, at the same time, the most complicated and complex mystery, undescribed to the end. It includes a mixture of emotions and feelings, ups and downs, achievements and failures, joys and sorrows... Every morning we should wake up with the thought of thanking God for being alive and healthy and for having the joy of a new day. Life offers us so many things that can make us happy! And happiness can come from even the smallest and simplest things like watching the waves of the sea, talking to a little child, patting a pet, growing a plant or hugging someone.

Regrettably, we begin to enjoy life and understand its meaning and purpose too late and also notice the beauty around us later than we should. Only when we find the wisdom for being able to enjoy every ray of sunshine, any yellowed leaf in autumn, the first snowflake in winter, or the first bud in spring, then the true meaning of life is fully understood.

There are times in life when we endure falls, deep disappointments, such as the loss of a loved one, which probably is one of the biggest disappointments that causes us to debate with the Universe and raises doubts: „Why me?” „Why now?” „Why is that person gone?” or „Why did I have to lose that person when he became so close to me?”. And this also makes us understand how hard life actually is.

The spring of 2021 left a deep mark on my soul. I lost a very dear person, my grandfather Gheorghe. He was like a light in our lives. And he was blown away like a snowflake by a breeze. When I heard the news, I didn't feel anything, but a minute later the realization hit me harder than I could have ever imagined.

It is said that there are five stages in the psychological processes of coping with grief. The first is denial. I simply could not accept what had happened, it seemed unreal, taken from a parallel universe. The second stage is anger, when I felt a wave of warm blood flooding my stomach, rage caused by suffering. Then follows the negotiation stage, when trying to talk to the other side of yourself, to calm it down and tell that it needs to find the strength to get over it. At the stage of depression, you feel like calm water. You don't want to do anything or see anyone, just sit alone, let your thoughts flood your mind and take control of yourself. The last stage is acceptance. When you are tired of struggling with suffering and trying to accept the situation, no matter how unreal it may seem to you.

Your mind and thoughts can be your best friend, but also your greatest enemy at the same time. In these difficult times, we ask ourselves many questions and many regrets arise: „I should have told him more often how much I love him.” „Why didn't I hug him every time I got the chance?” „Why didn't we spend more time together?”. And all these thoughts tear your heart apart. In such moments, we suffer from the betrayal of an invisible force, doubting that there was something for which we have always prayed and now, at the time of most need, has left us.

In this situation, it's not just about me. I am not the only one who needs moral support and a guardian angel. So, I decided to help myself, to take refuge in my thoughts and in something that could help me get through this moment- music. Music made me think more deeply and find peace and quiet. And I decided to become a guardian angel for someone who was going through more pain than me- my grandmother.

After all, the human nature is built to recover, to get up from its knees, and to look hopefully at the sun. We come to terms with the things we cannot control and that happen against our will. And then comes that feeling of „Everything will be alright!”. A feeling of peace, consolation and emotional balance, which brings us into a state of harmony with ourselves, with the world around us, with the Universe and with God. Namely the feeling that everything will be fine, that it should be like this and we will get over it.

The loved person will always remain in our memory, the photos and the moments spent together will remain immortal. And this thought gives us confidence that life goes on, that the sun sets and rises, that after summer comes autumn, and in spring nature rises again. All things have a meaning, an order, a date and we are not able to change or turn them around.

I strongly believe in this reconciliation, the balance and the wisdom of the words: „Everything will be alright!”. It is an impulse to be, to hope, to live the moment deeply, to cherish life.

BENZI COLORATE

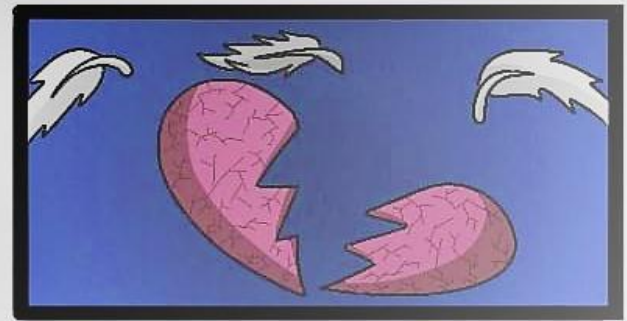
Panaït Andrada, clasa: a XI-a
Liceul "M. Eminescu" Călărași

Dormeau adânc sicriile de plumb,
Și flori de plumb și funerar veștmânt -
Stam singur în cavou... și era vânt...
Și scârțâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, și-am început să-l strig
Stam singur lângă mort... și era frig...
Și-i atârnav aripile de plumb.

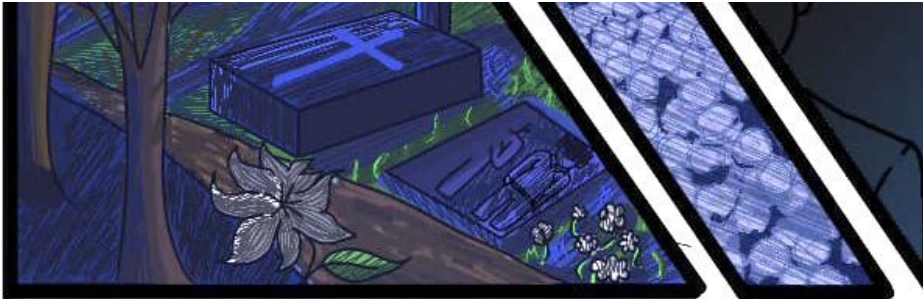
George Bacovia - Plumb

COMICS

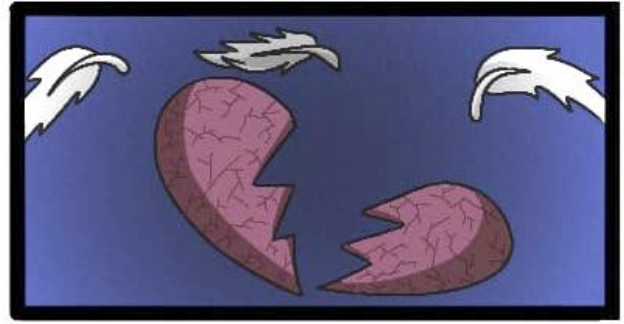
Panait Andrada, Class XI,
"Mihai Eminescu" High School, Călărași

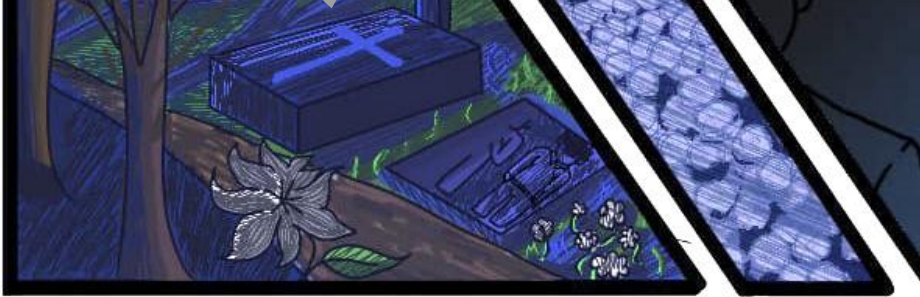

The lead coffins were
lying sound asleep,
So did flowers made of
lead and funerary vestment...
Alone, in the vault stood I,
Among the lead wreaths creaking.

Unsettled, my lead love lay asleep
On flowers made of lead, and
I felt the urge to call it.
Solitary, by the corpse...
and it was cold...
Its wings of lead were drooping.

George Bacovia - Lead

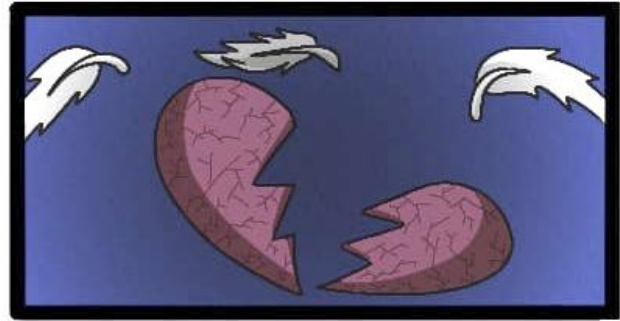

Sie schlieten tief, die bleiern Särge,
Auch die bleiern Blumen
und das Grabgewand.
Ich stand allein in der Krypta...
es war windig...
Und die bleiern Kränze knarnten.

Er schliet umgedreht, bleiern Liebe...
Auf den Blumen aus Blei
und Ich fing an, nach ihm zu rufen.
Ich stand allein neben dem Toten...
und es war kalt...
Und seine Bleiflügel hingen herab.

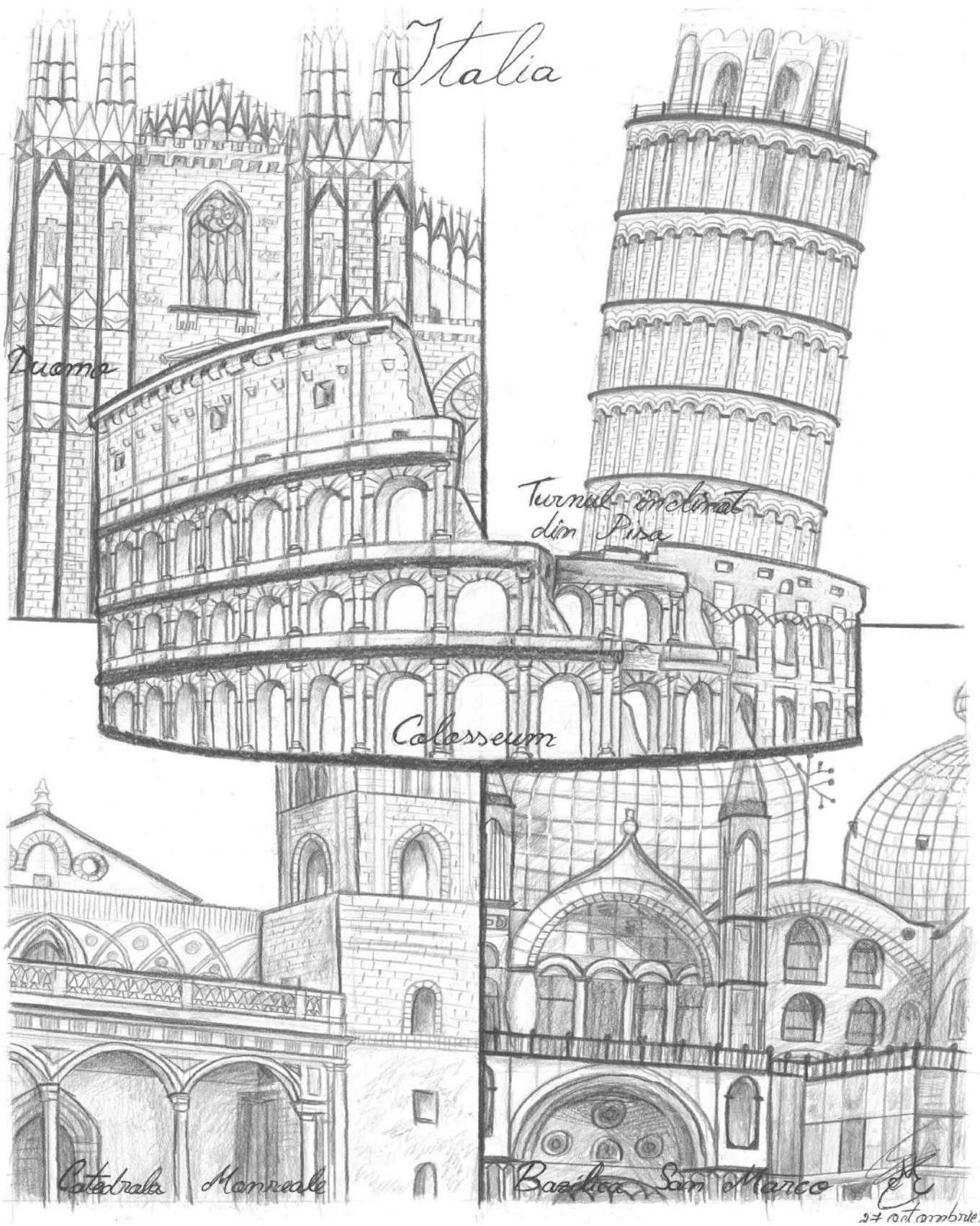
George Bacovia - Blei

MATITA E PENNELLO

disegnamo l'europa

Marchidian Claudia, classe IX,
Liceo "M. Eminescu" Călărași

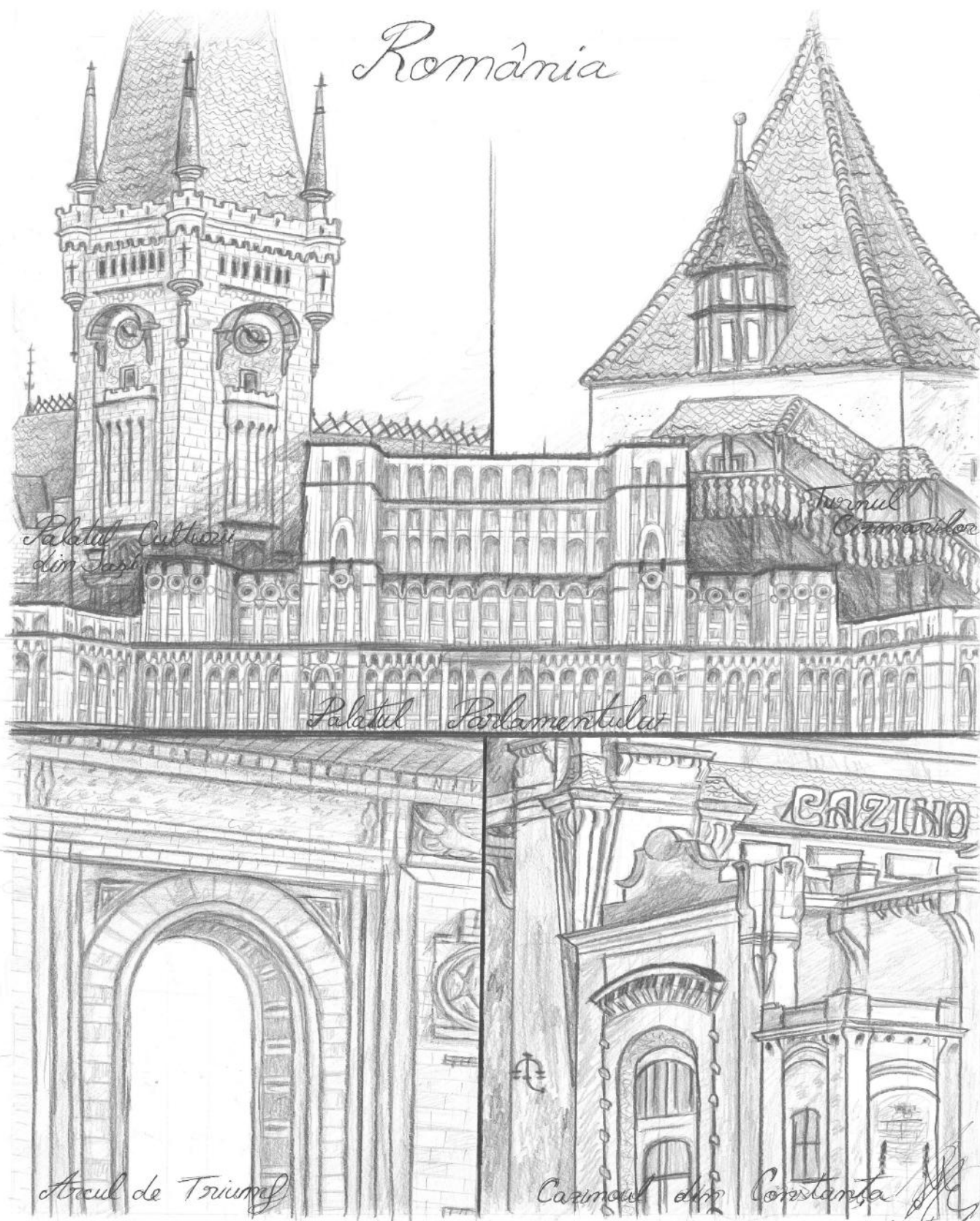
CREIONUL ȘI PENSULA

desenăm europa

Marchidian Claudia, clasa a IX-a,
Liceul "M.î Eminescu" Călărași

România

21.05.2021

Ultima pagina

Ilinca Popușoi, classe VIII,
Liceo "M. Eminescu", Căușeni

Alla ricerca di nuove forme di espressione plastica

"Per creare qualcosa di veramente eccezionale la tua mente deve fissarsi sul più piccolo dettaglio."

Giorgio Armani

Le belle arti sono il campo della trasformazione artistica della materia con lo scopo di creare qualcosa di nuovo ed unico, con un'impronta personalizzata. L'arte è quell'istanza che evoca costantemente la forte connessione tra gli individui. È ciò che risveglia in tutti noi il desiderio di vita ed il desiderio di conoscerla. È ciò che impedisce alla solitudine di diventare insopportabile, e con l'arte, i pensieri possono lasciarsi andare per librarsi nel cielo.

Nell'arte moderna si sperimentano sempre più nuovi mezzi e forme di espressione plastica. Ogni autore usa i mezzi, le tecniche e i materiali che ritiene appropriati per esprimere il suo punto di vista su una realtà. Il tema della natura, dell'uso efficiente delle risorse naturali, è una questione globale. Trasformare foglie e pietre in superfici plastiche significa un nuovo approccio ecologico ai materiali artistici. Attraverso questo tipo di creazione, viene sensibilizzato l'atteggiamento del pubblico verso le questioni ambientali. I materiali utilizzati (foglie, pietre) per veicolare messaggi plastici, fanno contemplare allo spettatore la moltitudine di altre superfici che possono trasformarsi in idee creative.

Questa intenzione era alla base dei progetti educativi e artistici "Anche le pietre parlano" e "Ispirazioni d'autunno" organizzati in collaborazione con il Liceo Artistico presso il monastero "Marta e Maria" e con il coinvolgimento del Liceo "Mihai Eminescu" di Causeni coadiuvati dalla direzione dell'insegnante di disegno e pittura Mocan Efrosinia.

Gli studenti hanno aperto i loro occhi alla natura, l'hanno ispirata, lasciando che tutta la bellezza penetrasse nei loro corpi. Hanno usato la natura per influenzare, per ispirare il mondo intero, per convincerlo che la natura è una cosa meravigliosa e che tutti i materiali che usiamo ogni giorno nel disegno hanno avuto un'origine. L'origine è il maestoso universo che ci regala pillole d'arte che continuano a diversificarsi ed a crescere fino ad oggi.

Ultima pagina

Ilinca Popușoi, clasa a VIII-a,
Liceul „M. Eminescu”, Căușeni

În căutarea unor noi forme de exprimare plastică

**„Pentru a crea ceva cu totul
excepțional mintea ta
trebuie să fie fixată
obligatoriu asupra celui
mai mic detaliu.”
Giorgio Armani**

Artele plastice reprezintă domeniul de transformare artistică a materiei cu scopul de a crea ceva nou și unic, cu amprentă personalizată. Artă este cea instanță care ne evocă permanent legătura puternică dintre noi toți. Anume aceasta este ceea care ne trezește tuturor dorința de viață și de a o cunoaște. Ea este ceea ce blochează singurătatea de a deveni insuportabilă, iar în artă gândurile își pot lăsa frâu liber să se înalțe spre ceruri.

În arta modernă se încearcă tot mai noi mijloace, forme de expresie plastică. Fiecare autor utilizează mijloace, tehnici, materiale pe care le consideră potrivite pentru a-și expune punctul său de vedere într-o problemă. Subiectul naturii, a valorificării eficiente a resurselor naturale este o întrebare globală. Transformarea frunzelor, pietrelor în suprafețe plastice înseamnă o nouă abordare ecologică a materialelor artistice. Prin acest gen de creație se experimentează schimbarea atitudinii publicului față de problema ecologică. Suportul (frunze, pietre) pe care sunt redată mesajele plastice, îl fac pe spectator să contempleze la mulțimea de alte suprafețe care pot fi oportune pentru ivirea unei capodopere, acestea fiind transformate în idei de creație.

Această intenție a stat la baza proiectelor educațional artistice: „Și pietrele vorbesc” și „Inspirații autumnale” organizate în parteneriat cu Liceul Teoretic cu profil de Arte de lângă mănăstirea „Marta și Maria” și împreună cu implicarea Liceului Teoretic „Mihai Eminescu” din Căușeni sub conducerea profesoarei de desen și pictură: Mocan Efrosinia.

Elevii și-au deschis ochii către natură, au inspirat-o, lăsând toată frumusețea să le pătrundă prin corp. Au folosit natura pentru a influența, inspira lumea întreaga, a o convinge că natura e un lucru minunat, iar toate materialele pe care le folosim cotidian la desen, au avut o origine. Originea fiind maiestrosul univers, dăruindu-ne puiți de artă care continuă să se diversifice și să crească până și în zilele noastre.

Last page:

Ilinca Popusoi, Class VIII,
„M. Eminescu” High School, Căușeni

In search of new forms of plastic expression

“To create something exceptional, your mind must be focused on the smallest detail.”

Giorgio Armani

Arts represent the field of artistic transformation of a matter in order to create something new and unique, with a personalized imprinting. Personally, I express my feelings through painting, the way that evokes a constant connection between us all. So begun my bond with my arts teacher who, during her lessons, awakes the desire to bring life to things. Art that blocks loneliness from becoming unbearable and offers liberty for our thoughts to rise to heaven. Recently, I have admired an exhibition of artworks from the school where I study and I understand that art is the embodiment of beauty. For thousands of years, man had tried to represent the world around us in a scented shape of reality, it is the cherry on the cake of obscurity, of a deep image of life.

Art is a unique practice in every corner of the world, it proves the creativity and originality of an escapism from everyday life. Again, it is born from nature, and in nature it perishes. In modern art, more and more new means, forms of plastic expression are being tried. Each author uses techniques, materials that he considers suitable for expressing his point of view about a problem. The subject of nature, of an efficient valorisation of natural resources is a global question. The transformation of leaves, stones into artistic surfaces means a new ecological approach to natural materials.

Experimenting with different ways of expression reflects a new intention to raise awareness in our society about some current issues: air pollution and excessive paper consumption. Through this kind of creativeness a change in public's attitude towards the ecological problem is experienced. The viewer is surprised by this new approach. The material (being leaves, stones) on which the artistic messages are presented, make the spectator contemplate on the multitude of other surfaces that may be suitable for the emergence of a masterpiece, thus being transformed into creative ideas.

This intention was the basis of the artistic educational projects: "Și pietrele vorbesc" ("And the stones speak") and "Inspirații autumnale" ("Autumn Inspirations") organized in partnership with the High School with arts profile near the monastery "Marta and Maria" and the Lyceum "Mihai Eminescu" in Căușeni, under the guidance of arts teacher Mocan Efrasina.

The students opened their eyes to nature, letting all the beauty penetrate their body. They used nature to influence and inspire the whole world, to convince that nature is a wonderful thing, and all the materials we use every day in drawing had an origin. The origin being the majestic universe, giving us seedlings of art that continue to diversify and grow even today.

GIORNATA EUROPEA DELLE LINGUE ALLA SCUOLA EUROPEA DI VARESE

Cesarani Sofia, Mattana Camilla, Torrani Sofia
Scuola Europea di Varese

Il 28 settembre 2021, alla Scuola Europea di Varese, si è svolta una serie di eventi dedicati alla Giornata Europea delle lingue. Queste attività si inseriscono in un progetto complesso, intitolato L'Europa siamo noi, ideato e coordinato dalla prof.ssa Olga Irimciuc.

La nostra classe, S6 corso di sociologia in italiano, ha partecipato attivamente all'evento, grazie all'impegno ed al coordinamento della prof.ssa Giovanna Cervini. Abbiamo preso parte alla maggior parte delle attività previste dal programma ed abbiamo avuto anche l'occasione unica di moderare l'incontro con Sabine Verheyen, la Presidente della Commissione CULT del Parlamento Europeo.

La giornata si è aperta alle ore 11:30 con una insolita lezione tenuta da Maurizio Molinari, il responsabile dell'Ufficio del Parlamento europeo di Milano, e si è conclusa alle 12:30.

Il Dott. Maurizio Molinari, proseguendo il percorso di collaborazione iniziato lo scorso anno tra il nostro istituto scolastico e l'Ufficio del PE di Milano, ha spiegato ai ragazzi degli ultimi due anni della secondaria (S6 Italiana, S7 inglese e S7 tedesca) ed alle classi quinte italiane della scuola Primaria, quali sono le funzioni e le attività delle principali istituzioni europee.

Successivamente ha illustrato il progetto L'Europa siamo noi ed ha risposto dettagliatamente ai numerosi quesiti posti dagli studenti. Lo scopo del Dott. Molinari è stato quello di ascoltare e capire la percezione e la visione che gli studenti hanno dell'Unione Europea. Per concludere l'evento, ha diviso i ragazzi in gruppi e li ha fatti discutere sui cambiamenti che vorrebbero fossero effettuati nell'Unione Europea.

Nel pomeriggio si è tenuta la videoconferenza La diversità linguistica e culturale: una ricchezza dell'Unione Europea che ha coinvolto un importante numero di studenti, anche molto giovani (classi primarie). All'evento è stata invitata Sabine Verheyen, la Presidente della Commissione per la cultura e Istruzione del Parlamento Europeo. Hanno partecipato la direzione della Scuola Europea, gli insegnanti ed alcuni membri dell'associazione genitori. A turno gli alunni, gli insegnanti ed i genitori hanno rivolto domande alla signora Verheyen riguardanti l'importanza della giornata Europea delle lingue e le eventuali difficoltà che l'Unione Europea incontra nella gestione e nella valorizzazione della diversità linguistica e culturale.

I due presidenti dell'Associazione genitori, Osvaldo Mattana e Joao Barroso, hanno così commentato questa esperienza: "Partare del lavoro del PE è stato oggetto di grande curiosità da parte dei ragazzi e soddisfazione da parte dei genitori. Creando sinergie con la nostra scuola il Dott. Molinari ha approfondito l'argomento della conoscenza delle Istituzioni Europee, siamo molto orgogliosi di queste iniziative e progetti che già hanno dato riscontri molto positivi e tanto altro potranno dare alla nostra comunità".

"Come direttrice aggiunta del ciclo secondario della scuola europea - ha sottolineato Elizabeth McDonald - sono stata onorata di essere invitata e di partecipare ad un evento così importante e proficuo per la nostra scuola. Un grande ringraziamento ai nostri insegnanti organizzatori coinvolti. Non è mai stato così indispensabile aiutare lo sviluppo dello spirito europeo e comunitario. Dare ai nostri giovani il tempo e lo spazio per far sentire la loro voce ad un livello così alto è molto importante. Siamo orgogliosi dei nostri studenti delle scuole europee."

Questa esperienza è stata un'occasione unica per gli studenti che hanno avuto l'opportunità di approfondire il funzionamento dell'Unione Europea in tutti i suoi particolari e quindi essere molto più informati e aggiornati sull'organizzazione del Parlamento Europeo e sulla Giornata delle Lingue. La classe di sociologia, in particolare, sarà coinvolta attivamente nel progetto L'Europa siamo noi.

Il lavoro di scrittura è stato coordinato dalla Professoressa Cervini Giovanna con il contributo delle alunne: Cesarani Sofia Mattana Camilla, Torrani Sofia e con la partecipazione di tutta la classe S6 sociologia

EUROPEAN DAY OF LANGUAGES AT THE EUROPEAN SCHOOL OF VARESE

Cesarani Sofia, Mattana Camilla, Torrani Sofia
European School of Varese

The 28th of September 2021, at the European School of Varese a series of events took place, all regarding the European day of languages. These activities build up to a more complex project called “l'Europa siamo noi” (We are Europe) created and coordinated by the professor Olga Irimciuc.

Our S6 sociology Italian class actively participated to this event thanks to the hard work and commitment of professor Giovanna Cervini. We participated in the majority of the activities that were planned in the program, and we also had the unique occasion to be organizing the meeting with Sabine Verheyen, the president of CULT commission of the European Parliament.

The day began with an unusual lesson taken by Maurizio Molinari, the person in charge of the office of the European Parliament in Milan, and it lasted around an hour, from 11:30 to 12:30.

This event was created last year through a collaboration between the office of the EP in Milan and our school. Maurizio Molinari continued the event by explaining to the older students of the secondary school (S6 Italian, S7 English and S7 German) and to the fifth year of primary school, the functions and activities of the main European institutions.

Afterwards, he made a presentation regarding the project “l'Europa siamo noi” and he gave detailed answers to all the questions the students made. The objective of Maurizio Molinari was to listen and understand the perception and vision that students have on the European Union. To finish the event, he divided the students into different groups and he made them discuss on the possible changes they would like to see in the European Union.

In the afternoon, a videoconference took place on the theme of “la diversità linguistica e culturale: una ricchezza dell'Unione europea” (the linguistic and cultural diversity: a richness of the European Union) which involved many students including the younger ones from the primary school. At the event, Sabine Verheyen (president of the commission for culture and education of the European Parliament) was invited. To participate was the European School, the teachers and some members of the parents association. One by one, the students, the teachers and the parents asked Miss Verheyen questions regarding the importance of the European Day of Languages and of the possible difficulties that the European Union meets with the management and values of the linguistic and cultural diversity.

The two presidents of the Parents Association, Osvaldo Mattana and Joao Barroso, have made a comment regarding this experience: “Bringing the PE work has been case of big curiosity for the students and satisfaction for the teachers. By creating synergies with our school Doctor Molinari went more in depth on the topic about the knowledge of the European Institutions, we are very proud of these initiatives and projects that have given very positive responses and will give much more to our community”.

“As a new Director of the secondary cycle of the European School, has pointed out Elisabeth McDonald, I've been honored to have been invited and to participate to an event of such importance and beneficial to our school. A big thanks to our involved teachers and organizers. It has never been so important helping the development of the European and community based spirit. To give our students the time and space to make their voice be heard to such a high level is very important. We are so proud of our students of the European Schools”.

This experience has been an unforgettable opportunity for the students who have had the chance to go more in depth with the European Union functions in all its details and so much more informed and updated on the organization of the European Parliament and on the Day of Languages.

In particular the Sociology class will be involved actively in the project l'Europa siamo noi.

The lay out of this article has been coordinated by Professor Giovanna Cervini with the contribution of the students: Cesarani Sofia, Mattana Camilla, Torrani Sofia and with the participation of the S6 class in its whole.

ASSOCIAZIONE ITALIA-MOLDOVA ODV

organizzazione di volontariato

eureka@italiamoldova.org

Associazione Italia-Moldova OdV

